

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2000-2001

15 december 2000

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	565
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	572
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	594
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	615
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	624
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	635
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	639
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	668
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	688
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	704
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	709
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	717
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	723

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6) Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	726
III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4) Nihil	
REGISTER	727

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 106
van 4 september 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaams-Brabant – Territorialiteitsbeginsel

In zijn antwoord op mijn vraag om uitleg van 2 mei 2000 over de naleving van de arresten van het Arbitragehof door de Franse Gemeenschap, deelde de minister-president mee dat hij van zijn collega van de Franse Gemeenschap de verzekering had gekregen dat de Franse Gemeenschap niet langer subsidies zou verstrekken aan initiatieven zoals het blad Carrefour en andere Franstalige VZW's in Vlaams-Brabant (*Handelingen C144 van 2 mei 2000, blz. 1-3 – red.*).

Thans verneem ik uit het antwoord dat de heer Eric Tomas, voorzitter van het college van de Franse Gemeenschapscommissie, op 9 juni 2000 aan een lid van de Cocof (Commission Communautaire Française) verstrekte, dat de onwettelijke Conseil consultatif des francophones de la périphérie nog wel degelijk actief is en initiatieven ontwikkelt (cfr. vraag van Benoit Cerexhe in de plenaire vergadering van 9 juni 2000).

Heeft de minister-president ook met het college van de Franse Gemeenschapscommissie gesprekken gevoerd aangaande de naleving van het territorialiteitsbeginsel?

Welke besluiten heeft hij daaruit eventueel getrokken?

Antwoord

In het Belgisch Staatsblad van 30 december 1995 verscheen het besluit van het college van de Franse

Gemeenschapscommissie (Cocof) van 30 november 1995 "portant création d'un Conseil consultatif des francophones des communes de la périphérie bruxelloise". Op 6 januari 1996 verscheen in het Staatsblad een besluit van het college van de Cocof van 6 december 1995 dat letterlijk hetzelfde bepaalt als het besluit van 30 november 1995 en dat vermoedelijk in de plaats komt van dat laatste besluit.

Beide besluiten richten een adviesraad op die bestaat uit dertig leden en die voor één derde is samengesteld uit vertegenwoordigers van het college van de Franse Gemeenschapscommissie en voor twee derden uit Franstalige gemeentemandarissen uit de Brusselse randgemeenten. De adviesraad heeft als opdracht adviezen te geven, opmerkingen te maken of voorstellen te doen, hetzij op eigen initiatief hetzij op verzoek van de voorzitter van het college van de Franse Gemeenschapscommissie, over aangelegenheden die het college van de Franse Gemeenschapscommissie vastlegt en die van gemeenschappelijk belang zijn.

Hieruit volgt dat deze besluiten enerzijds toepasselijk zijn in gemeenten buiten het Brusselse Hoofdstedelijke gewest, ten minste in de randgemeenten, of op gemeente- of OCMW-raadsleden van die gemeenten, en anderzijds moeten bijdragen tot het beleid van de Franse Gemeenschapscommissie inzake aangelegenheden die "van gemeenschappelijk belang" zijn voor de Franse Gemeenschapscommissie en de bedoelde gemeenten, hun inwoners, hun instellingen of hun mandatarissen.

Tegen beide besluiten werd door de vorige Vlaamse regering op 17 januari 1996 een annulatieberoep bij de Raad van State ingesteld.

In het Staatsblad van 24 februari 1996 werden twee besluiten gepubliceerd van het college van de Cocof van 1 februari 1996 "relatif à la représentation des mandataires communaux francophones de la périphérie bruxelloise et des experts au Conseil consultatif des francophones des communes de la périphérie bruxelloise" en "relatif à la détermination des matières d'intérêt commun dont peut être saisi le Conseil consultatif des francophones des communes de la périphérie bruxelloise". Deze besluiten geven verdere invulling en uitvoering aan het besluit tot oprichting van de adviesraad voor de Franstaligen in de Brusselse randgemeenten.

Tegen deze laatste twee besluiten stelde de Vlaamse regering op 13 maart 1996 een annulatieberoep in bij de Raad van State.

De Raad van State heeft nog geen uitspraak gedaan in deze twee zaken. Vermits dit dossier nog sub iudice is, is een gesprek met het college van de Franse Gemeenschapscommissie niet noodzakelijk. Bovendien verschilt dit dossier van de "Carrefourzaken", die een recurrent karakter hebben vermits de Franse Gemeenschapsregering jaarlijks middelen inschreef in haar begroting.

Vraag nr. 108
van 4 september 2000
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Logo Vlaamse Gemeenschap – Belgisch EU-voorzitterschap

Op 20 juli jongstleden keurde de federale minister-raad het officiële logo goed voor het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie in de tweede jaarhelft van 2001. Dat logo is gebaseerd op het reeds bestaande Belgische logo.

Blijkbaar werd – al dan niet na overleg en akkoord – eveneens beslist dat de gemeenschappen en de gewesten hetzelfde logo zullen gebruiken. Wel kan – volgens dezelfde beslissing – de Vlaamse regering, bijvoorbeeld in haar briefwisseling, dit logo individualiseren door onder het Belgische logo voor het voorzitterschap "De Vlaamse regering" te vermelden.

Krachtens artikel 127, § 1 van de Grondwet (voordien artikel 59bis, § 2) en artikel 4, 4° van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (de bevoegdheid inzake het cultureel patrimonium) is de Vlaamse Gemeenschap exclusief bevoegd om haar eigen wapen te bepalen. Dit wapen werd decretaal vastgesteld bij decreet van 7 november 1990. De voorstelling ervan werd bepaald bij ministerieel besluit van 2 januari 1991.

Vervolgens besliste de Vlaamse regering om een eigen huisstijl te ontwikkelen met een herkenbaar eigen logo, dat logischerwijze werd afgeleid van het officiële wapen van de Vlaamse Gemeenschap. Meer bepaald gaat het om een modern gestileerde versie van dit wapen.

In de omzendbrief VR 95/30 van 20 juni 1995 met betrekking tot de "instructies over het invoeren van uniform briefpapier en van het embleem van de Vlaamse Gemeenschap ten behoeve van de Vlaamse regering en van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap" wordt – zeer terecht – gesteld dat het consequent gebruik van een duidelijk herkenbare eigen huisstijl en een dito eigen

logo een belangrijk element is inzake de profilering en de imagovorming van de Vlaamse regering en van de Vlaamse overheidsdiensten "ten aanzien van de Vlaamse bevolking, en in het raam van de relaties die Vlaanderen meer en meer zelfstandig onderhoudt met het buitenland". Dezelfde omzendbrief bepaalt verder dat "de kabinetten van de Vlaamse regering en het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zich de verplichting hebben opgelegd zich zonder uitzondering aan de bepalingen en richtlijnen van de huisstijl te houden. Dit geldt in het bijzonder voor de voorstelling van het embleem, ...".

Ten slotte wijs ik nog op het advies van de Raad van State (L. 18.226/ 1 /V) m.b.t. het ontwerp van decreet tot vaststelling van het wapen, de vlag, het volkslied en de feestdag van de Vlaamse Gemeenschap (Stuk 233 (1987-1988) – Nr. 1, blz. 4), waaruit duidelijk blijkt dat de Vlaamse regering een eigen bevoegdheid heeft met betrekking tot het gebruik van de symbolen van de Vlaamse Gemeenschap.

In het licht van bovenvermelde teksten verbaast het mij dan ook uitermate dat de Vlaamse regering ermee akkoord zou zijn gegaan om haar eigen embleem, dat tegelijk ook het embleem is van de Vlaamse Gemeenschap, niet te gebruiken op eigen documenten bestemd voor de werkzaamheden tijdens het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie voor de tweede jaarhelft van 2001. Dit terwijl dit voorzitterschap een uitstekende gelegenheid is om Vlaanderen op het Europese forum (beter) bekend te maken en te profileren als een zelfstandige staatsrechtelijke en politieke entiteit met een eigen regering en eigen bevoegdheden, ook op internationaal vlak.

1. Heeft de Vlaamse regering aan de federale regering toegezegd om, afwijkend van de bovenvermelde regelgeving en richtlijnen, tijdens het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie in 2001 haar eigen logo niet te gebruiken op eigen documenten ?
2. Zo ja, om welke redenen gebeurde dit en is dit dan niet in tegenstrijd met de eigen regelgeving en richtlijnen ?

Wordt hierdoor niet een belangrijke kans gemist om op Europees niveau de eigen staatsrechtelijke en politieke zelfstandigheid – ook op internationaal vlak – te benadrukken ?

3. Zo neen, welke stappen worden ondernomen om dit recht te zetten, zodat het eigen logo rechtmatig en consequent wordt behouden ?

Antwoord

1. De Vlaamse regering heeft geen enkele toezegging gedaan aan de federale regering met betrekking tot het niet gebruiken van haar eigen logo op haar briefwisseling. De Vlaamse regering heeft op 17 juli 2000 ingestemd met het gebruik van het Belgisch EU-voorzitterschapslogo, zoals ontworpen op vraag van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Wel werd tegelijk beslist om het Vlaamse logo en het onderschrift "Vlaanderen" toe te voegen aan dit Belgisch EU-voorzitterschapslogo. Ik meen dat hiermee de identiteit van de Vlaamse Gemeenschap en haar rol tijdens het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie op adequate wijze wordt onderstreept, terwijl anders naar de buitenwereld de band wordt gelegd met de algemene uitoefening van het voorzitterschap.

Ik heb aan de administratie Kancelarij en Voorlichting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap gevraagd na te gaan hoe deze integratie esthetisch kan worden verwezenlijkt. Het logo zal op de briefwisseling worden voorgedrukt.

De bestaande huisstijl van de Vlaamse Gemeenschap zal ook in 2001 onverminderd van kracht blijven. Het voorzitterschapslogo zal worden toegevoegd van 1 januari tot 31 december 2001.

2. Zonder voorwerp.
3. Zonder voorwerp.

Vraag nr. 115 van 20 september 2000 van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Europees Raadgevend Forum Milieu – Vertegenwoordiging

In 1993 werd door de Europese Commissie het Europees Raadgevend Forum voor Milieu en Duurzame Ontwikkeling opgericht als een informeel consultatief forum onder het Vijfde Milieuactieprogramma (MAP 5).

België werd in het Forum vertegenwoordigd door de heer Jacques Kummer van de universiteit van Luik, zo vernam ik van Vlaamse ambtenaren bij de Europese instellingen, die zich wel vragen stelden in verband met het "mandaat" van betrokkene in het licht van de inbreng van het Vlaams Gewest.

1. Kan de minister mededelen of betrokkene inderdaad de lidstaat België vertegenwoordigde of nog steeds vertegenwoordigt en wanneer eventueel zijn mandaat een einde neemt ? Wie vertegenwoordigt eventueel België op dit ogenblik ?

Gelet op de gedeelde en gemengde bevoegdheid van de staat België en de gewesten inzake de leefmilieumateries en zeker inzake duurzame ontwikkeling, moeten de gewesten zich sterk kunnen terugvinden in voornoemd Raadgevend Forum.

2. Bracht(en) de vertegenwoordiger(s) sinds 1993 ooit verslag uit aan (een lid van) de Vlaamse regering ?
3. Heeft de minister in zijn overleg met welke Vlaamse, Belgische of Europese commissarissen dan ook belast met Europese Aangelegenheden, reeds een Vlaams vertegenwoordiger/deskundige bij het Forum vooropgesteld en/of a fortiori reeds voorgesteld ?

Naar verwachting zal de Europese Commissie aan de Raad voorstellen een Zesde Milieuactieprogramma voor te stellen.

Zal het Vlaams Gewest, wanneer bovenvermeld Forum blijft bestaan, tijdig een eigen initiatief nemen om zeker een eigen deskundig kandidaat voor te dragen, waarvan mag worden verwacht dat hij of zij mede in het licht van het Belgisch voorzitterschap in 2001 ook de eigen inbreng van Vlaanderen bij het Raadgevend Forum op een uitgesproken en herkenbare wijze zal mogelijk maken ?

Antwoord

1. Ik bevestig dat er in 1993 in het kader van het Vijfde Milieuactieprogramma inderdaad een informeel algemeen adviesorgaan in het leven werd geroepen. De "resolutie van de Raad van de Europese Gemeenschappen en van de Vertegenwoordigers van de Regeringen der Lid-Staten in het kader van de Raad bijeen, van 1 februari 1993 betreffende een beleidsplan en actieprogramma van de Gemeenschap inzake het

milieu en duurzame ontwikkeling (93/C 138/01)" waarmee het MAP 5 werd vastgelegd, stelt immers in paragraaf 36 :

"Om deze redenen zullen ... de volgende ad hoc gespreksgroepen door de Commissie worden gevormd :

- i) een algemeen adviesforum dat bestaat uit vertegenwoordigers van het bedrijfsleven, consumenten, vakbonden en beroepsorganisaties, niet-gouvernementele organisaties en lokale en regionale overheidsinstanties".

Met deze beschrijving wordt dan ook duidelijk dat het bedoelde forum enerzijds een forum is dat door de Europese Commissie wordt gevormd en anderzijds dat er, anders dan bij een politiek overlegforum met overheden, wordt gezocht naar inbreng van academische wereld, lokale overheden, niet-gouvernementele organisaties (NGO) en sociale partners.

Prof. dr. Jacques Kummer van de Université Libre de Bruxelles (ULB) zetelt dan ook geenszins als vertegenwoordiger van België, maar wel als expert en vanwege een band met een maatschappelijke organisatie, in casu een universiteit.

Ik kan de stelling van de Vlaamse volksvertegenwoordigers dat de gewesten zich, gelet op de gedeelde en gemengde bevoegdheid van de staat België en de gewesten inzake de leefmilieumateries en zeker inzake duurzame ontwikkeling, sterk moeten kunnen terugvinden in het Europees Raadgevend Forum voor Milieu en Duurzame Ontwikkeling, slechts ten dele onderschrijven. Vlaanderen is uiteraard vragende partij voor een forum waarin de genoemde partners op een kwalitatieve en representatieve wijze worden vertegenwoordigd. Dit forum is echter niet het orgaan waarin de Vlaamse regering een vertegenwoordiging dient af te vaardigen. De inbreng van de Vlaamse overheid in de Europese besluitvorming rond MAP 5 en ook voor MAP 6 gebeurt in eerste instantie via andere kanalen, met name de medewerking aan de invulling van een vragenlijst omtrent de evaluatie van MAP 5 en de contouren van het toekomstige MAP 6, deelname aan de voorbereidende Raadswerkgroep Leefmilieu en participatie bij de Belgische standpuntbepaling in de Raad Leefmilieu via het P 11-overleg.

2. Gelet op het feit dat België noch Vlaanderen officiële vertegenwoordigers hebben in het

Raadgevend Forum, werd geen enkel verslag uitgebracht aan de Vlaamse regering.

De MINA-Raad ontvangt wel als lid van de European Environmental Advisory Councils (EEAC) de adviezen van het Raadgevend Forum (*MINA-raad : Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen – red.*).

3. Zonder voorwerp, gelet op de aard van de samenstelling van het Raadgevend Forum.

**Vraag nr. 116
van 20 september 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY**

Verdragen – Nederlandse vertaling

Verdragen waarvan de materie tot de exclusieve bevoegdheid van de federale overheid behoort en verdragen die tot de gemengde federale-gewestelijke bevoegdheden behoren, moeten worden vertaald naar het Nederlands om goedgekeurd te kunnen worden door het nationale parlement en door het Vlaams Parlement.

1. Welke afspraken werden er gemaakt tussen de federale overheid en de Vlaamse overheid over de procedure van vertaling, opdat uiteindelijk toch slechts éénzelfde Nederlandstalige versie van een verdrag wordt goedgekeurd door de onderscheiden parlementen ?

Wie moet de vertalingen naar het Nederlands doen van gemengde verdragen: is dit de federale of de Vlaamse overheid ?

Quid indien de Vlaamse overheid om beleids- en politieke redenen eerder een gemengd verdrag wil laten goedkeuren door regering en parlement, en de federale overheid in gebreke blijft om, niettegenstaande zij daar eventueel toe verplicht zou zijn, tijdig de vertaling naar het Nederlands aan de Vlaamse overheid te bezorgen ?

2. Hoeveel gemengde verdragen wachten thans op goedkeuring door het Vlaams Parlement, maar kunnen niet bij regering of parlement worden ingeleid omdat een officiële versie van de Nederlandse vertaling ontbreekt ?
3. Wie verleent authenticiteit aan een Nederlandstalige versie van een verdrag dat niet in het Nederlands werd onderhandeld en ook geen officiële vertaling heeft ?

ciële versie kreeg van het secretariaat van het verdrag zelf ?

4. Is er overleg met de Europese Unie inzake de afstemming van de Nederlandstalige teksten van verdragen die ook door de Europese Unie (of één der Europese Gemeenschappen) dienen te worden goedgekeurd ?
5. Is er overleg met Nederland om tot eensluitende versies van verdragen te komen in het Nederlandstalige gebied en in de Nederlandstalige (officiële) publicaties en rechtsbronnen ?

Over welke gemengde verdragen (in Belgische context) werd met Nederland samengewerkt om tot een eensluitende Nederlandstalige vertaling te komen ?

6. Is er een eigen administratie, afdeling of dienst binnen het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap die belast is met de hier bedoelde vertalingen, welke verdragen liggen daar te wachten op vertaling of zijn "in behandeling" en hoeveel personeelsleden hebben daartoe een specifieke taak ?

Wie bepaalt de prioriteiten inzake de hier bedoelde vertalingen ?

Antwoord

1. Tijdens de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB) van 22 april 1997 werd overeengekomen dat de federale overheid instaat voor de vertaling naar het Nederlands van verdragen die geheel of gedeeltelijk tot haar bevoegdheid behoren. Die vertaling geldt dan zowel voor het Vlaams Parlement als voor het federale parlement.

De wet van 31 mei 1961 betreffende het gebruik der talen in wetgevingszaken (Belgisch Staatsblad 21 juni 1961) legt de bekendmaking op van wetten (artikel 1) en verdragen (artikel 8) in het Nederlands en het Frans. Artikel 8 van die wet luidt als volgt: "Is er aanleiding tot bekendmaking van een verdrag waarbij België partij is, dan wordt dat verdrag in een oorspronkelijke tekst in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt met de Nederlandse of de Franse vertaling. Bestaat er geen oorspronkelijke tekst in het Nederlands of het Frans, dan wordt de vertaling in beide talen insgelijks in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt, ". Vermits gemengde verdragen per definitie mede tot de federale bevoegdheid

behoren, is deze wetsbepaling erop van toepassing.

De tweetaligheid van de federale diensten is wettelijk bepaald in de artikelen 39 en volgende van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. De federale diensten zijn dus verantwoordelijk voor het vertalen naar een landstaal of landstalen van gemengde verdragen waarvan geen authentieke versie in die taal of talen bestaat. Dit is zeker het geval met verdragen die in het kader van de Verenigde Naties en de Raad van Europa worden gesloten: die internationale organisaties hanteren een aantal officiële talen waartoe het Frans wel behoort, maar het Nederlands niet.

De ICBB heeft op 4 mei laatstleden opnieuw beraadslaagd over het vertalen van gemengde verdragen. Zij besloot een werkgroep ad hoc op te richten om in deze aangelegenheid tot betere werkafspraken te komen. Die werkgroep vergaderde op 23 mei laatstleden en was samengesteld uit leden van de bevoegde kabinetten en administraties. Hij concludeerde dat de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de ICBB, voortaan bij het vaststellen van de gemengde aard telkens een verantwoordelijke voor de vertaling zou aanstellen en dat de WGV prioritaire vertalingen zou aanduiden. Dit gebeurt sindsdien effectief.

2. Van zeven gemengde verdragen namens het federale België ondertekend, ontvingen mijn diensten een authentieke tekst in een andere taal dan het Nederlands, zonder de vertaling. Ze kunnen dus nog niet aan het Vlaams Parlement worden voorgelegd.

In chronologische volgorde betreft het deze verdragen met hun officieuze titel in het Nederlands, gevolgd door de officiële titel in het Engels of het Frans en de datum van ondertekening :

- 1) Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (Convention on Access to Information, Public Participation in Decision-Making and Access to Justice in Environmental Matters), 25 juni 1998 ;
- 2) Verdrag inzake de bescherming van het leefmilieu door het strafrecht (Convention sur la

protection de l'environnement par le droit pénal), 7 mei 1999 ;

- 3) Tweede Protocol bij het Haags Verdrag van 1954 inzake de bescherming van culturele goederen in geval van een gewapend conflict (Second Protocol to the Hague Convention of 1954 for the protection of cultural property in the event of armed conflict), 17 mei 1999 ;
 - 4) Protocol inzake water en gezondheid (Protocol on Water and Health) bij het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, 17 juni 1999 ;
 - 5) Protocol ter bestrijding van verzuring, eutrofiëring en ozon in de omgevingslucht (Protocole relatif à la réduction de l'acidification, de l'eutrophisation et de l'ozone troposphérique) bij het Verdrag inzake grensoverschrijdende luchtverontreiniging over lange afstand, 1 december 1999 ;
 - 6) Protocol van Cartagena inzake de preventie van biotechnologische risico's (Protocole de Cartagena sur la prévention des risques biotechnologiques) bij het Verdrag inzake biologische diversiteit, 26 mei 2000 ;
 - 7) Facultatief Protocol betreffende kinderhandel, kinderprostitutie en kinderpornografie (Protocole facultatif concernant la vente d'enfants, la prostitution des enfants et la pornographie mettant en scène des enfants) bij het Verdrag inzake de rechten van het kind, 6 september 2000.
3. De authentieke teksten van een multilateraal verdrag worden opgemaakt en afgeleverd door de zogenaamde depositaris.

De depositaris is een staat die verdragspartij is of is het permanent secretariaat van een internationale organisatie waarin de verdragsluitende staten vertegenwoordigd zijn.

4. De Nederlandstalige versie van verdragen die in het kader van de Europese Unie zijn gesloten, wordt opgemaakt en afgeleverd door de diensten van de Europese Gemeenschap.

Ze dient voor de federale overheid en voor de gefedereerde overheden die erbij betrokken zijn.

5. In de bovenvermelde werkgroep ad hoc werd overeengekomen dat het federale Ministerie van Buitenlandse Zaken met Nederland overleg zal plegen om te komen tot een gestructureerde samenwerking. Op de ICBB van 10 oktober laatstleden heeft de minister van Buitenlandse Zaken meegedeeld dat zijn Nederlandse collega Van Aartsen voorstelt om de zaak verder in een ambtelijke werkgroep te onderzoeken.

In afwachting blijft het zo dat zowel de federale overheid als de Vlaamse in voorkomend geval de vertaling van de Nederlandse overheidsdiensten gebruikt. Wanneer Nederland geen vertaling maakt – er bestaat in Nederland geen verplichting tot vertalen – dan is de federale overheid verantwoordelijk voor de vertaling.

6. Er is geen specifieke dienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap belast met het vertalen van gemengde verdragen. Dit vloeit voort uit wat voorafgaat.

Er zijn nu trouwens geen verdragen die op hun vertaling door de Vlaamse overheid wachten.

**Vraag nr. 117
van 22 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Beleidsnota's – Verspreiding

De beleidsnota's van de Vlaamse ministers werden in brochurevorm uitgegeven en ruim verspreid. Zo wordt de bevolking actief betrokken bij de beleids-opties van deze regering. Na een verspreiding bij zogenaamde basisgeadresseerden en doelgroepen, werd via een advertentie de mogelijke verspreiding bij het grote publiek beoogd.

1. Hoeveel exemplaren werden er van elke beleidsnota verspreid ? Hoeveel werden er nog aangevraagd na de advertentiecampagne ?
2. Hoeveel personen haalden de beleidsnota's van het Internet ?
3. Waar zijn de kosten van aanmaak en verspreiding in de begroting opgenomen ?

Antwoord

1. Hieronder een overzicht van het aantal verspreide exemplaren per beleidsnota.

Minister	Beleidsnota	Basis ¹	Advertentie ²
Anciaux	De Vlaamse Rand	3.222	74
Anciaux	Brusselse Aangelegenheden	4.722	65
Anciaux	Vlaams Woonbeleid	3.222	299
Anciaux	Stedenbeleid	2.472	190
Anciaux	Cultuur	12.222	329
Anciaux	Jeugd	3.222	278
Anciaux	Ontwikkelingssamenwerking ³	1.140	0
Dewael	Financiën en Begroting	3.722	243
Dewael/Anciaux/Sauwens	Buitenlands Beleid	4.022	183
Dua	Landbouw	4.222	157
Dua	Leefmilieu	4.222	393
Landuyt	Werkgelegenheid	3.222	267
Landuyt	Toerisme	2.722	221
Sauwens	Monumenten, Landschappen en Archeologie	2.472	173
Sauwens	Sport	2.922	119
Sauwens	Binnenlandse Aangelegenheden	2.472	129
Sauwens	Ambtenarenzaken	2.922	199
Stevaert	Energie	2.722	86
Stevaert	Mobiliteit en Openbare Werken	3.222	198
Stevaert	Vlaamse Statistieken	2.522	126
Vanderpoorten	Onderwijs en Vorming	8.022	413
Vanderpoorten/Van Mechelen	Wetenschaps- en Technologiebeleid	3.522	145
Van Mechelen	Economie	2.322	193
Van Mechelen	Ruimtelijke Ordening	2.722	471
Van Mechelen	Media	2.322	186
Vogels	Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	15.022	451
Totaal		105.540	5.588

1 basis = de basisverspreiding per beleidsnota door de afdeling Communicatie en Ontvangst (2.222 ex.) + voorafgaandelijke aanvragen vanuit kabinetten en/of de betrokken administratie

2 advertentie = bestellingen van beleidsnota's via de Vlaamse Infolijn, na het verschijnen van de advertentie. De campagne liep van 18 april tot 13 juni 2000

3 de beleidsnota Ontwikkelingssamenwerking werd tevens globaal opgenomen in de beleidsnota Buitenlands Beleid. Er werd van deze nota dan ook enkel een oplage gedrukt op aanvraag van het betrokken kabinet

2. Statistieken in verband met het Internetgebruik zullen pas vanaf het late najaar van 2000 beschikbaar zijn.

We zullen vanaf dat moment wel met terugwerkende kracht kunnen nagaan hoeveel personen de beleidsnota's van het Internet hebben gehaald.

3. De aanmaak van de beleidsnota's kostte in totaal 3.864.350 frank en werd gefinancierd via programma 11.2, basisallocatie 12.11 van de administratie Kanselarij en Voorlichting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (allerhande uitgaven in verband met algemene en/of gemeenschappelijke manifestaties, interne en externe communicatie) voor het begrotingsjaar 2000.

De verspreiding werd uitgevoerd door de afdeling Communicatie en Ontvangst. Er waren dan ook geen extra kosten aan verbonden.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 404
van 4 september 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Wegenwerken – Signalisatie

Geregeld – en op dit moment dikwijls – worden weggebruikers geconfronteerd met wegenwerken.

Een goede, veilige afbakening van deze werken is belangrijk en bovendien essentieel wanneer blinden of slechtzienden er langs kunnen gaan.

1. Kan de minister vice-president cijfermateriaal meedelen over ongevallen die te wijten zijn aan onvoldoende signalisatie van wegenwerken ?

Wordt daarin een onderscheid gemaakt naargelang de aard van de weggebruikers ?

Welke beleidsmatige conclusies worden daaruit getrokken ?

2. Bestaat er een uniforme regeling die geldt voor alle overheden die wegenwerken laten uitvoeren ?

Zijn daarin specifieke bepalingen opgenomen die toelaten dat ook blinden en slechtzienden zich veilig kunnen verplaatsen ?

Antwoord

1. Er is geen cijfermateriaal beschikbaar over ongevallen die te wijten zijn aan onvoldoende signalisatie van wegenwerken.

Er zijn wel NIS-gegevens (Nationaal Instituut voor de Statistiek) beschikbaar over aanrijdingen van werken of hun signalisatie. Er kan hierbij echter geen onderscheid worden gemaakt tussen signalisatie die wel of niet volledig voldoet aan de voorschriften terzake.

2. De werfsignalisatie die in de verschillende omstandigheden vereist is, wordt opgelegd bij ministerieel besluit. Dergelijk besluit is van toepassing voor alle overheden. Daarnaast legt de Vlaamse overheid nog aanvullende bepalingen op, vooral voor werven op hoofdwegen.

De recentste aanpassing van deze vereiste werfsignalisatie is opgenomen in het ministerieel besluit van 7 mei 1999. In heel wat gevallen is hierin een afzonderlijke doorgang voor de zwakke weggebruikers voorgeschreven. Voor de werken die een gevaar betekenen voor voetgangers en fietsers moet, bij een niveauverschil van meer dan 20 centimeter, de hindernis worden afgeschermd met een beschermnet of een andere voldoende stevige inrichting. Dergelijke afscherming is voor blinden en slechtzienden zeker beter aangepast dan kegels of bakens.

Vraag nr. 408
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Verkeersdichtheid – Perifere gebieden

Het hoeft geen betoog dat de overbelasting van de Belgische wegen een prangend probleem is. De dagelijkse files van en naar de economische en administratieve centra van ons land zijn hiervan het bewijs.

Voor de verkeersintensiteit op de autosnelwegen in de excentrisch gelegen gebieden in Vlaanderen

lijkt verhoudingsgewijs enorm te zijn toegenomen. Allicht is het zwak uitgebouwde openbaarvervoersaanbod in deze regio's en de toenemende afstemming van deze gebieden op de Vlaamse Ruit hiervoor mee verantwoordelijk.

1. Is de verkeersdichtheid in de excentrisch gelegen gebieden in Vlaanderen verhoudingsgewijs inderdaad meer toegenomen dan in het centrum van het land ? Wat is de evolutie op de autosnelwegen in West-Vlaanderen, de Antwerpse Kempen en Limburg ?
2. Welke maatregelen heeft de Vlaamse overheid gepland om de toegenomen verkeersstromen richting Vlaamse Ruit beter te begeleiden vanuit deze regio's ?

Antwoord

1. Verkeersdichtheid

Om de evolutie van de verkeersintensiteiten op autosnelwegen en gewestwegen te kunnen meten, werd in Vlaanderen een net van meetpunten met automatische detectoren uitgebouwd.

Bij het bepalen van evolutiecoëfficiënten krijgt elk van deze meetpunten een gewichtsfactor mee, die gebaseerd is op de representatieve lengte van het meetpunt, met daaruit voortvloeiend het aantal afgelegde voertuigkilometers.

Sinds 1995 zijn er voldoende telposten beschikbaar om Vlaanderen in verschillende kleinere regio's te kunnen opsplitsen met relevante evolutiecijfers. De bijgevoegde **tabel** geeft dan ook jaarlijkse cijfers vanaf 1995, maar overbrugt de periode 1990-1995 in één keer, omdat er vóór 1995 te weinig permanente telposten waren op de minder drukke autosnelwegen. Uitgebreide tellingen gebeurden wel vijfjaarlijks.

De evolutiecoëfficiënten worden hieronder opgesplitst voor vijf regio's. Drie ervan worden beschouwd als "excentrisch" gelegen (Limburg, West-Vlaanderen en de Antwerpse Kempen), één als "centraal" gelegen (centrumzone gelegen tussen Aalst, Mechelen, Aarschot, Leuven, Overijse en Halle) en één omvat gans Vlaanderen.

Voor elk van deze regio's worden evolutiecoëfficiënten gegeven voor zeven periodes, beginnende in 1990. De coëfficiënten zijn bepaald op basis van het aantal afgelegde voertuigkilometers op de autosnelwegen in de vijf regio's.

A. Bepaling van de in aanmerking genomen autosnelweggedeelten per regio

1. Limburg

- E314 – A2 vanaf Nederlandse grens tot Halen
- E313 – A13 vanaf Tessenderlo tot Tongeren

2. West-Vlaanderen

- E17 – A14 (Antwerpen-Rijsel) en E40 – A10 (Brussel-Jabbeke) op grondgebied West-Vlaanderen

- E40 – A18 vanaf Nieuwpoort tot Jabbeke

- E403 – A17 Kortrijk-Brugge

- A19 Kortrijk-Ieper

3. Antwerpse Kempen

- E19 – A1 Antwerpen-Nederlandse grens

- E313 – A14 Massenhoven-Kwaadmechelen

- E34 – 21 Ranst-Nederlandse grens (vanaf 1998)

4. Centrumzone

- E19 – A1 Brussel-Mechelen

- E19 – A7 Brussel-Halle

- E40 – A3 Brussel-Leuven

- E40 – A3 Brussel-Aalst

- E314 – A2 Leuven-Aarschot

- E411 – A4 Brussel-Overijse

- A12 Brussel-Londerzeel

5. Vlaanderen

- alle autosnelwegen (ringwegen niet inbegrepen).

B. Periodes waarover de coëfficiënten werden bepaald

- periode januari-juni 2000 ten opzichte van januari-juni 1999 (jan-jun '99 = 100)
- 1999 ten opzichte van 1998 (1998 = 100)
- 1998 ten opzichte van 1997 (1997 = 100)
- 1997 ten opzichte van 1996 (1996 = 100)
- 1996 ten opzichte van 1995 (1995 = 100)
- 1995 ten opzichte van 1990 (1990 = 100)
- eerste helft 2000 ten opzichte van 1990 (1990 = 100)

Tabel met evolutiecoëfficiënten per regio, per periode

Periode	Regio Limburg	Regio West-Vlaanderen	Regio Antwerpse Kempen	Regio Centrumzone	Regio Vlaanderen
Jan-jun 2000 t.o.v. jan-jun 1999	101,5	106,6	103,9	102,4	104
1999 t.o.v. 1998	107,2	105,5	105,6	101,5	104,3
1998 t.o.v. 1997	110,0	112,2	106,3	101,8	104,2
1997 t.o.v. 1996	103,2	101,2	99,9	103,1	103,4
1996 t.o.v. 1995	105,0	101,2	103,4	102,0	102,5
1995 t.o.v. 1990	131,6	124,0	115,9	123,9	117,7
Jan-jun 2000 t.o.v. 1990	170,7	160,2	137,0	137,9	141,0

Uit deze tabel kan worden afgeleid dat :

- de sterkste aangroei in de periode sinds 1990 werd opgetekend in Limburg (iets meer dan 70 % ten opzichte van 1990) ;
- de toename in de "centrumzone" in de periode 1990-1995 boven het Vlaamse gemiddelde lag, maar dat deze nadien procentueel afzwakt ;
- West-Vlaanderen in 1998 een explosieve groei kende, en dat de stijging in de eerste helft van 2000 ook de hoogste is van de beschouwde regio's ;
- de Antwerpse Kempen een minder stabiel evolutiebeeld vertonen : laagste aangroei in de periode 1990-1995, zelfs een lichte terugloop van het verkeer in 1997 (werken op de E313) en in 2000 dicht bij het Vlaamse gemiddelde.

De Vlaamse overheid heeft ondertussen reeds heel wat maatregelen genomen om de congestie op de wegen te verminderen.

Daarbij kunnen diverse maatregelen worden vermeld die reeds werden beslist en/of in uitvoering zijn, waaronder : de beslissing om basismobiliteit te realiseren, het gratis vervoer voor 65-plussers en kinderen minder dan 12 jaar, de invoering van eenvormige jongerenabonnementen, de uitbreiding van de tramnetten in Gent en Antwerpen, de aankoop van nieuwe tramstellen, het afsluiten van mobiliteitsconvenants, het project verkeerslichtenbeïnvloeding ten gunste van het openbaar vervoer, de aanleg van carpoolparkings, de investeringen om vrije bus- en trambanen aan te leggen, de verbetering van de stationsomgevingen, enzovoort.

**Vraag nr. 410
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

2. *Maatregelen*

Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 238

van 4 september 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 711

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 413
van 4 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetten – Adressenbestanden

Alle ministers en hun kabinetten zijn, volgens de wet op de privacy, gehouden aangifte te doen van de bestanden die ze er eventueel op nahouden.

Kan de minister m.b.t. zijn/haar kabinet daarover het volgende meedelen.

1. Hoeveel adressenbestanden werden aangegeven en wat is de grootteorde ervan ?
2. Welke doelgroepen zijn er en met welke regelmaat worden ze aangeschreven ?
3. Wat is de kostprijs van de mailings die reeds vanuit het kabinet vertrokken en die afkomstig zijn van de aangegeven adressenbestanden ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 417
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Streekplatforms – Hefboomprojecten

Zie :

Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

Vraag nr. 177

van 14 september 2000

van de heer Carl Decaluwe

Blz. 693

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 418
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leeftijdscriminatie – Beleid

In de Beleidsnota Gelijke Kansen – goedgekeurd door de Vlaamse regering en de meerderheidspartijen – stelt de minister dat leeftijdscriminatie een nieuw aandachtspunt is voor deze regering. Een meldpunt voor leeftijdscriminatie wordt in het vooruitzicht gesteld (*Stuk 150 (1999-2000) – Nr. 1 – red*).

Het is aan de regering om zelf het goede voorbeeld te geven en dus enerzijds de bestaande leeftijdscriminaties in kaart te brengen en anderzijds geen nieuwe discriminaties in het leven te roepen.

1. Welke leeftijdsgrenzen worden gehanteerd in de verschillende regelgevingen waarvoor de minister bevoegd is ? Sedert wanneer is deze regelgeving van kracht ?
2. Welke leeftijdsgrenzen worden gehanteerd in de verschillende regelgevingen m.b.t. de Vlaamse openbare instellingen waarvoor de minister bevoegd is ? Sedert wanneer ?
3. Werden deze leeftijdsgrenzen reeds geëvalueerd ? Zo ja, passen zij in het beleid van de minister m.b.t. leeftijdscriminatie ?

Worden er eventueel maatregelen in het vooruitzicht gesteld om daarin verandering te brengen en zo ja, welke timing wordt daarbij gehanteerd ?

N.B. Op 14 september 2000 werd deze vraag eveneens gesteld aan de heer Patrick Dewael, mi-

nister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw en de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport. Op 10 augustus 2000 werd ze eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 420 van 14 september 2000 van de heer CARL DECALUWE

Jaagpaden – Onderhoud

Het wiel- en fietstoerisme zit in de lift. Diverse fietsroutes worden uitgestippeld en bewegwijzerd. In talrijke regio's spelen de jaagpaden langs kanalen en rivieren hierbij een belangrijke rol. Niettemin liggen talrijke jaagpaden er niet zo goed onderhouden bij.

1. Beschikt de minister over een volledige inventaris van de jaagpaden die onder de gewestelijke bevoegdheid vallen? Zo ja, over hoeveel kilometer jaagpaden gaat het?
2. Hoeveel kilometer hiervan zijn niet in goede staat?
3. Wat is de geraamde kostprijs voor de herstellingswerkzaamheden?

Antwoord

1. In principe vallen alle jaagpaden onder de bevoegdheid van de waterwegbeheerder en dus onder de bevoegdheid van de gewestelijke over-

heid. Op meerdere plaatsen echter en voornamelijk in de bebouwde kommen waar zich op de plaats van het jaagpad een openbare weg bevindt, zal een andere overheid deze weg beheeren.

Daarenboven kan een jaagpad zich op beide oevers of op slechts één oever bevinden.

Het aantal kilometer jaagpaden is dus niet het aantal kilometer waterweg maal twee, maar ligt beduidend lager.

Het Vlaams Gewest beheert 1.395 km waterweg, waarvan er 1.076 km worden gebruikt door de handelsvaart.

Het aantal kilometer jaagpad dat door fietsers wordt gebruikt, bedraagt per beheerder :

- afdeling Waterwegen Kust : 131 km ;
- afdeling Bovenschelde : 563 km ;
- afdeling Zeeschelde : 487 km ;
- NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen : 85 km ;
- Dienst voor de Scheepvaart : 622 km.

In totaal bedraagt het aantal kilometer door fietsers berijdbare jaagpaden in Vlaanderen derhalve 1.888.

- 2 en 3. Herstel houdt veelal een volledige heraanleg in. Het is daarom niet mogelijk de kostprijs van herstel, vervanging of nieuwe aanleg uit elkaar te houden. Hierna worden die kosten dan ook samen en per waterwegbeheerder aangegeven.

Afdeling Waterwegen Kust

Van de 131 km berijdbare jaagpaden bevinden 89 km zich in goede staat. Voor herstelling, vervanging of nieuwe aanleg van de overige is 84 miljoen frank vereist.

Afdeling Bovenschelde

Van de 563 km berijdbare jaagpaden bevinden zich 151 km in minder goede staat of moeten zelfs heraangelegd worden. De totale herstel- of vervangingskostprijs kan op 302 miljoen worden geraamd.

Afdeling Zeeschelde

Naast de 487 km berijdbare jaagpaden zijn er nog 142 km als niet berijdbaar aan te duiden. Het in berijdbare toestand brengen kan op 284 miljoen frank worden geraamd.

NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen

Van de 85 km berijdbare jaagpaden bevinden zich 30 km in minder goede staat. Langs het Zeekanaal van Brussel naar de Schelde zijn herstellingswerken in uitvoering voor een bedrag van 17,9 miljoen frank. Het herstel van de overige jaagpaden kan worden geraamd op 44 miljoen frank.

Dienst voor de Scheepvaart

Aan het herstel van de 622 km berijdbare jaagpaden wordt jaarlijks 15 miljoen frank besteed.

Vraag nr. 421
van 14 september 2000
van mevrouw WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

Innovatieve transportsystemen – Stedelijke distributie

In Vlaanderen wordt het mobiliteitsvraagstuk dikwijls (al te veel) verengd tot een debat in algemene termen of herleid tot een debat over de aspecten "openbaar vervoer", "missing links", enzovoort. Het mobiliteitsvraagstuk kent echter nog meer aspecten, waarvan "stedelijke distributie" er één van is. Kort gezegd, gaat het hierbij over de vraag hoe op een efficiënte, veilige en milieuvriendelijke manier goederen in en uit de stad worden gebracht.

Door smalle verkeersarme straten en de verhoogde vraag naar just-in-time-leveringen aan winkels (steeds hogere frequentie van levering in steeds kleinere volumes) worden een aantal Vlaamse steden (Antwerpen, Gent, enz.) steeds meer geconfronteerd met problemen rond stedelijke distributie. In Nederland heeft men hieromtrent reeds onderzoek gedaan en heeft de overheid een "Platform Stedelijke Distributie" (PSD) opgericht, dat het beleid rond stedelijke distributie onderbouwt (kenniscentrum), bekendmaakt en mee helpt uitvoeren (facilitator).

Vlaanderen is, net als Nederland, een transportland bij uitstek. Willen we dit ook in de toekomst blijven, dan moeten we op dit vlak innovatief durven

denken en mee aan de spits staan van toekomstige ontwikkelingen. Ook in de nota van de stedelijke administratie van Antwerpen: "Antwerpen, scheve stad in sterke positie", wordt gesteld dat het vraagstuk rond stedelijke distributie verdient aangepakt te worden: "een stad met een havenlogistieke reputatie is het aan zichzelf verplicht om ook tot de top te behoren inzake nieuwe logistieke systemen voor de behandeling van goederen in de kernstad".

Eén van deze innovatieve ideeën is de uitbouw van een "ondergronds logistiek systeem" (OLS) een pijpleiding voor (stuk)goederenvervoer of "goederenmetro". Gevolg gevend aan een motie in de Nederlandse Tweede Kamer heeft de Nederlandse overheid de "Interdepartementale Projectorganisatie Ondergronds Transport" (IPOT) opgericht. Er wordt niet onder stoelen of banken gestoken dat dit innovatief onderzoek er mee op gericht is om als voortrekker inzake nieuwe logistieke systemen nieuwe exportmogelijkheden aan te boren. Uit het IPOT-onderzoek blijkt nu reeds dat er zeker een potentieel zit in OLS. Nu reeds is de OLS tussen de bloemenveiling van Aalsmeer en Schiphol Airport in uitvoering.

In Vlaanderen werkt professor Winkelmans van de Universiteit Antwerpen (RUCA) in opdracht van de Federatie van Transport via Pijpleidingen (Fetrap) aan een onderzoek over OLS.

1. Heeft de Vlaamse overheid reeds initiatieven genomen om innovatief te denken rond toekomstige transportsystemen? Zo ja, welke?
2. Kunnen innovatieve transportsystemen een bijdrage vormen tot het oplossen of verminderen van het verkeersinfarct?
3. Is binnen de Vlaamse overheid knowhow beschikbaar omtrent deze materie?
4. Is OLS een goed voorbeeld van innovatieve transportsystemen van de toekomst?

Zo ja, werkt de Vlaamse overheid actief mee aan onderzoek terzake, bijvoorbeeld door het oprichten van een kenniscentrum zoals het Nederlandse Platform Stedelijke Distributie?

Antwoord

In de eerste plaats wil ik erop wijzen dat er een groot verschil is tussen een ondergronds logistiek systeem (OLS) en een ondergronds stedelijk distributiesysteem. Hoewel het tweede zou kunnen wor-

den beschouwd als een specifieke vorm van OLS, zijn er qua haalbaarheid essentiële verschillen.

Het grote probleem is met name de zeer grote investering die moet worden gedaan vooraleer men een operationeel systeem heeft uitgebouwd. Daarom zocht men in de eerste plaats naar zware transportstromen, met een hoge toegevoegde waarde en waarvan de levering eveneens zeer tijdsgevoelig is, tussen enkele grote logistieke centra, zoals tussen de bloemenveiling van Aalsmeer en Schiphol Airport.

Een stedelijk distributiesysteem wordt net gekenmerkt door een sterk vertakt en fijnmazig systeem. Dit geldt zeker voor Vlaanderen, waar de handel veel minder geconcentreerd is in de stadskern en sterker ontwikkeld is in de periferie van de stad. Het is dan ook maar de vraag of de zware investeringen die hiervoor moeten worden gedaan in Vlaanderen maatschappelijk verantwoord zijn. Ik kan me wel voorstellen dat in Tokyo, waar de ruimte uitermate schaars is en de grondprijzen een veelvoud zijn van deze in Brussel of Antwerpen, dit op middellange termijn het overwegen waard is. Net zoals een metro enkel zin heeft zodra de stad een minimale grootte en concentratie heeft, zo verwacht ik ook dat een ondergronds stedelijk distributiesysteem enkel vanaf een bepaalde schaalgrootte van een stad te verantwoorden is.

Vervoer per pijpleiding wordt door mij als een volwaardige modus mee in het transportbeleid opgenomen. Nieuwe vormen van (goederen)vervoer worden zeker niet uitgesloten. Ze moeten echter ook duidelijk tegemoetkomen aan een maatschappelijke behoefte en op een eenduidige wijze kunnen ingepast worden in het vervoerbeleid. Het zou weinig zinvol zijn een nieuwe vervoermodus te creëren, zonder de huidige problemen op te lossen.

Ik beantwoord de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger hierna in een iets andere, meer logische volgorde.

1. Op technisch vlak dienen zich steeds nieuwe transportsystemen aan, het ene al ambitieuzer dan het andere.

Steeds is kenmerkend dat dit gepaard gaat met hoge ontwikkelingskosten en enorme investeringen. Ook blijkt steeds dat de voorgestelde systemen pas rendabel worden als ze op grote schaal zijn gerealiseerd.

In de praktijk zijn het bijgevolg vooral de innovaties in de bestaande transportsystemen die finaal tot gewijzigde transportsystemen leiden.

2. We moeten jammer genoeg vaststellen dat nogal wat nieuwe, grensverleggende systemen gestorven zijn op de tekenplank. Jammer genoeg hebben de overlevende systemen herhaaldelijk, ook in België, tot behoorlijke financiële katers geleid.

De Vlaamse overheid staat echter principieel niet negatief tegenover het innovatief denken rond toekomstige transportsystemen. Maar het moet gaan om een realistische benadering, waarbij ook de private sector duidelijk te kennen geeft dat het om realiseerbare projecten gaat. Dat zijn technisch voldragen projecten, die tegemoetkomen aan een reëel ingeschatte behoefte en waarvan de neveneffecten kunnen worden beheerst.

Verwacht mag worden dat met de formule van PPS (*publiek-private samenwerking – red.*) innovatieve (deel)systemen in de toekomst meer ontwikkelingsmogelijkheden zullen krijgen. En ongetwijfeld zal het thema van innovatieve transportsystemen ter sprake komen binnen de MORA (*Mobiliteitsraad – red.*).

3. De ontwikkelingen inzake innovatieve transportsystemen elders in de wereld worden op dit ogenblik behoorlijk gevolgd. Toch denken we dat de technische knowhow van de Vlaamse administratie momenteel nog veeleer beperkt is.

Het is daarom onze bedoeling om in de eerstkomende jaren meer aandacht aan deze ontwikkelingen te besteden. Er zal worden bekeken wat de beste manier is om de beschikbare kennis te verzamelen en te verspreiden onder de diverse betrokkenen.

4. Het OLS is mij bekend, en de ontwikkelingen in Nederland zullen zeker verder worden gevolgd. Dat geldt ook voor de ontwikkelingen in Japan en elders in de wereld.

Het lijkt me echter nog te vroeg om nu reeds te stellen dat dit het vervoermiddel van de toekomst zal zijn. Immers, zelfs als het elders een realistisch alternatief blijkt te zijn, dan nog zal moeten worden aangetoond dat deze techniek marktconform in de Vlaamse context toepasbaar is.

Vraag nr. 422
van 14 september 2000
van de heer JAN LOONES

Redeboten – Operationaliteit

Recentelijk werden twee nieuwe redebotten in gebruik genomen. Het zou hier gaan om technologische hoogvliegers die een nieuw tijdperk voor de beloodsing kunnen inluiden.

Nochtans werd, na de ingebruikname van deze snelle redebotten, kritiek geuit, onder meer op de toewijzing van de opdracht en de technische eigenschappen van de boten. Zo zouden de werven die de redebotten bouwden en optuigden te weinig ervaring hebben. Bovendien zou er op technisch vlak een en ander mank lopen (een vernielde motor en scheuren in de spanten) en zouden de boten inzake zichtbaarheid en veiligheidsvoorzieningen gebreken vertonen.

De administratie beoordeelt de kritiek als overtrokken en stelt dat er bij elk nieuw schip kinderziekten zijn. Anderzijds werd wel toegegeven dat er gebreken waren, die echter allemaal onder de waarborg (1 jaar) vallen.

1. Wat is er uiteindelijk aan van de kritiek op de twee nieuwe redebotten ?
2. Zijn er nog investeringen in dezelfde of in andere boten voor de loodsen gepland ?

Antwoord

1. Voor de bouw van de snelle redebotten werd een algemene offerte met Europese bekendmaking uitgeschreven.

De ingediende offertes werden onderzocht door een beoordelingscommissie waarin afgevaardigden zetelden van de afdelingen Vloot, Scheepvaartbegeleiding en Loodswezen van de administratie Waterwegen en Zeewezen. Op grond van het advies van deze commissie werd de meest voordelige offerte in aanmerking genomen en werd de opdracht toegekend. Tijdens de bouw werd ook rekening gehouden met de adviezen van een begeleidende gemengde werkgroep van bemanning, gebruikers (afdeling Loodswezen en loodsen) en de Interne Dienst voor Preventie en Bescherming (IDPB) van het Vlaams Gewest.

Deze werkgroep is ook betrokken geweest bij de proefvaarten, waaruit nog enkele verbeteringswerken resulteerden. Dezelfde werkgroep heeft een gelijklopende invloed gehad op de comfortaspecten.

Tijdens de nog lopende waarborgperiode van één jaar zijn er een aantal gebreken aan het licht gekomen en bijgestuurd. Daarbij was evenwel geen sprake van een vernielde motor, noch van scheuren in de spanten.

Momenteel zijn er nog een aantal klachten en reserves van de loodsen die vooral met het comfort en de gebruiksomstandigheden op zee te maken hebben. Deze problemen en mogelijke oplossingen worden momenteel onderzocht.

2. Momenteel zijn er geen concrete plannen voor investeringen in dezelfde of in andere boten voor het beloodsen per schip.

Vraag nr. 423
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gratis openbaar vervoer – Leuvense studenten

"In Leuven kunnen studenten gratis gebruikmaken van de bussen van De Lijn. Er worden extra bussen voor ingelegd. De kosten zijn volledig ten laste van het gewest." Tot zover het bericht op de radio.

Deze beleidsoptie is in tegenspraak met het beleid van de minister naar leerlingen en studenten toe. Hij verklaarde immers steeds dat leerlingen en studenten geen gratis vervoer mochten krijgen omdat zo het voet- en fietsgebruik zou afnemen. Vanuit deze argumentatie ging de minister nooit in op mijn voorstel om schoolabonnementen goedkoper (en gebruiksvriendelijker) te maken.

1. Welke argumentatie gebruikt de minister om af te wijken van zijn beleidsvisie voor deze studenten ?
2. Hoeveel bussen worden extra ingezet voor dit project in het Leuvense ?

Wat is de totale kostprijs van dit project (kaartstelsel, extra bussen, brandstofkosten, onderhoud ...) voor het Vlaams Gewest en eventueel voor andere betrokkenen ?

3. Overweegt de minister een dergelijke maatregel voor de ganse schoolgaande populatie ?

4. Waarom wordt voor het toekennen van extra bussen geen voorrang gegeven aan echte vervoersarme gebieden, waar mensen wel gratis mogen rijden op de Lijnbussen, maar waar geen aanbod is ?

Antwoord

1. Er is geen sprake van een afwijking van de beleidsvisie. Zoals in het antwoord op subvraag 2 blijkt, wordt het extra aanbod volgens de klassieke tarieven betaald.

De proefperiode met de studentenpas wordt betaald door de stad Leuven en de Katholieke Universiteit Leuven (KU Leuven), wat een variante is op het systeem van "derde betaler" dat reeds enkele jaren met succes door onder andere gemeentebesturen wordt toegepast.

2. De Lijn-Vlaams-Brabant, de KU Leuven en de stad Leuven hebben een op de studenten gericht project uitgewerkt voor de verbetering en de stimulering van het openbaar busvervoer in de ruime regio rond Leuven. Dit project, dat van start ging op 24 september 2000, omvat twee luiken :

- De Lijn – Vlaams-Brabant voorziet in een extra aanbod in een straal van ongeveer 25 kilometer rond Leuven :

vijf nieuwe semi-directe studentenlijnen met ritten op vrijdagavond (vanuit Leuven) en zondagavond (naar Leuven) ;

extra zondagavondritten op bestaande openbare buslijnen die vandaag geen zondagbediening hebben.

Voor dit extra aanbod dienen geen bijkomende voertuigen te worden ingezet. De kostprijs wordt volledig gedragen door het Vlaams Gewest :

7.967.128 fr./jaar exploitatiekosten,
750.000 fr. communicatiekosten,
150.000 fr. opstartkosten.

Hoewel dit extra aanbod gericht is op de studenten, is het toegankelijk voor iedereen. De geldende tarieven van De Lijn zijn van toepassing, zowel voor studenten als voor andere reizigers ;

- de KU Leuven en de stad Leuven bieden aan alle studenten van de KU Leuven, voor een proefperiode van drie maanden, een gratis studentenpas aan waarmee zij binnen de stadszone van Leuven kosteloos en onbeperkt kunnen reizen op alle openbare autobuslijnen van de Vlaamse Vervoermaatschappij.

De KU Leuven en de stad Leuven stellen zich hiervoor gedeeltelijk financieel garant en betalen elk 500.000 frank. Er is geen tegemoetkoming van het Vlaams Gewest in deze actie.

3. Inmiddels heeft ook de Kulak in Kortrijk beslist om de gratis studentenpas aan te bieden. Het staat alle universiteiten of hogescholen vrij om dit systeem toe te passen (*KULAK : Katholieke Universiteit Leuven Campus Kortrijk – red.*).

Voor de schoolgaande populatie wordt met ingang van 1 juli 2001 een goedkoop jongerenabonnement als netabonnement ingevoerd. Daarbij staan twee doelstellingen voorop :

- een duidelijke vereenvoudiging van de tariefstructuur van het zogenaamde 25-abonnement door het invoeren van een forfaitaire prijs voor één, drie of twaalf maanden. De commerciële naam zal Buzzy-pas zijn, in navolging van de Buzzy-jongeren campagne van De Lijn ;
- een binding van de jeugd aan het openbaar vervoer door de gebruikswaarde uit te breiden naar Vlaanderen en Wallonië. Met andere woorden : één jongerenabonnement dat als netabonnement zal worden gebruikt.

4. Het gratis vervoer voor alle 65-plussers op de diensten van De Lijn is sinds 1 oktober 2000 een feit in heel Vlaanderen.

De basismobiliteit wordt planmatig uitgevoerd in Vlaanderen en moet op de relatief korte termijn van vijf jaar worden gerealiseerd. In de begroting 2000 werd hiervoor een bedrag van 350 miljoen ingeschreven. Voor 2001 voorziet de begroting in een bijkomend krediet van 500 miljoen.

Om de prioriteiten te bepalen, werd een objectieve behoefteanalyse opgesteld. Het doel van deze prioriteitsbepaling is projecten ontwikkelen voor gebieden die het meest afwijken van de norm inzake basismobiliteit.

Vraag nr. 424
van 14 september 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Tervuursevest Leuven – Wegdek

Er bereiken mij verscheidene klachten over de slechte toestand van het wegdek van de Tervuursevest in Leuven, waardoor een enorme geluidsoverlast ontstaat. De omwonenden dienden hiertegen reeds verscheidene klachten in.

1. Is de minister op de hoogte van dit probleem ?
2. Wat is de huidige stand van zaken ?
3. Wat zijn de plannen op korte termijn ?

Antwoord

1. Mijn administratie ontving, tot op heden, geen klachten van geluidsoverlast ten gevolge van een eventuele slechte toestand van het wegdek.
2. De resultaten van de systematische kwaliteitsmetingen duiden niet op specifieke problemen.
3. Op het driejarenprogramma zijn geen ingrepen gepland.

Vraag nr. 425
van 14 september 2000
van de heer DIRK DE COCK

N70 Waasmunster – Verkeersveiligheid

Onlangs zijn er aan de N70 herdenkingen geweest voor de verkeersdoden die er de laatste jaren gevallen zijn ter hoogte van Waasmunster. Mijns inziens dienen daar dringend ingrepen te worden gedaan, wil men in de toekomst dergelijke tragische ongevallen vermijden.

Prioritair moeten maatregelen worden genomen op de N70 tussen de lichten Rozen en Duizend Appels. Het plaatsen van bijkomende verkeerslichten, wegmarkeringen en betere oversteekplaatsen voor zwakke weggebruikers naar de wijk De Ruiter behoren tot de mogelijkheden. Bovendien moet een oplossing worden gezocht voor de onveilige middenrijstrook, die in beide richtingen wordt gebruikt voor zowel afslaand als voorbijstekend verkeer.

1. Bevestigt de minister vice-president de cijfers die aantonen dat er in het nabije verleden reeds meermaals dodelijke ongevallen gebeurd zijn op de N70 tussen de lichten Rozen en Duizend Appels ?
2. Heeft de minister vice-president reeds de oplossingen zoals hierboven geformuleerd (bijkomende verkeerslichten, wegmarkeringen, betere oversteekplaatsen voor zwakke weggebruikers naar de wijk De Ruiter, heraanleg middenrijstroken) overwogen, waardoor de verkeersveiligheid fundamenteel zou toenemen ?
3. Worden op korte termijn de nodige kredieten vrijgemaakt om de vereiste maatregelen te nemen ? Heeft de minister vice-president samen met zijn administratie al stappen in die richting ondernomen ?

Antwoord

Uit de ongevallenstatistieken van de rijkswacht – Algemeen Commando – Data Services – Bureau Verkeer – Fritz Toussaintstraat 47 in 1050 Brussel, blijkt dat er zich voor de periode 1996 tot en met 1998 één dodelijk ongeval voordeed, namelijk in 1997. De ongevallengegevens voor 1999 zijn nog niet beschikbaar.

De afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen van de administratie Wegen en Verkeer is wel degelijk begaan met de veiligheidsproblematiek van dit wegvak :

- de fietspaden zijn in de loop van 2000 volledig hersteld ;
- ter beveiliging van het kruispunt Baverikstraat werd de gewestweg N70 herleid van drie naar twee rijstroken, tussen de kruispunten N70 – Baverikstraat en kruispunt "Duizend Appels" ;
- het kruispunt N70 met de Groenselstraat werd besproken op de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid. Er werd beslist het kruispunt veiliger te maken door de aanleg van middengeleiders op de N70.

Deze werken zullen worden verwezenlijkt in 2001 in het kader van de aanneming "Aanpassen kruispunten".

Vraag nr. 428
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gratis openbaar vervoer – Vrijwilligers

Heel wat categorieën van mensen kunnen een voordeliger tarief genieten – soms reizen ze gratis – bij de openbare vervoermaatschappij De Lijn. Mensen die in het kader van hun vrijwilligerswerk een beroep moeten doen op De Lijn om zich te verplaatsen, krijgen geen voordeeltarief. Zij betalen hun ticket om anderen "gratis" te helpen.

In afwachting van een algemeen geldende maatregel om het openbaar vervoer voor iedereen goedkoper te maken, had ik het volgende willen vragen.

Werd de idee reeds geopperd om vrijwilligers van erkende verenigingen tegen voordeeltarieven (of gratis) te laten rijden met De Lijn ?

Zo ja, wat zijn de bevindingen ? Wat zijn de plannen op korte en langere termijn ?

Zo neen, heeft de minister reeds overwogen een onderzoek te laten uitvoeren naar de mogelijkheden voor deze groep van mensen ?

Antwoord

Gratis vervoer is in het Vlaams regeerakkoord enkel voorbehouden voor personen van 65 jaar en ouder en voor -12-jarigen. Het gratis vervoer gaat

in vanaf de eerste van de maand waarin de leeftijd van 65 jaar wordt bereikt.

Tot op heden is geen uitbreiding van dit systeem gepland voor andere doelgroepen, zoals vrijwilligers van erkende verenigingen. Momenteel genieten deze laatsten als dusdanig geen verminderd tarief bij de Vlaamse Vervoermaatschappij.

Terzake heb ik nog geen concrete voorstellen ontvangen. Tot op heden werd terzake nog geen onderzoek gevoerd, gezien het zeer disperse veld in deze materie.

Vraag nr. 429
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Hinder bij openbare werken – Expansiesteun

Zie :
 Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
 Vraag nr. 179
 van 14 september 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 696

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 430
van 19 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Nachtvluchten – Zuid-Oost-Limburg

Wanneer er weinig omgevingslawaai is, dus vooral in landelijke gebieden en 's nachts, kunnen vrachtvluchten hinderlijk zijn. Dit ervaren de bewoners van Zuid-Oost-Limburg in de zomer dagelijks door het toegenomen vrachtvervoer in Bierset 's nachts.

Twee oplossingen lijken mogelijk: of geluidsnormen opleggen boven Vlaanderen in het kader van de decreetgeving (Vlarem), of vliegverbod opleggen aan bepaalde types van vliegtuigen die te hinderlijk zijn.

De federale regering besliste om een ontwerp van ministerieel besluit naar de Raad van State te sturen dat het reglement goedkeurt dat werd aangenomen door de raad van bestuur van BIAC (Brussels International Airport Company) over de instelling van een systeem van nachtelijke geluidsquota. Het systeem bepaalt onder andere de maximaal toegelaten hoeveelheid nachtelijk geluid rond de luchthaven Brussel-Nationaal en maakt een progressieve vermindering van de nachtelijke geluidshinder rond de luchthaven van Brussel-Nationaal mogelijk. Dit gebeurt door een systeem van quota per beweging (de maximaal toegelaten hoeveelheid lawaai per vliegtuig) en seizoenquota (maximaal toegelaten totale geluidshoeveelheid lawaai per seizoen). Het ontwerp bepaalt concreet dat de maximaal geproduceerde geluidshoeveelheid per opstijging geleidelijk moet afnemen vanaf 1 juli 2001 tot in 2003. Dit zou de geluidspieken beperken die worden veroorzaakt door de meest lawaaiërende vliegtuigen. Tegen 2003 zal de helft van de vliegtuigen die tegenwoordig 's nachts opstijgen en die het lawaaiërendst zijn, vervangen moeten zijn.

Opvallend is dat de federale regering dit akkoord toepast op het omgevingslawaai rond Brussel-Nationaal, terwijl zij dit toch ook kan voor de andere luchthavens. Dit zou immers de hinder van nachtvluchten, nu uitgevoerd met verouderde en lawaaiërende toestellen, in gans het land verminderen. Door de strengere maatregelen in Zaventem bestaat het gevaar dat er een lawaaitoename zal zijn van de verouderde en lawaaiërende toestellen op andere luchthavens.

In Vlaanderen is vooral de lawaaihinder van de verouderde vrachtvliegtuigen in Bierset in Zuid-Oost-Limburg blijkbaar ongrijpbaar. Allicht is dit vergeleken met bewoners die naast een luchthaven wonen niet zo ernstig, maar toch stoort het en veroorzaakt het slaapstoornissen en stress omdat dit normaal een rustigere omgeving is.

Heeft de minister vice-president reeds stappen gedaan bij zijn federale en Waalse collega's bevoegd voor Mobiliteit om de gewestoverschrijdende lawaaihinder van nachtvluchten op regionale luchthavens aan te pakken? Welke? Met welk resultaat?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

(Gecoördineerd antwoord : zie blz. 646 – red.)

Vraag nr. 431
van 19 september 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Schelde Informatiecentrum – Participatie

De Schelde Nieuwsbrief is een Nederlands-Vlaamse kwartaaluitgave van het Schelde Informatiecentrum waarin de administratie Waterwegen en Zeeuwen (AWZ), de afdeling Natuur en het Instituut voor Natuurbehoud participeren. De uitgave wordt mee door het Vlaams Gewest betaald.

In het nummer van augustus 2000 wordt onder de titel "België : regels van elastiek" onder meer gesteld : "Ministers en burgers dienen niet alleen het Belgisch belang, maar het partij-, regionaal, lokaal of eigen belang (...) Formele regels zijn er als een flexibel kader waar naar eigen inzicht mee omgegaan kan worden". Dit en nog veel meer verschijnt onder het hoofdartikel "Over de rol van cultuurverschillen in het beheer van de Schelde. Vlaanderen en Nederland: twee druppels water?".

1. De vraag kan worden gesteld of het meewerken aan onderzoek naar de rol van cultuurverschillen in het beheer van de Schelde en het nadien publiceren van sterk vulgariserende artikels gebaseerd op interviews van acht Vlaamse waterbeheerders, moet worden gerekend tot de kerntaken van de Vlaamse participanten, die ressorteren onder de bevoegdheid van Vlaamse ministers, waaronder de minister vice-president.

Is de minister vice-president op de hoogte van de inhoud van bovenvermeld artikel ?

Zo ja, op welke wijze heeft hij hierop eventueel gereageerd ?

2. In het colofon van de Nieuwsbrief wordt gesteld dat de gepubliceerde meningen "niet het beleid van de participerende organisaties" weerspiegelen.

Wat is dan de concrete verantwoordelijkheid van het Vlaams Gewest of de Vlaamse participanten m.b.t. de in de nieuwsbrief gepubliceerde meningen ?

3. Op welke wijze participeert het Vlaams Gewest in het Schelde Informatiecentrum ?

Welke mensen en middelen stelt het Vlaams Gewest hiervoor ter beschikking ?

Wat is de (wettelijke) opdracht van dit centrum ?

4. Welke informatiecentra zijn er nog actief in het kader van grensoverschrijdende samenwerkingsverbanden waaraan de Vlaamse overheid deelneemt en die mee worden gefinancierd door belastinggeld van de burgers ?

Wat is eventueel de omvang van deze financiering door het Vlaams Gewest of andere meewerkende instellingen die onder het toezicht van de Vlaamse overheid vallen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden en aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

De Schelde Nieuwsbrief is een gezamenlijk product van het Schelde Informatiecentrum, de administratie Waterwegen en Zeewezen, de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en het Instituut voor Natuurbehoud. Een protocol werd getekend op 15 mei 1997 enerzijds door de gouverneur van Zeeland J.G. van Zwieten, voorzitter van het Bestuurlijk Overleg Westerschelde (BOWS), anderzijds door ir. J. Strubbe, directeur-generaal van AWZ en J.P. Heirman, directeur-generaal van Aminal.

1. Het onderzoek naar de rol van cultuurverschillen in het beheer van de Schelde werd uitgevoerd door een Nederlands redactielid, op vraag van het Vlaams cultuurhuis De Brakke Grond in Amsterdam en naar aanleiding van de tentoonstelling "De Schelde, het verhaal van een rivier". Het bovenvermelde artikel is een samenvatting van de toespraak die op 5 februari 2000 door Leo Santbergen hierover werd gehouden bij de opening van de tentoonstelling. De paragraaf waar aanstoot werd aan genomen is – voldoende gerefereerd – overgenomen uit "Derk-Jan Epping, 1998. Vreemde burens. Over politiek in Nederland en België. ISBN 9025424902".

Er werd gevraagd een samenvatting te maken. De neerslag van deze toespraak is terug te vinden in het artikel van Schelde Nieuwsbrief nr. 24 als hoofdartikel. Door de redactie werd het artikel als humoristisch ervaren. De redactie was van oordeel dat zowel over Nederlanders als over Vlamingen rake positieve en soms minder positieve zaken werden geopperd. Het zou van weinig verdraagzaamheid getuigen om minder aangename opmerkingen niet te publiceren. Dit zou een precedent binnen de redactie veroorzaken waarbij artikels waarover een consensus ontstaat alsnog zouden worden gecensureerd.

Gezien de vermelde procedures inzake de werking van de redactie, was de minister niet op de hoogte van de inhoud van het artikel en kon hij er dus ook niet op reageren.

2. Het convenant Schelde Nieuwsbrief is, zoals hierboven reeds vermeld, in mei 1997 ondertekend. BOWS, AWZ en Aminal onderschrijven daarin de doelstelling die zij nastreven om belanghebbenden en belangstellenden te informeren over de activiteiten die in het Schelde-estuarium plaatsvinden en daardoor een draagvlak creëren voor ontwikkelingen. De Schelde

Nieuwsbrief is een middel om de doelstellingen te bereiken.

De in de nieuwsbrief gepubliceerde meningen weerspiegelen niet noodzakelijkerwijs het beleid van de participerende organisaties. Dit is ook altijd vermeld. De redactie is verantwoordelijk voor de inhoud.

De Vlaamse participerende organisaties zijn vertegenwoordigd door redactieleden die op persoonlijke titel artikels voor de nieuwsbrief leveren en de redactievergaderingen bijwonen. Elk artikel draagt dan ook de initialen van de auteur.

In punt 2.2 van het protocol worden de volgende uitgangspunten door de partijen onderschreven :

- a) de Schelde Nieuwsbrief streeft objectiviteit na en is informatief,
 - b) de Schelde Nieuwsbrief is in principe geen spreekbuis van een specifieke overheid (**bijlage**).
3. De Vlaamse participatie bestaat sedert juni 1997 (nr. 11 van de Schelde Nieuwsbrief) uit een inhoudelijke (zie hierboven) en financiële bijdrage aan de Schelde Nieuwsbrief.

Elke Vlaamse participerende organisatie is in de redactieraad vertegenwoordigd door één redactielid. De redactie van dit tijdschrift vergadert één keer voor het verschijnen van elke nieuwsbrief (viermaal per jaar).

Het Schelde Informatiecentrum (SIC) werd in 1993 opgericht naar aanleiding van het eerste evaluatierapport van het Beleidsplan Westerschelde, als ondersteuning van het Bestuurlijk Overleg Westerschelde. In het BOWS zitten de bij de Westerschelde betrokken ministeries, gemeenten en waterschappen, de provincie Zeeland is voorzitter, Vlaanderen is waarnemer (dhr. Belmans van AWZ). Belangrijkste taken van het SIC zijn het bijhouden van de voortgang van het Beleidsplan Westerschelde en het informeren en documenteren over de Schelde en haar stroomgebied. Het heeft een dienstverlenende functie en vormt een centraal informatiepunt voor de Westerschelde. Het BOWS vindt het belangrijk dat de aandacht van het SIC verder wordt verschoven van Westerschelde naar Westerschelde plus Zeeschelde. De toenadering richting Vlaanderen is het duidelijkst

in de Schelde Nieuwsbrief die door het SIC wordt uitgegeven. Er werden drie vertegenwoordigers van de administratie in de redactie opgenomen en Vlaanderen levert een financiële bijdrage.

De financiële regeling is terug te vinden in bijlage 1 onder punt 3.1 van het protocol van de overeenkomst die door de betrokken partijen werd afgesloten (**bijlage**). De kosten van de Nieuwsbrief bedragen op jaarbasis globaal 32.500 gulden. Vlaanderen draagt één derde deel bij in de productiekosten en betaalt tevens de verzendkosten voor Belgische abonnees. De bijdrage van Vlaanderen is globaal 15.000 gulden per jaar.

4. Overlegorganen internationaal milieu- en natuurbeleid die hun werking via nieuwsbrieven en rapporten kenbaar maken.

Onder de Benelux Economische Unie

1. Grenspark De Zoom-Kalmthoutse Heide
2. Grensmaasproject

Voor de organisatiestructuur en -financiering verwijzen we door naar het secretariaat van de BEU.

Internationale riviercommissies

1. Internationale Commissie ter Bescherming van de Schelde (ICBS)
2. Internationale Commissie ter Bescherming van de Maas (ICBM)

De Internetsites van ICBS (www.icbs-cipe.com) en ICBM (www.cipm-icbm.be) zijn informatiebronnen voor het publiek en doen tevens dienst – via hun Intranet – als informatiecentrales voor vergaderdocumenten bestemd voor de leden. Het Vlaams Gewest participeert voor 40 % in de werking van het ICBS en voor 7 % in de werking van de ICBM.

Andere (niet-limitatieve opsomming)

- Technische Scheldecommissie (TSC)

Het Instituut voor Natuurbehoud neemt deel aan de werkgroep Natuurlijkheid van de Langetermijnvisie voor het Schelde-estuarium (de deelname van het Instituut beperkt zich tot deelname aan vergaderingen, geen financiële inbreng). Deze Langeter-

mijnvisie wordt gemaakt in opdracht van de Technische Scheldec commissie. Deze TSC is een commissie die adviseert over technische aspecten zoals trafiek, beloodsing, verdieping.

- De afdeling Bos en Groen heeft in de houtvesterij Turnhout reeds sinds 1986 een "Bezoekerscentrum".

Vanaf 1994 werd van start gegaan met activiteiten rond bosklassen. In het kader van het Europees programma Interreg II werd in die regio, op initiatief van het provinciebestuur en de afdeling Natuur, het Taxandriaproject voorgesteld en goedgekeurd door Igres (*Interregionale Grensoverschrijdende Economische Samenwerking in het Benelux Middengebied – red.*). Het Taxandriaproject staat voor de ontwikkeling en de promotie van natuurgerichte recreatie in de Nederlandse en Vlaamse Kempen.

Voor de houtvesterij Turnhout werd het vernieuwen van de tentoonstelling in het Boshuis opgenomen in het Taxandriaproject. De uitwerking gebeurde grotendeels door de vrijwilligers die eveneens verantwoordelijk zijn voor de vlotte werking van de bosklassen. De tentoonstelling werd vorig jaar tijdens de Week van het Bos geopend. De kosten eraan verbonden werden door het vele vrijwilligerswerk beperkt tot ongeveer 3 miljoen frank, waarvan de helft door het Interreg II-programma wordt gefinancierd.

Het Taxandriaproject eindigt in december 2000. Het Boshuis is geopend op zondagmiddag tussen Pasen en 15 november voor het brede publiek. Klassen kunnen er het ganse jaar terecht, hoewel de bosklassen worden gegeven in de lente (Pasen – 15 juni) en de herfst (1 oktober – 15 november).

- Ook bij de ontwikkeling van lespakketten voor het onderwijs is de samenwerking tussen Nederland en Vlaanderen op gang gekomen.

Op dit moment wordt een gemeenschappelijk Nederlands-Vlaams project uitgevoerd waarin een gemeenschappelijk lespakket over de Westerschelde plus Zeeschelde wordt ontwikkeld voor leerlingen van 10-14 jaar van het Vlaamse en Nederlandse onderwijs. Het totale lesproject kost 4.394.400 frank. De financiële bijdrage van Vlaanderen

bedraagt 50 % van de totale kosten, namelijk 2.197.200 frank.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 432
van 19 september 2000
van de heer JAN LOONES**

Jetski's – Reglementering

Er heerst nogal wat dubbelzinnigheid in de huidige wetgeving en reglementering omtrent het al dan niet toelaten van jetski's aan de Vlaamse kust.

Enerzijds zouden (volgens de Administratie Waterwegen en Zeewezen) jetski's noch toegelaten, noch gedoogd worden en zou er een nieuw scheepvaartreglement in ontwerp zijn dat dit verbod nog meer expliciet maakt.

Anderzijds refereert het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Havens, administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ) aan een andere wet (artikel 1 van het KB van 12.01.1998 houdende vaststelling van essentiële veiligheidseisen voor pleziervaartuigen) omtrent de definiëring van een pleziervaartuig. Daaruit blijkt dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen jetski's en andere pleziervaartuigen, zolang de romplengte 2,5 tot 24 meter bedraagt.

Het afleveren van vlaggenbrieven voor jetski's kan daarenboven de verwarring alleen maar vergroten.

Alhoewel er door de afdeling Waterwegen Kust geen zones bepaald zijn van waaruit jetski's vanop het strand in zee kunnen steken, kunnen deze blijkbaar wel vanop een ander vaartuig in zee steken, buiten de 200-meterzone.

Zowel de kustbewoner, de kusttoerist, de betrokken administraties en zelfs de pers (die de jetskisport als "de waterratsport" bij uitstek voorstelt) zouden gebaat zijn met een duidelijke regelgeving terzake.

1. Onderkent de minister vice-president de heersende onduidelijkheid rond het gebruik van jetski's aan de Vlaamse kust ?
2. Kan de minister vice-president meedelen hoe het nieuwe, in ontwerp zijnde, scheepvaartreglement luidt m.b.t. de jetski's ?

Wanneer treedt dit nieuwe reglement in werking ?

Zijn er onderhandelingen geweest met departementen van de minister, het departement bevoegd voor Leefmilieu of de departementen bevoegd voor Sport en Toerisme ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. De reglementering omtrent het gebruik van jetscooters in de territoriale zee is een federale materie.

Navraag bij de federale bevoegde diensten van Verkeerswezen leert dat men aldaar m.b.t. de generieke categorie jetscooters een onderscheid maakt tussen dergelijke tuigen met een romplengte kleiner dan 2,5 meter (zgn. "jetski") enerzijds, en tussen 2,5 meter en 24 meter ("waterscooter") anderzijds.

Laatstgenoemde categorie dient te voldoen aan de vereisten van het koninklijk besluit (KB) van 12 januari 1998 houdende vaststelling van essentiële veiligheidseisen voor pleziervaartuigen en het KB van 4 juni 1999 betreffende de inschrijving en registratie van pleziervaartuigen (o.a. vlaggenbrief, veiligheidsvoorzieningen, verplichte uitrusting e.d.). Deze scooters worden dus op eenzelfde lijn als pleziervaartuigen geplaatst.

Dit betekent ook dat dergelijke vaartuigen vanuit de havens kunnen vertrekken en het strand slechts mogen naderen tot 200 meter van het strand (artikel 39, § 3 van het "Scheepvaartreglement van de Belgische territoriale zee, de havens en de stranden van de Belgische kust" van 4 augustus 1981 (scheepvaartreglement Kust en Zee)).

Eerstgenoemde categorie (tuigen kleiner dan 2,5 m) wordt beschouwd als een tuig voor strandvermaak dat theoretisch gezien – naar analogie van zeilplanken – binnen de 200-meter-zone vanaf het strand dient te blijven.

Slechts op het vlak van het aanduiden van de plaatsen van waaruit in zee mag worden gestoken met vaartuigen vanop het strand heeft mijn administratie een bevoegdheid, en dit krachtens artikel 39, § 1 van het Scheepvaartreglement Kust en Zee. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet, heeft mijn administratie geen zones afgebakend voor jetscooters om vanop het strand in zee te steken. Aangezien de letter van dit laatste reglement geen onderscheid maakt naargelang de grootte van het vaartuig, slaat dit artikel op alle jetscooters, ook deze kleiner dan 2,5 meter.

Het Scheepvaartreglement vormt derhalve voldoende rechtsgrond op basis waarvan kan worden opgetreden tegen het gebruik van jetski's en waterscooters die vertrekken vanop het strand. De onzekerheid in verband met jetski's hangt mijns inziens dan ook veeleer samen met het "gedoogbeleid" dat sommige kustgemeenten (willen) voeren ten aanzien van deze sportbeoefening.

2. Volgens informatie van de federale administratie wordt er momenteel niet gewerkt aan een herziening van het Scheepvaartreglement Kust en Zee.

Het is derhalve ook niet bekend wanneer een eventuele wijziging in werking zal treden. Vermits een wijziging van het Scheepvaartreglement Kust en Zee momenteel niet aan de orde is, zijn er ook geen onderhandelingen hieromtrent gevoerd met AWZ, de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) of het Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie (Blosio).

Vraag nr. 433 van 19 september 2000 van de heer JOACHIM COENS

A17 Torhout – Aanleg op- en afrit

Op 7 oktober 1999 antwoordde de minister op mijn vraag om uitleg over de stand van zaken van de aanleg van de op- en afrit A17 in Torhout (*Handelingen CI van 7 oktober 1999, blz.1-2 – red.*).

Uit het antwoord van de minister bleek dat de werken werden opgesplitst in twee fasen, namelijk de aansluiting tussen de Noordlaan en de rotonde aan de Keibergstraat en de verbinding met de A17, inclusief de ventwegen.

De werken voor de eerste fase zouden klaar zijn tegen het najaar 2000. Voor de uitvoering van de tweede fase waren bijkomende onteigeningen nodig en de aanbesteding werd gepland voor het voorjaar 2001. Het einde van de werken werd gepland voor eind 2001, waardoor de afrit pas in 2002 in gebruik zal kunnen genomen worden.

1. Wat is de stand van zaken van dit dossier ? Wordt het vooropgestelde tijdschema voor de uitvoering van de werken nog nageleefd ?
2. Zal het wegdek van de op- en afrit A17 in fluis-terasfalt worden aangelegd ?

Antwoord

1. De werken van de eerste fase, namelijk de aansluiting tussen de Noordlaan en de rotonde aan de Keibergstraat, zijn gestart op 1 augustus 2000 en verlopen vlot.

Fase 1 zal beëindigd zijn tegen de vakantie van 2001.

Wat fase 2 betreft, tussen de Keibergstraat en de A17, is het nieuwe onteigeningsplan opgestuurd naar het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen voor de raming. De nieuwe onteigeningen zullen waarschijnlijk plaatsvinden in 2001. Het bestek van fase 2 is opgenomen in het programma 2001 en zal volgend jaar worden aanbesteed, zodat de werken kunnen starten eind 2001 of begin 2002.

De voltooiing kan nu worden gepland voor de vakantie van 2003.

2. Wat het wegdek betreft, kan ik meedelen dat er zal worden geopteerd voor een geluidsarme wegverharding.

Vraag nr. 434 van 20 september 2000 van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Planningsbevoegdheid – Draagwijdte

Conform het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1999 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering, valt de planning en de statistiek onder de bevoegdheden van de minister vice-president.

1. Nu onder meer de regels van behoorlijk bestuur vereisen dat elk bestuursniveau en elke minister voor en binnen zijn/haar bevoegdheid planningsinstrumenten hanteert als een onderdeel van de beleids- en beheersinstrumenten, vernem ik graag wat de minister vice-president concreet verstaat onder "de planning" zoals bedoeld in artikel 5, 3° van voornoemd besluit van de Vlaamse regering en hoe hij deze bevoegdheid invult binnen zijn bevoegdheid en in relatie tot de bevoegdheid van elk van zijn collega's binnen de regering, die allen ook hun eigen (beleids)planningsopdracht hebben.
2. Gelet op het feit dat elke minister zelf ook moet overgaan tot beleidsplanning, onder meer met het oog op het voorbereiden van beleidsbeslissingen, verzoek ik de minister vice-president mij mee te delen op welke wijze de onderscheiden ministers en hun administraties hun (beleids)planningsactiviteiten onderling op elkaar afstemmen, via welke kanalen dit gebeurt en wat de concrete neerslag hiervan is in de planning van en voor het Vlaams Gewest.
3. Om enige duidelijkheid te verkrijgen over de beleidsplanning die thans in voorbereiding of in uitvoering is door en van de verschillende collega's van de minister vice-president, verzoek ik hem een overzicht te willen bezorgen van:
 - de onderscheiden beleidsplannen die krachtens een decreet of een beslissing van de Vlaamse regering in de onderscheiden beleids- en bevoegdheidssectoren moeten worden opgesteld;
 - de eigen Vlaamse en eventueel federale en/of Europese of internationale verdragsrechtelijke formele rechtsgrond van de onderscheiden beleidsplannen zoals hierboven bedoeld ;
 - de tijdsschaal en de periodiciteit waarop de onderscheiden beleidsplannen moeten worden uitgewerkt ;
 - de mensen en de middelen waarin voor de onderscheiden beleidsplannen en beleidsplanningsprocessen wordt voorzien in de hiervoor bedoelde decreten of besluiten van de regering en die de rechtsgrond uitmaken voor het doorvoeren van de beleidsplanning ;
 - de derden die voor de onderscheiden beleidsplannen tijdens het beleidsplanningsproces moeten worden geconsulteerd

(NGO's, adviesraden, Europese en supranationale instellingen, ...) en of hiervoor aan deze "derden" vergoedingen moeten worden betaald ;

- hoeveel personen in elk der administraties binnen elk departement betrokken zijn bij of belast zijn met hun onderscheiden "sectorale beleidsplanning", de kostprijs hiervan ;
 - hoeveel personen in elke der Vlaamse openbare instellingen (VOI) en/of Vlaamse openbare wetenschappelijke instellingen betrokken zijn bij of belast zijn met de inbreng van de VOI of andere instelling bij de beleidsplanning door en van de administratie van de minister onder wiens bevoegdheid zij resorteren.
4. Heeft de minister vice-president enig zicht op de totale kostprijs van al deze beleidsplanning, onder meer geventileerd naar eigen personeel van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, personeel van de VOI's, personeel van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen, derden en materiële middelen ?

Graag ontvang ik dan een overzicht per onderscheiden "beleidsplan" en welke kosten gemeenschappelijk en niet te ventileren zijn voor alle beleidsplannen.

Antwoord

1. Planning

Onder planning wordt verstaan "de strategische planning", die aan het Vlaamse overheidsbeleid een strategische dimensie moet bezorgen. Strategische planning verwijst naar het proces van geïnformeerde en planmatige beleidsvoorbereiding, beleidsopvolging en beleidsevaluatie. Planning is echter geen formeel beleidsdomein zoals bedoeld in de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980.

Strategische planning is gebaseerd op omgevingsinformatie. Dit houdt in dat de Vlaamse overheid bij het ontwikkelen van haar beleid rekening houdt met algemene omgevingsfactoren en domeinspecifieke ontwikkelingen. Daartoe wordt door de administratie aan de Vlaamse regering bij haar aantreden een nota overhandigd "Bijdrage aan de komende regering".

In het strategisch plan worden de doelstellingen geformuleerd alsook de gewenste beleidseffecten.

Deze beleidseffecten worden vervolgens geconcretiseerd in beleidsindicatoren en kritische succesfactoren. Uiteindelijk worden de strategische plannen omgezet in strategische projecten voor het bereiken van de doelstellingen en de gewenste beleidseffecten.

Strategische planning houdt tevens beleidsopvolging van de strategische projecten in. Op het niveau van het concrete beleid houdt strategische planning ook in dat er aan de hand van indicatoren een opvolgingsproces totstandkomt van het door het parlement goedgekeurde beleid.

Het proces van de strategische planning concreetiseert zich in de regeringsverklaring, de strategische plannen voor de beleidsnota's, de beleidsnota's die gebaseerd zijn op strategische plannen en vervolgens de strategische plannen die in overeenstemming gebracht zijn met de beleidsnota's zoals ze uiteindelijk door het parlement zijn goedgekeurd.

De invulling van die opdracht als minister van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de administratie Planning en Statistiek (APS) zie ik als volgt.

In de eerste plaats het uitbouwen van een dienstverlenende administratie Planning en Statistiek die de methode van de strategische beleidsplanning ontwikkelt en aan de verschillende ministers aanbiedt. Tevens moet zij zorgen voor de nodige methodologische ondersteuning bij het ontwikkelen van de beleidsplannen en het formuleren van meetbare indicatoren (procesbegeleiding). De administratie ontwikkelt eveneens een informatieomgeving die de beleidsopvolging van de strategische plannen ondersteunt.

Daartoe worden meerdere studies uitgevoerd met het oog op het verhogen van de performantie en knowhow van deze administratie, mede met het oog op het ontwikkelen van een vernieuwd beleid op middellange termijn. Aangezien strategische planning in ruime mate gebruikmaakt van kwantitatieve indicatoren, wordt er naar een voldoende integratie van de statistiekfunctie en de planningsfunctie gestreefd zonder de eigenheid van beide functies uit het oog te verliezen.

Daarmee proberen we aansluiting te vinden bij vooruitstrevende overheidsadministraties in het buitenland.

Meer concrete informatie aangaande de recente werking en het nieuwe beleid vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger onder meer in de Beleids-

brief Planning en Statistiek 2000-2001 die ik binnenkort aan het parlement zal voorleggen.

2. Afstemming

Er is tot nu toe geen verplichting om een strategisch plan op te maken. Er is wel een decretale grondslag voor het Milieubeleidsplan en voor het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Bij de opmaak van de beleidsnota's hebben zeven ministers gebruikgemaakt van de door de administratie Planning en Statistiek aangeboden ondersteuning.

APS heeft vanuit haar coördinerende taak in 1999 een integratietoets op alle strategische plannen uitgevoerd. Dit om eventuele tegenstrijdigheden tussen de verschillende domeinen op te sporen en aan te geven waar er verwijzingen waren naar inspanningen die vanuit andere domeinen werden verwacht. Dit om een meer geïntegreerde benadering mogelijk te maken.

De resultaten werden in rapportvorm aan de bevoegde ministers overgezonden, zodat er nog rekening mee kon worden gehouden bij het finaliseren van de strategische plannen en het omzetten van deze plannen in de beleidsnota's die aan het parlement worden voorgelegd.

3. Overzicht

Het is evident dat de inhoudelijke strategische plannen geheel behoren tot de bevoegdheid en verantwoordelijkheid van de bevoegde ministers.

Voor de informatie aangaande de planning in de verschillende domeinen verwijs ik dan ook naar de bevoegde ministers.

4. Kostprijs

Wat de administratie Planning en Statistiek betreft, kan ik volgende informatie geven.

In 1999 werd door de administratie Planning en Statistiek uitgegeven :

- 5.329.999 frank aan eigen personeel, werking en investeringen ;
- 5.962.880 frank aan uitbesteding.

Voor het begeleiden van de vergaderingen heeft de administratie immers in de hulp van externe consultants voorzien, gezien de vele vergaderingen die in dezelfde periode moesten worden georganiseerd.

De kosten opsplitsen per beleidsdomein wat de administratie Planning en Statistiek betreft, kan door de deling te maken van bovengenoemde bedragen door het aantal beleidsdomeinen, namelijk 15.

De strategische plannen (15 in totaal) werden gemaakt door planningsteams, onder leiding van de ministers of hun vertegenwoordiger. In reële termen zijn dus ook in vele andere administraties kosten gemaakt door inzet van mensen (vergaderingen, teksten schrijven,...) en middelen. Aangezien de Vlaamse volksvertegenwoordiger een kostprijs vraagt van de onderscheiden beleidsplannen, moet ik opnieuw verwijzen naar de inhoudelijk bevoegde ministers.

Vraag nr. 435 van 22 september 2000 van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Gewestoverschrijdend openbaar vervoer – Taalgebruik

In het antwoord op een eerdere schriftelijke vraag m.b.t. het taalgebruik bij De Lijn verklaarde de minister dat de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM) er steeds op toegezien heeft dat de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken nauwgezet werd toegepast. De minister voegde hieraan toe dat De Lijn ook in de toekomst, waar de wet het vereist, tweetalige mededelingen zal blijven gebruiken.

Het is uiteraard positief dat de Vlaamse overheid en de van haar afhankelijke diensten de taalwet respecteren. Uiteraard mag ook hetzelfde worden verwacht van de andere overheden en de van hen afhankelijke diensten.

1. Wordt de taalwetgeving integraal toegepast door het Waalse openbaar vervoer dat in Vlaanderen opereert, met name wat de mondelinge contacten en de schriftelijke mededelingen betreft ?

Zo niet, welke initiatieven heeft de minister genomen ten aanzien van zijn bevoegde Waalse collega ?

2. Wordt de taalwetgeving integraal toegepast door het Brusselse openbaar vervoer dat in Vlaanderen opereert, met name wat de mondelinge contacten en de schriftelijke mededelingen betreft ?

Zo niet, welke initiatieven heeft de minister genomen ten aanzien van zijn bevoegde Brusselse collega ?

3. Wordt de taalwetgeving integraal toegepast door het federale openbaar vervoer dat in Vlaanderen opereert, met name wat de mondelinge contacten en de schriftelijke mededelingen betreft ?

Zo niet, welke initiatieven heeft de minister genomen ten aanzien van zijn bevoegde federale collega ?

4. Heeft de minister weet van eventuele richtlijnen die zijn federale of gewestcollega's aan hun respectieve vervoermaatschappijen hebben verstrekt in verband met de toepassing van de taalwetgeving in Vlaanderen ?

Antwoord

1. De exploitatie door de Waalse maatschappij voor openbaar vervoer SRWT (TEC) van de gewestoverschrijdende lijnen die Vlaanderen aandoen, wordt beheerst door het "Samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse Gewest en het Waalse Gewest in verband met het grensoverschrijdend openbaar vervoer tussen het Vlaamse Gewest en het Waalse Gewest" (Belgisch Staatsblad van 2 april 1992). (*SRWT : Société Régionale Wallonne du Transport ; TEC : Transport en Commun – red.*)

Dit samenwerkingsakkoord regelt overigens tegelijk de exploitatie door de VVM van de gewestoverschrijdende lijnen die Wallonië aandoen.

In dit samenwerkingsakkoord komen geen bepalingen voor over het gebruik van de talen.

Zowel de SRWT (TEC) als de VVM zijn evenwel gehouden de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken na te leven.

2. De exploitatie door de Brusselse maatschappij voor openbaar vervoer MIVB van de gewestoverschrijdende lijnen die Vlaanderen aandoen, wordt beheerst door het "Samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest in verband met het geregeld vervoer van en naar het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest" (Belgisch Staatsblad van 31 oktober 1991), dat eveneens de exploitatie door de VVM en door

de SRWT (TEC) regelt van de gewestoverschrijdende lijnen die het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest aandoen. (*MIVB : Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel – red.*)

In dit samenwerkingsakkoord komen evenmin bepalingen voor over het gebruik van de talen, maar ook de MIVB is, zoals de VVM en de SRWT (TEC), gehouden de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken na te leven.

3. Deze vraag dient te worden gesteld aan de federale minister van Vervoer.
4. Ik heb geen weet van richtlijnen die mijn federale of gewestelijke collega's zouden hebben verstrekt aan hun respectieve vervoermaatschappijen.

Vraag nr. 436 van 22 september 2000 van de heer CARL DECALUWE

Leiewerken Kortrijk – Grondafvoer

Door de omwonenden nabij de Leiewerken in Kortrijk wordt geregeld geklaagd over het feit dat de grondafvoer per vrachtwagen gebeurt en niet per schip.

Nochtans is er bij de aanbesteding en ook bij de voorstelling van de werken sprake van geweest om dit op deze wijze te doen.

1. Dient de grondafvoer inderdaad via het water te gebeuren ?
2. Zo ja, waarom gebeurt dit niet ? Wat waren de specifieke middelen waarin was voorzien ?

Antwoord

De afvoer van overtollige grondspecie afkomstig van de moderniseringswerken aan de Leie in Kortrijk dient inderdaad via het water te gebeuren, en dit minstens tot buiten de grenzen gevormd door de grote stadsring R8 rond Kortrijk. Tot op heden heeft er, mede gelet op het lopende saneringsproject, echter nog geen afvoer van specie plaatsgevonden.

Alle grondtransporten die tot nu toe plaatsvonden, zijn dan ook te beschouwen als puur werfintern transport in het kader van de sanering (max. af-

stand 200 m), waarvoor het zowel uitvoeringstechnisch als economisch niet haalbaar is dit via het water te organiseren (dit zou trouwens leiden tot onnodige hinder voor de scheepvaart in de doortocht van Kortrijk).

Voor het geval in de toekomst belangrijke partijen grond moeten afgevoerd worden, is in de nodige maatregelen en inrichtingen voorzien om dit via het water te laten gebeuren. Voor de afvoer van de specie afkomstig van de eerste bochtafsnijding (Diksmuidekaai – fase 1) zal gebruik kunnen worden gemaakt van de speciaal hiervoor gebouwde tijdelijke laadkade. Ook ter hoogte van de beide andere belangrijke bochtafsnijdingen (Havenkaai – fase 2 en Nijverheidskaai – fasen 3 en 4) zullen, gelet op de grotere breedte van de rivier aldaar, schepen kunnen worden gebruikt om de overtollige grond af te voeren.

Tot slot merk ik hierbij op dat aan de aannemer is opgelegd de door hem gebruikte wegen te allen tijde in goede en propere staat te houden. Tot op heden is dit ook steeds zo gebeurd.

Vraag nr. 437
van 22 september 2000
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Grote Ring Brussel – Uitgaven Vlaams Gewest

Graag had ik van de minister vernomen welke bedragen in 1999 werden uitgegeven voor het gedeelte van de Brusselse Grote Ring waarvoor het Vlaams Gewest bevoegd is voor:

- onderhoudswerken ;
- structurele wijzigingen (verbreding van de rijweg, nieuwe verlichtingspalen, nieuwe bewegwijzering, nieuwe afritten, enz.) ;
- andere uitgaven (elektriciteit, enz.) ;

Antwoord

Onderhoudswerken (herstellingen, groenonderhoud, wegmarkeringen, enz.) : 136,6 miljoen frank.

Structurele wijzigingen (verbreding, herstellen bruggen, verlichting, enz.) : 383,1 miljoen frank. (*FAST : files aanpakken door snelle tussenkomst – red.*)

Andere uitgaven (elektriciteit, winterdienst, FAST, enz.) : 29,7 miljoen frank.

Vraag nr. 438
van 22 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kruispunt N79-N618 Tongeren – Verkeersveiligheid

De verkeersproblematiek op de N79-N618 in Tongeren is de minister en zijn diensten wel bekend. Gegevens in verband met ongevallen, intensiteiten, snelheden, ... worden daarom verzameld en bekeken in het kader van de aanleg van de N79 als primaire weg type II.

De programmatie van de aanleg van de N79 hangt echter ook af van de zuidoostelijke verbindingsweg in het kader van het mobiliteitsplan Tongeren. De minister zou deze gegevens verzamelen, meldde hij in mei laatstleden.

1. Zijn de gegevens in verband met de ongevallen, intensiteiten en snelheden in de buurt van dit kruispunt reeds bekend ? Wat zijn de resultaten ?
2. Zijn de gegevens in verband met het mobiliteitsplan van Tongeren en de zuidoostverbindingsweg reeds goedgekeurd ? Wat zijn de resultaten ?
3. Welke gevolgen hebben deze gegevens voor de eventuele snelle beveiliging van dit kruispunt ?

Antwoord

1. De gegevens in verband met de ongevallen, intensiteiten en snelheden zijn inmiddels ingezameld en bekend.

Inzake de ongevalgegevens kan ik meedelen dat er over de periode 1997-1999 een tiental ongevallen hebben plaatsgevonden, alle echter met enkel stoffelijke schade of lichtgewonden tot gevolg.

2. Het mobiliteitsplan van Tongeren werd onlangs conform verklaard.

Voor de geplande zuidoostelijke verbindingsweg dient evenwel nog een bijkomende studie te worden uitgevoerd vooraleer tot de aanleg

zal worden overgegaan. Deze studie zal moeten aangeven hoeveel doorgaand verkeer kan worden afgeleid. Afhankelijk van de resultaten van deze studie zal beslist worden wanneer de zuidoostelijke indringingsweg wordt opgenomen in het meerjarenprogramma.

Over het tracé bestaat er geen discussie meer, vermits het al op het gewestplan werd uitgevoerd.

3. De verkeersveiligheidsproblematiek van voornoemd kruispunt werd onlangs besproken door de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid. Deze commissie ging voorlopig niet akkoord met het plaatsen van driekleurige lichten.

Ze deed echter volgende voorstellen inzake tussentijdse maatregelen :

- kruispunt compacter maken op ondergeschikte takken ;
- rijstroken op de N79 versmallen buiten de kruispunten.

**Vraag nr. 5
van 5 oktober 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY**

Energiedistributie – Provisiesysteem

Leveranciers van gas en elektriciteit stellen voor hun cliënten elk jaar een betalingsplan vast voor het jaar nadien. Hierbij wordt het bedrag van de provisies, zo stel ik samen met andere consumenten vast, elk jaar wat verhoogd, omdat de energieleveranciers er blijkbaar van uitgaan dat het verbruik het volgende jaar toch wel hoger zal liggen dan het jaar voordien.

Zelfs al daalt het verbruik van de cliënt, dan nog blijven de betrokken maatschappijen veelal volharden in de hypothese van een jaarlijkse stijging.

Een en ander betekent dat zij zich voorzien van een pre-financiering door hun cliënten, die globaal uiteraard zeer hoog kan oplopen en die de maatschappijen een belangrijk voordeel verschafft ten laste van de cliënt.

Dergelijke praktijken zijn schering en inslag, trouwens niet alleen in de energiesector, maar in nagenoeg alle nutsbedrijven die met het systeem van voorschotten en ramingen van toekomstig verbruik werken.

1. Zijn deze praktijken de minister bekend? Werden er al klachten over misbruiken terzake aan zijn administratie gesignaleerd? Hoeveel? Welk gevolg werd eraan gegeven?
2. In hoeverre heeft de minister hierop, vanuit zijn bevoegdheden, enige impact met het oog op een oplossing ?

Overleggen de minister of zijn administratie hieromtrent bijvoorbeeld met consumentenorganisaties ?

Of werd dit reeds geagendeerd op overlegfora waarbij de minister of zijn diensten betrokken zijn, eventueel met het oog op een algemene normering terzake, ook voor andere nutsvoorzieningen ?

Wanneer ? Met welk resultaat ?

Welke maatregelen zijn hieromtrent eventueel reeds genomen, wat is hun effectiviteit, werd een en ander reeds formeel genormeerd ?

3. Welke collega-minister is eventueel meer gevat door deze problematiek ?

Antwoord

1. De praktijk van voorschotten op energiefactoren is mij bekend. In lezersbrieven aan de pers en in gesprekken komt deze problematiek geregeld aan bod. Hierbij worden meestal twee situaties vermeld. Vooreerst de situatie zoals geschetst door de Vlaamse volksvertegenwoordiger, waarbij cliënten klagen dat de voorschotten te hoog zijn ingeschat ten opzichte van de door henzelf gemaakte schatting van het toekomstige verbruik. Een tweede situatie betreft het geval waarbij cliënten een hoge eindafrekening gepresenteerd krijgen omdat de voorschotten te laag werden ingeschat.

Een vaak gehoorde klacht is dat de voorschotten toenemen, ook al is het verbruik in het afgelopen jaar gedaald. Vaak is de verklaring hiervoor dat de energieverdelers bij de berekening van de voorschotten rekening houden met de temperatuur in het verbruiksjaar (in technische termen "het aantal graaddagen"). Zo is het mogelijk dat, wanneer het verbruik is gedaald in een uitzonderlijk "zacht" jaar, de voorschotten toch toenemen omdat men ervan uitgaat dat het volgende jaar opnieuw een "normaal" jaar zal zijn op het vlak van temperatuur.

Behoudens deze berichten werden er aan mijn administratie geen formele klachten geformuleerd. Zij heeft daar trouwens ook geen bevoegdheid over.

2. Aangezien de gewesten geen bevoegdheid hebben inzake handelspraktijken, heb ikzelf, of heeft mijn administratie over deze aangelegenheden geen overleg gepleegd met consumentenorganisaties of met andere instellingen.
3. De bevoegdheid inzake handelspraktijken ligt bij de federale minister van Economische Zaken.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 197
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kindermishandeling – Beleid

Kindermishandeling is vandaag helaas nog steeds de tweede doodsoorzaak bij kinderen (een cijfer dat vermoedelijk zelfs nog wordt onderschat). De minister heeft reeds geruime tijd geleden beloofd het probleem van de kindermishandeling ernstig te nemen.

1. De minister heeft aangekondigd erop te zullen toezien dat de werkgroep Kindermishandeling, opgericht in 1998 op het departement Justitie, efficiënt werkt en vooruitgang boekt.

Wat zijn de huidige resultaten van deze werkgroep ?

Deze werkgroep brengt Justitie samen met Gezondheidszorg, Welzijn en Kind en Gezin, met het oog op oplossingen en afspraken tussen de gerechtelijke aanpak en de hulpverlening.

Wat is hierbij de stand van zaken ?

Welke afspraken zijn reeds gemaakt ? Welke oplossingen zijn reeds uitgewerkt ?

Werkt deze werkgroep op continue basis, of zijn er slechts sporadische bijeenkomsten ?

2. De Vlaamse regering dient werk te maken van de aanbevelingen uit de Maatschappelijke Beleidsnota Bijzondere Jeugdbijstand die het Vlaams Parlement tijdens de vorige legislatuur heeft aangenomen (*Stuk 1354 (1998-1999) – Nr. 1 en Nr. 2 – red.*).

Wat is de stand van zaken ?

Welke aanbevelingen werden reeds daadwerkelijk uitgevoerd ?

Welke initiatieven zijn er thans lopende ?

3. Kindermishandeling dient te worden aangepakt in samenwerking met de administratie.

De minister heeft geruime tijd geleden aangekondigd voldoende deskundigen terzake te zullen aanwerven.

Wat is de stand van zaken ?

Op welke wijze gebeurt de samenwerking met de administratie ?

Welke initiatieven werden terzake reeds genomen ?

Hoeveel deskundigen zijn er thans reeds aangevraagd ?

Antwoord

Wat de werkgroep Kindermishandeling betreft, kan ik meedelen dat in overleg met het departement Justitie een analyse is gemaakt van de verschillende knelpunten op het vlak van de aanpak van kindermishandeling, zowel door de hulpverlening als door de politieveld en justitiële diensten. In de komende vergaderingen zal worden gezocht naar een oplossing voor deze knelpunten, evenals naar een betere samenwerking. Deze werkgroep werkt op een continue basis en komt ongeveer om de twee maanden samen.

M.b.t. de aanbevelingen uit de Maatschappelijke Beleidsnota Bijzondere Jeugdbijstand die het Vlaams Parlement tijdens de vorige legislatuur heeft aangenomen, kan ik het volgende meedelen.

Op het niveau van de administratie werden twee externe deskundigen aangetrokken ter ondersteuning bij de uitwerking van de aanbevelingen uit de maatschappelijke beleidsnota.

Een belangrijk deel van de aanbevelingen is gebundeld in het initiatief van de interdepartementale werkgroep "integrale jeugdhulpverlening". Deze werkgroep heeft een strategisch plan opgesteld om werk te maken van een integrale jeugdhulp in Vlaanderen. Op 26 juni heeft er een terugkoppeling plaatsgevonden naar de deelnemers aan de rondetafelgesprekken van de maatschappelijke beleidsnota's (zie **bijlage**). Op dat moment is er vooral inhoudelijk stilgestaan bij de bakens van de integrale jeugdhulpverlening.

Op 21 september was er een intersectoraal werkmoment waarbij het verdere ontwikkelings- en communicatieplan werd voorgesteld aan actoren van de zes betrokken sectoren (bijzondere jeugdbijstand, algemeen welzijnswerk, geestelijke gezondheidszorg, centra voor leerlingenbegeleiding, Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap en Kind en Gezin). Op dat moment werd ook de definitieve versie van het strategisch plan aangeleverd.

Vanaf oktober zal, in nauw overleg met het werkveld, via thematische werkgroepen en proefregio's verder worden gewerkt aan het concretiseren van de integrale jeugdhulpverlening.

Op vlak van preventie is er in eerste instantie een interne werkgroep op niveau van de administratie opgestart. Deze werkgroep werkte aan een visie- en ontwikkelingstekst. In het najaar wordt deze tekst voorgesteld aan een selectie deskundigen en betrokkenen uit het werkveld. Deze rondetafel zal de aanleiding zijn voor de oprichting van een interdepartementale en intersectorale werkgroep die de verdere uitwerking van het luik preventie opvolgt.

Het is de bedoeling om de activiteiten op het vlak van de hulpverlening en de preventie zo veel als mogelijk op elkaar af te stemmen.

Wat ten slotte de vraag over de samenwerking met de administratie betreft, kan ik meedelen dat naast de reeds bestaande aandachtsambtenaar-kindermishandeling bij Kind en Gezin op 1 januari 2000 een extra stafmedewerker werd aangeworven voor de verwerking van cijfermateriaal op de domeinen van kindermishandeling en kinderrechten, en dit in het kader van beleidsvoorbereidend werk.

In april 2000 werd binnen Kind en Gezin een nieuwe aandachtsambtenaar kinderrechten aangesteld.

Wat de samenwerking met de administraties betreft, wil ik volgende belangrijke elementen vermelden.

- Kind en Gezin heeft tweemaandelijks overleg met de vertrouwenscentra-kindermishandeling.
- Verder is er ook het voorbije jaar overleg geweest tussen enerzijds de administratie bevoegd voor de comités bijzondere jeugdbijstand en anderzijds de vertrouwenscentra en Kind en Gezin omtrent de samenwerking inzake kindermishandeling.
- In de loop van 1999 was er overleg tussen het algemeen welzijnswerk en de vertrouwenscentra, wat resulteerde in een samenwerkingsakkoord.
- Kind en Gezin heeft verder nog een werkgroep rond het herwerken van de brochure seksueel misbruik.
- Verder is er samenwerking tussen de verschillende administraties voor de rapportage over de vooruitgang inzake de opvolging van het verdrag inzake de rechten van het kind. Alle administraties beschikken over een aanspreekpunt inzake kinderrechten.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 237
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Federale Planningscommissie Medisch Aanbod – Betrokkenheid

De Planningscommissie Medisch Aanbod geeft advies over de beroepen die vallen onder het koninklijk besluit nr. 78 (KB 78), en regelt zo de toegang tot het beroep. Het is bijvoorbeeld deze planningscommissie die bepaalt hoeveel afgestudeerde kinesitherapeuten er in Vlaanderen en Wallonië mogen zijn, die onderzoek realiseert in verband met de zorgverstrekkers en het kwaliteitsbeleid, enzovoort.

Zowel de federale minister bevoegd voor Volksgezondheid als de minister bevoegd voor Sociale Zaken kunnen leden voordragen.

Nochtans zijn ook de gemeenschapsministers bevoegd voor Volksgezondheid, Welzijn, Onderwijs en Tewerkstelling betrokken, omdat de conclusies een weerslag hebben op hun respectieve beleidsdo-

meinen. Ze zijn echter – volgens mijn informatie – niet aanwezig.

Welke stappen heeft de minister reeds gezet om bij deze gesprekken te worden betrokken en om over de verslaggeving te kunnen beschikken ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming en aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

De Planningscommissie Medisch Aanbod geeft advies over de behoefte aan medische beroepen en wordt opgericht door artikel 35octies, § 1, van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies. De planningscommissie houdt hierbij rekening met de evolutie van de noden en de demografische evoluties binnen de betrokken beroepsgroep. Dit past voornamelijk in de problematiek van een overaanbod aan bijvoorbeeld artsen, tandartsen en kinesitherapeuten en de federale regelgeving inzake de toegankelijkheid tot de Riziv-nomenclatuur (*Riziv : Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering – red.*).

In het koninklijk besluit van 2 juli 1996 tot vaststelling van de regels met betrekking tot de samenstelling en de werking van de Planningscommissie Medisch Aanbod is in artikel 2, 6° bepaald dat één lid wordt voorgedragen door elk van de drie gemeenschappen. Deze drie leden hebben een raadgevende stem (art. 3, § 3).

Door de vorige regering werd een vertegenwoordiger van de Vlaamse Gemeenschap voorgedragen. Dit mandaat heeft een termijn van vijf jaar.

Mijn administratie nam met betrokkene contact op. Volgens haar mededelingen blijkt er geen gesystematiseerde verslaggeving te bestaan. Af en toe worden ter zitting documenten uitgedeeld.

Bij de hernieuwing van het mandaat zal ik er bij mijn collega's in de Vlaamse regering op aandringen de vertegenwoordiging te evalueren, onder meer wat de doorstroming van de gegevens en de ingenomen en in te nemen standpunten betreft.

In elk geval zal de inbreng met betrekking tot de behoeften inzake het Vlaams gezondheidsbeleid blijvend moeten worden bewaakt.

(*Antwoord Marleen Vanderpoorten : blz. 720 ; antwoord Renaat Landuyt : Bulletin nr. 4 van 1 december 2000, blz. 508 – red.*)

Vraag nr. 239 van 4 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Buitenschoolse kinderopvang – Bijkomende plaatsen – Betaalbaarheid

Zowel in de regeringsverklaring als in de Septemberverklaring werd aandacht besteed aan de verdere uitbouw van een netwerk buitenschoolse kinderopvang en de betaalbaarheid van deze opvang voor de ouders.

Het tekort aan opvangplaatsen stelt zich scherp : de Vlaamse regering nam zich voor om 20.000 bijkomende opvangplaatsen te scheppen. Na één jaar beleidsverantwoordelijkheid is het daarom zinvol een stand van zaken op te maken.

Een vraag die vele ouders zich blijven stellen, is waarom de kosten voor de opvang tot 12 jaar niet fiscaal aftrekbaar zijn, naar analogie van de regeling voor kinderen beneden de 3 jaar. De vorige minister bevoegd voor Welzijn paste deze fiscale aftrek in het Beleidsplan Kinderopvang in, dat toen bij Kind en Gezin in voorbereiding was. Het Vlaams Parlement besprak nu dit plan en vroeg de aandacht van de minister voor onder andere de betaalbaarheid voor de ouders.

1. Hoeveel bijkomende (buitenschoolse) kinderopvangplaatsen kwamen er het afgelopen jaar effectief bij in (privé-)onthaalgezinnen, crèches, overheidsinitiatieven buitenschoolse opvang, privé-initiatieven buitenschoolse opvang of in andere kinderopvangsystemen ?
2. Heeft de minister inmiddels reeds concrete stappen gezet bij de federaal bevoegde ministers om de kosten voor kinderopvang tot twaalf jaar fiscaal aftrekbaar te maken ? Welke ? Wanneer ? Met welk resultaat ?
3. Heeft de minister eventueel een andere oplossing uitgewerkt om de kosten voor ouders substantieel te verminderen ? Welke ?

Antwoord

In verband met vermelde aangelegenheid wil ik, vooraleer in te gaan op de concreet gestelde vra-

gen, aangeven dat de Vlaamse regering zich heeft voorgenoemen 10.000 bijkomende opvangplaatsen te creëren in de sectoren van de kinderdagverblijven, de diensten voor de particuliere opvanginstellingen en de particuliere opvanggezinnen.

Daarnaast zal ook het netwerk van buitenschoolse opvangplaatsen verder worden uitgebouwd.

Het cijfer van 20.000 bijkomende plaatsen is, bij mijn weten, nooit naar voren geschoven met betrekking tot de sector van de buitenschoolse opvang op zich.

1. De groei van het aantal buitenschoolse opvangplaatsen is het resultaat van de uitbreiding in de verschillende deelsectoren die binnen het meersporenbeleid de buitenschoolse opvangsector uitmaken. Wat de buitenschoolse opvang in scholen betreft, beschik ik niet over cijfers met betrekking tot de opvangcapaciteit. Ik kan wel enkele elementen aanbrengen in verband met voorzieningen die worden erkend door, of onder toezicht staan Kind en Gezin.

In de initiatieven voor buitenschoolse opvang zijn in 1999 2.421 bijkomende plaatsen gecreëerd. In 2000 waren er dat tot hiertoe 1.246.

Kinderdagverblijven hebben de mogelijkheid een apart aanbod buitenschoolse kinderopvang te ontwikkelen. In 1999 werden aldus 55 bijkomende plaatsen gerealiseerd. In 2000 tot op heden 146. Het aandeel van buitenschoolse opvang in de eigen lokalen van de kinderdagverblijven kent nauwelijks een groei. Dit is ook normaal, omdat het zwaartepunt binnen deze opvangvorm duidelijk ligt bij de 0- tot 3-jarigen.

In de diensten voor opvanggezinnen, die tot drie jaar geleden kinderen tot 6 jaar mochten opvangen, nu tot 12 jaar, is er een betekenisvolle stijging aan verblijfsdagen buitenschoolse opvang van 1998 naar 1999. Het gaat om een stijging met 5,6 %.

In de particuliere opvanggezinnen is er een lichte daling van het aantal ingeschreven kinderen in buitenschoolse opvang in 1999 ten opzichte van 1998. Deze daling van minder dan 1 % heeft evenwel alles te maken met het feit dat het aantal particuliere opvanggezinnen ook afneemt. In particuliere opvanginstellingen waren er in 1999 1.076 kinderen meer ingeschreven in buitenschoolse opvang. Dit is een stijging met meer dan de helft. Het aandeel van de ingeschreven kinderen in buitenschoolse opvang in

particuliere opvanginstellingen was in 1998 8,2 % van het totale aanbod, in 1999 was dat al 12,07 %. Ik durf dan ook besluiten dat de verschillende evoluties aantonen dat er een objectieve en betekenisvolle toename is van het buitenschoolse opvangaanbod binnen het concept van het meersporenbeleid.

2. Ik heb navraag gedaan bij de federale minister van Financiën naar de stand van zaken met betrekking tot de fiscale aftrek van opvangkosten voor kinderen tot 12 jaar.

Ik heb van zijn kabinet de bevestiging gekregen dat de federale regering een ontwerpbesluit voorbereidt dat deze fiscale aftrekmogelijkheden concreetiseert. Het is de bedoeling dat dit op korte termijn wordt gerealiseerd.

3. Gezien de ontwikkelingen vermeld in het antwoord op de tweede vraag, heb ik terzake vooralsnog geen andere initiatieven genomen.

Uiteraard volg ik het dossier in kwestie verder van nabij op.

**Vraag nr. 240
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Politiek manifest welzijnszorg – Ouderenmobiliteit

De minister engageerde zich – als coördinerend minister voor armoede en voor ouderen – om de krachtlijnen uit het politiek manifest van welzijnszorg uit te werken.

Zo was er de vraag om voor ouderen een minimale mobiliteit te garanderen. Zowel De Lijn als de NMBS deden een inspanning door de betaalbaarheid voor 65-plussers te vergroten, maar dit heeft uitsluitend gevolgen voor ouderen die in hun omgeving over bus, tram of trein beschikken.

Deed de minister bevoegd voor ouderen een concrete stap om de minimale mobiliteit voor ouderen in gebieden waar geen openbaar vervoer is, te verhogen? Welke?

Antwoord

Het ontwerpdecreet basismobiliteit voorziet in de mogelijkheid om bijvoorbeeld via belbussen de basismobiliteit te verhogen van inwoners die in een

landelijk gebied wonen met weinig of geen openbaar vervoer.

De Vlaamse regering heeft op 25 juli 2000 beslist de organisatie van het vraagafhankelijk aangepast vervoer voor personen met een handicap op te nemen in de realisatie van de plannen inzake basis-mobiliteit.

Ik zal aan de Vlaamse regering een ontwerp van reglement ter goedkeuring voorleggen met het oog op het verlenen van een gedeeltelijke subsidie vanaf 2001 aan initiatieven die een dienstverlening inzake vraagafhankelijk aangepast vervoer voor mindermobielen en personen met een ernstige handicap aanbieden.

Het thuiszorgdecreet van 14 juli 1998 (hoofdstuk 11, afdeling 2, art. 7) bepaalt voorts dat een lokaal dienstencentrum initiatieven moet nemen of ondersteunen die de mobiliteit van lokale bewoners tot stand brengen of verhogen.

Mobiliteit is ten slotte ook een belangrijk thema bij de voorbereiding van het nieuwe decreet op een geïntegreerd ouderenbeleid.

**Vraag nr. 241
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Politiek manifest welzijnszorg – Woonsituatie ouderen

De minister engageerde zich – als coördinerend minister voor armoede en voor ouderen – om de krachtlijnen uit het politiek manifest (1999) van welzijnszorg over armoede bij ouderen op te volgen.

Zo werd de vraag naar kwalitatieve en betaalbare huisvesting voor ouderen concreet vertaald in :

- aandacht voor het meer stroomlijnen van de huurtoelagen van OCMW's aan deze groep ;
- de zorg dat SIF-projecten (SIF : Sociaal Impulsfonds) zouden inspelen op de woonsituatie van ouderen ;
- het beter bekendmaken van kwaliteitseisen van woningen en het ondersteunen van verbeterings- en aanpassingswerken ;

- keuzevrijheid en respect voor ouderen wanneer ze naar een rustoord of rust- en verzorgingstehuis (RVT) moeten.

Wat deed de minister rechtstreeks of onrechtstreeks via haar collega's voor deze aandachtspunten ? Welke concrete gevolgen zijn er nu reeds ?

Antwoord

Een huur- of verwarmingstoelage wordt door het OCMW toegekend na een middelenonderzoek. Ieder OCMW kan hier autonoom over beslissen.

De OCMW's hanteren hiervoor steunbarema's, die echter van OCMW tot OCMW verschillen.

In het voorbije jaar heeft mijn administratie vijftig SIF-projecten erkend die rechtstreeks ingrijpen op de huisvestingssituatie van ouderen (renovatie, inrichting huurwoningen, verbetering woonomgeving, aanpassing bejaardenwoning, verhogen aanbod betaalbare woningen, sociale appartementen, noodopvang).

Bij de toekomstige evaluatie van de werking van het Sociaal Impulsfonds zal het inspelen op de woonsituatie van ouderen een speciaal aandachtspunt blijven.

Aan de VZW Platform van Wonen voor Ouderen is een subsidie van 949.000 frank toegewezen om aangepaste woonvormen voor ouderen te inventariseren en kwaliteitseisen en verbeterings- en aanpassingswerken terzake in brede kring te promoten.

Het thuiszorgdecreet van 14 juli 1998 vraagt aan regionale dienstencentra om advies te geven over aanpassingen van de woning en technologie.

De erkenningsnormen voor rusthuizen bepalen dat :

- bij de opname een verslag van een maatschappelijk werker aan de inrichting moet worden voorgelegd waaruit blijkt dat de bejaarde beslist voor opname in de vermelde inrichting ;
- het reglement van orde (verplicht voor elke inrichting) dient uit te gaan van het principe dat aan de opgenomen personen de grootst mogelijke vrijheid moet worden verleend.

De keuzevrijheid en het respect voor ouderen vertalen zich in de kwaliteitseisen die terzake zullen worden gesteld.

Waardigheid, keuzevrijheid en autonomie zijn drie van de sectorspecifieke minimale kwaliteitseisen die door de ouderenvoorzieningen zelf naar voren zijn geschoven. Zij zullen in de toekomst moeten aantonen hoe zij die kwaliteitseisen realiseren.

De uitbouw van de Vlaamse zorgverzekering zal ongetwijfeld eveneens een positieve invloed uitoefenen op de vrije keuze voor een residentiële ouderenvoorziening.

Vraag nr. 242
van 4 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetten – Adressenbestanden

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 413
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 244
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Streekplatforms – Hefboomprojecten

Zie :

Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

Vraag nr. 177
van 14 september 2000
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 693

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 246
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Toegankelijke beleidsnota – Evaluatie

De beleidsnota's van alle Vlaamse ministers werden in brochurevorm uitgegeven.

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen "hertaalde" haar beleidsnota in eenvoudiger bewoordingen, zodat deze toegankelijk zou worden voor een grotere groep van mensen. Van de gewone beleidsnota werden 18.000 exemplaren gedrukt. De tweede beleidsnota werd door de minister blijkbaar nog ruimer verspreid : als Vlaams volksvertegenwoordiger ontving ik drie exemplaren.

1. Naar welk doelpubliek werd de toegankelijke beleidsnota verspreid ? Werd hiervoor ook een advertentiecampaigned opgezet ? In welke bladen of media ?
2. Wat is de kostprijs van deze beleidsnota ? Welk budget werd voor de verspreiding uitgetrokken ? Waar is dit op de begroting terug te vinden ?
3. Wat was de kostprijs van de gewone beleidsnota ? Waar is dit vermeld in de begroting ?
4. Werd de toegankelijkheid van de "toegankelijke beleidsnota" uitgetest ? Hoe ? Werden de verenigingen van armen – die als beleidsadvies gegeven hebben alle overheidsdocumenten op hun toegankelijkheid voor armen te laten testen – betrokken ?
5. Waarom werd er geen index toegevoegd om de toegankelijke beleidsnota gebruiksvriendelijker en dus toegankelijker te maken ?

Antwoord

1. De toegankelijke beleidsnota werd ontwikkeld om het publiek van al mijn beleidsdomeinen en daarnaast ook een ruim publiek in het algemeen

te bereiken. Speciaal werden de kinderen en de mentaal gehandicapte personen als doelgroep geïdëntificeerd.

De beoogde ruime verspreiding kon onder meer worden bereikt via de inschakeling van de bevoegde administraties, Vlaamse instellingen en overkoepelende organisaties van het middenveld die betrokken zijn bij het gelijkheidsbeleid.

Zo werd de hertaalde beleidsnota meer concreet verspreid naar de doelgroepen van :

- de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn (2.700 exemplaren) ;
- de administratie Gezondheidszorg (1.000 ex.) ;
- Kind en Gezin (4.300 ex.) ;
- Het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (1.500 ex.) ;

Via Gelijke Kansen in Vlaanderen (1.000 ex.) werd de brochure verder verspreid naar onder meer :

- de openbare bibliotheken ;
- de gemeentelijke en provinciale emancipatieambtenaren ;
- organisaties die werken rond kinderrechten ;
- de Vlaamse openbare instellingen ;
- de leden van de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van het Vlaams Parlement ;
- de leden van de Interdepartementale Commissie voor Gelijke Kansen (ICGK).

Ook kregen alle Vlaamse parlementsleden een exemplaar van de brochure toegestuurd.

Naast deze verspreiding worden de toegankelijke beleidsnota's ook verdeeld ter gelegenheid van een aantal studiedagen die dit jaar worden georganiseerd voor specifieke doelgroepen zoals kinderen, gehandicapten, holebi's en migranten.

Ten slotte worden de beleidsnota's ter beschikking gesteld op beurzen, colloquia, ... en be-

zorgd aan personen en verenigingen die erom verzoeken.

Voor de verspreiding van mijn toegankelijke beleidsnota werd geen afzonderlijke publiciteitscampagne gevoerd.

2. De kosten van de "hertaling" van de beleidsnota beliepen 181.500 frank (BTW inbegrepen). Dit bedrag werd aangerekend op het programma 11.4 "Gelijkekansenbeleid", basisallocatie 12.01 "Allerhande uitgaven m.b.t. emancipatie en gelijkheidsbeleid" van de begroting 1999.

De drukkosten van de totale oplage van de toegankelijke beleidsnota kwamen uit op 781.421 frank (inclusief BTW). Deze kosten werden aangerekend op de basisallocatie 12.01 van het begrotingsjaar 2000.

Voor de verspreiding en verzending van de toegankelijke beleidsnota's werd geen specifiek budget uitgetrokken.

3. De kostprijs van de druk van mijn gewone beleidsnota's bedroeg 519.486 frank (inclusief BTW). Deze prijs maakt deel uit van de globale kostprijs voor het drukken van alle beleidsnota's van de leden van de Vlaamse regering.

Het bedrag hiervan werd in de begroting 2000 aangerekend op het programma 11.2, basisallocatie 12.11 "Allerhande uitgaven i.v.m. algemene en/of gemeenschappelijke manifestaties, interne en externe communicatie" van de administratie Kanselarij en Voorlichting.

4. De toegankelijkheid van de "toegankelijke beleidsnota" werd voor de publicatie niet speciaal uitgetest, noch werden bij de opmaak ervan specifiek armenverenigingen betrokken.

De hertaling van de beleidsnota werd uitgevoerd door een vereniging (de VZW Wablief – VOEB), die gespecialiseerd is in en reeds vijftien jaar ervaring heeft met het begrijpelijk schrijven voor een groot publiek van laaggeschoolde volwassenen. Voor deze doelgroep maakt de vereniging bijvoorbeeld elke week een krant op. Daarnaast werkte de vereniging ook reeds samen met armenverenigingen voor bepaalde publicaties voor die doelgroep.

Voor het herschrijven van mijn beleidsnota werd dus een beroep gedaan op een ruime knowhow in het toegankelijk maken van teksten. In die zin was het speciaal uittesten van de

brochure qua tijds- en financiële investering niet echt zinvol.

- Er is geen specifieke reden voor het feit dat in de toegankelijke beleidsnota geen uitgewerkte index werd opgenomen. Wel speelt de overweging dat het ruim doelpubliek van de brochure niet gericht is op het werken met indexen en er niet om vraagt.

Een overzicht van de items die in de brochure zijn opgenomen, wordt evenwel geboden in inhoudstafel. Ik kan hierbij toegeven dat deze inhoudstafel wellicht iets nauwkeuriger kon worden uitgewerkt.

**Vraag nr. 249
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gelijkekansenbeleid – Projectsubsidies

Het gelijkekansenbeleid in Vlaanderen verleent subsidies om dit gelijkekansenbeleid in de meest brede zin te promoten. In het parlement kwamen de voorwaarden nooit ter sprake : bij vragen hierover bij de bespreking van de begroting en de beleidsnota, waren ze nog niet concreet genoeg voor de minister.

- Met wie is er overleg geweest over de thema's 2000 ?
- Wanneer werden de voorwaarden en procedure kenbaar gemaakt ? Aan wie ?
- Welk budget is er in de begroting opgenomen voor projectsubsidies ? Is er een onderverdeling voor de verschillende aspecten (bv. holebi's, toegankelijkheid, mannen en vrouwen) ?
- Welk bedrag werd reeds vastgelegd ? Waarvoor ? Werden deze subsidies reeds uitbetaald ?
- Klopt het dat het projectbudget reeds opgebruikt is ?

Antwoord

- In de eerste plaats dienen de thema's van projectvoorstellen die voor subsidiëring door Gelijke Kansen in aanmerking kunnen komen, inhoudelijk aan te sluiten bij de doelstellingen van het gelijkekansenbeleid zoals beschreven in mijn beleidsnota.

Meer concreet werden, na een intens overleg tussen mijn kabinet en de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen, voor de periode 2000-2001 een vijftal domeinen geselecteerd die bij voorrang in aanmerking komen voor projectsubsiëring. Het gaat in eerste instantie om projecten van vrouwen die zijn gesitueerd in de domeinen "arbeid en zorg" (d.i. de combinatie gezin-arbeid) en "vrouwen en besluitvorming". Daarnaast wordt eveneens extra aandacht besteed aan projecten die, voor alle doelgroepen van het gelijkekansenbeleid, acties inhouden die zijn gesitueerd op het vlak van het inclusief beleid en instrumentenbouw, de beeldvorming en de toegankelijkheid.

- De inhoudelijke criteria en procedurerichtlijnen voor projectvoorstellen zijn opgenomen in de nieuwe "Subsidiegids Gelijke Kansen 2000-2001".

Deze gids werd sinds eind mei 2000 verspreid naar de verenigingen van de doelgroepen die erom vroegen. Midden augustus 2000 werd de gedrukte versie van de gids vervolgens formeel verspreid naar de vaste verzendingsadressen van de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen (o.a. de openbare bibliotheken, de gemeentelijke en provinciale emancipatieambtenaren, de Vlaamse openbare instellingen, ...) en naar alle organisaties en verenigingen uit het middenveld die in vorige jaren reeds projectvoorstellen hadden ingediend.

De Subsidiegids wordt ook ter beschikking gesteld op beurzen, colloquia, ... en bezorgd aan personen en verenigingen die erom verzoeken.

- Het budget voor projectsubsidies voor alle doelgroepen van het gelijkekansenbeleid is in de begroting globaal opgenomen in het programma 11.4 "Gelijkekansenbeleid", artikel 33.01 "Subsidies m.b.t. emancipatie en gelijkekansenbeleid". Voor het begrotingsjaar 2000 houdt dit budget, na de geplande kredietherschikking, een bedrag in van 30,1 miljoen frank.

Daarnaast is er in begrotingsartikel 33.05 een budget ingeschreven van 9,5 miljoen frank voor "subsidies m.b.t. een Vlaams steunpunt voor toegankelijkheid".

- Eind september 2000 was op artikel 33.01 een bedrag aan projectsubsidies vastgelegd van 21.467.065 frank. Ongeveer 9 % hiervan werd reeds uitbetaald.

De besteding van dit bedrag uitgesplitst volgens de doelgroepen van het gelijkkansenbeleid geeft het volgende overzicht (in frank) :

– vrouwen :	10.601.065
– migranten :	5.364.000
– gehandicapten :	610.000
– holebi's :	3.795.000
– kinderen/ouderen :	1.097.000

Van het budget van artikel 33.05 was eind september 2000 een bedrag besteed van 6.349.000 frank.

5. Uit de cijfergegevens van punten 3 en 4 blijkt dat het budget van 2000 voor projectsubsidies in het kader van het gelijkkansenbeleid op het einde van september 2000 nog niet was opgebruikt.

Op artikel 33.01 restte er op dat tijdstip nog een saldo van 8.632.935 frank, op artikel 33.05 was er nog een bedrag van 3.151.000 frank ter beschikking.

Er moet wel rekening mee worden gehouden dat deze cijfers slechts een momentopname weergeven en voortdurend worden aangepast volgens de aanvaarding van nieuwe projectvoorstellen.

**Vraag nr. 250
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

VIPA-subsidiëring rusthuizen – Kameroppervlakte (2)

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 107 van 22 februari 2000 zei de minister dat haar uitdrukkelijke wens was de subsidiabele oppervlakte in de rusthuizen te verhogen.

Zij had het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) verzocht een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering op te stellen, en dit samen met een nota voor de Vlaamse regering aan haar voor te leggen.

Het voorstel was de subsidiabele grens tot 65 m² op te trekken en de maximale te bouwen oppervlakte op te heffen. Dit ontwerp zou de minister aan de Vlaamse regering ter bekrachtiging voorleggen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 5 mei 2000, blz. 107 – red.*).

1. Gebeurde dit alles zoals de minister vooropstelde ? Zo ja, wanneer werd dit besluit uitgevaardigd ? Zo nee, wanneer zal dit gebeuren ?

2. Blijft in voorkomend geval het engagement van de minister gelden dat de dossiers die "op het moment van het van kracht worden" van dit besluit binnen de VIPA-procedure lopende zijn, voorzover ze zich nog niet bevinden in het stadium "goedgekeurde subsidiebeslissing", zich kunnen schikken naar de nieuwe reglementering ?

Wat bedoelt de minister concreet met "op het moment van het van kracht worden" ?

Antwoord

1. In het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 2000 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 tot vaststelling van de totale investeringssubsidie en bouwtechnische normen voor voorzieningen voor bejaarden en voorzieningen in de thuiszorg, werd de maximaal subsidiabele oppervlakte opgetrokken van 55 m² naar 65 m².

De maximaal te bouwen oppervlakte (art. 4, § 4) werd opgeheven.

Het besluit verscheen op 18 juli 2000 in het Staatsblad en trad in werking vanaf 1 juni 2000 (*bijlage*).

2. Voor de projecten inzake rusthuizen en centra voor kortverblijf waarvoor er voor 1 juni 2000 een subsidiebeslissing is genomen voor het volledig project of voor één of meerdere projectfasen, blijven de bepalingen van toepassing die golden vóór 1 juni 2000.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 251
van 19 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Buitenschoolse kinderopvang – Bijkomende middelen

De initiatieven buitenschoolse opvang hebben het moeilijk. Ze moeten een toenemende vraag beantwoorden, zonder bijkomende middelen voor perso-

neel of werking. De FCUD-middelen zouden daarboven uitgeput zijn (FCUD : Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten). Nieuwe initiatieven of uitbreidingen zijn hierdoor vrijwel onmogelijk.

Alhoewel kinderopvang een echte Vlaamse bevoegdheid is, trekt de minister bevoegd voor buitenschoolse kinderopvang geen eigen middelen uit.

1. Is het bijkomend toekennen van Weerwerkgesco's door de Vlaamse administratie nog mogelijk in alle regio's in Vlaanderen (gesco : gesubsidieerde contractueel) ? Hoeveel Weerwerkgescoplaatsen zijn er nog invulbaar in elk subregionaal tewerkstellingscomité (STC) ?
2. Wanneer werd de minister op de hoogte gebracht van de uitputting van het federale Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten ? Heeft ze reeds contact gehad met haar federale collega om dit op te lossen ?

Welk percentage van de bestede FCUD-middelen ging dit jaar naar Vlaanderen ?

3. Hoe kan de minister bijkomende middelen garanderen voor deze sector om de acute problemen op te lossen ?

Antwoord

1. Het bijkomend toekennen van Weerwerkgesco's voor de buitenschoolse kinderopvang is momenteel nog steeds mogelijk in alle regio's in Vlaanderen.

Er is bovendien geen plafond bepaald in de verschillende subregionale tewerkstellingscomités voor het aantal Weerwerkplaatsen in de buitenschoolse kinderopvang.

2. Ik ben nog niet formeel op de hoogte gebracht door de minister van Sociale Zaken van het feit dat het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten niet langer financiële middelen ter beschikking heeft. Ik heb wel, en dit sinds maanden, vanuit het mandaat dat de Vlaamse regering mij terzake heeft toegekend, structureel overleg met het kabinet van Sociale Zaken om te komen tot een oplossing voor de juridische positie van waaruit het Fonds momenteel optreedt. In die context informeer ik mij geregeld over de laatste stand van zaken.

Volgens de meest recente gegevens gaan er van de door het FCUD voor kinderopvang ter beschikking gestelde middelen op jaarbasis 51,6 % naar Vlaamse projecten, 48,35 % naar Franstalige projecten.

3. In de begroting voor 2001 heb ik middelen ingeschreven om de verdere uitbouw van de initiatieven voor buitenschoolse opvang die Weerwerkers kunnen werven, te kunnen realiseren.

Vraag nr. 252 van 19 september 2000 van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Salmonellabacterie – Zwembaden

Het Jaarverslag van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) meldt dat het centraal laboratorium van de VMW 146 metingen deed in de warmwatercircuits van stedelijke zwembaden van bij de VMW aangesloten gemeenten.

De VMW doet deze controles voornamelijk omdat zij zich ervan moet vergewissen dat er vanuit de warmwaterinstallaties geen terugstroming naar het leidingnet kan gebeuren.

In 40 % van deze controles werd door de VMW de salmonellabacterie aangetroffen.

Dit is onrustwekkend !

Aangezien de VMW deze controles kennelijk en in hoofdorde uitvoert in het kader van de bescherming tegen vervuiling van het leidingnet, kan het niet anders dan dat er ook diensten zijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap die controles uitvoeren met de volksgezondheid als finaliteit.

1. Welke instanties voeren laatstgenoemde controles uit, onder meer en met name voor de installaties van gewestelijke, provinciale en niet bij de VMW aangesloten gemeentelijke zwembaden ?

Wat is de frequentie van deze controles en bestaan hieromtrent richtlijnen ?

2. Wat zijn de resultaten van die controles voor salmonellavervuiling van openbare zwembaden voor 1999 ? Graag met opgave van naam en ligging van de zwembaden waar salmonellavervuiling werd vastgesteld.

3. Werd de betrokken gemeente of provincie in kennis gesteld van het resultaat van die controles en werden de gebruikers van de zwembaden waar salmonella werd vastgesteld, hiervan op een ernstige wijze op de hoogte gebracht ?

Antwoord

Vooreerst merk ik op dat uit het Jaarverslag van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening blijkt dat het Centraal Laboratorium zowel het koude drinkwater als de warmwatercircuits van gemeentelijke zwembaden heeft gecontroleerd op de aanwezigheid van de legionellabacterie, en niet op salmonellabacteriën zoals door de Vlaamse volksvertegenwoordiger wordt vermeldt. De salmonellabacterie is een pathogene of ziekmakende stoelgangskiem, die in hoofdzaak verantwoordelijk is voor voedsel-toxi-infecties. De legionellabacterie is eveneens een voor de mens pathogene kiem, die legionellose, een atypische longontsteking, kan veroorzaken. Ze wordt ook veteranaanziekte of legionairsziekte genoemd.

Legionella is een groep kiemen die zich onder meer in de slijmlaag van buizen gaat ontwikkelen en via waterverneveling mensen kan besmetten. Risico's bestaan bij installaties die aërosolen verspreiden, zoals whirlpools, airconditioninginstallaties, koeltorens, douches, ... Er wordt aangenomen dat de bacterie in uiterst lage concentraties in het leidingwater voorkomt en zo de waterinstallaties besmet. De ontwikkeling van Legionella spp. stagneert in water met een temperatuur lager dan 20 graden Celsius ; de kiem groeit optimaal bij een watertemperatuur van 35 – 45 graden Celsius en sterft af boven 60 graden Celsius.

De Vlaamse Gezondheidsinspectie was op de hoogte van het VMW-initiatief om het drinkwater van hun klanten-zwembaden te bemonsteren. Zij heeft trouwens dit initiatief gesteund, omdat het perfect aansloot bij haar omzendbrief van juli 1999 die naar alle uitbaters van zwembaden, whirlpools en therapiebaden werd verzonden. In deze omzendbrief werd gewezen op de wettelijke verplichtingen en op mogelijke saneringsmaatregelen. De analyseresultaten van de VMW werden door de bevoegde Vlaamse Gezondheidsinspectie ook opgevraagd, zodat deze laatste de sanering van besmette installaties kon superviseren.

Volgens de VMW zou 40 % van de waterinstallaties besmet zijn met de legionellabacterie. In tegenstelling met wat deze cijfers doen veronderstellen, zijn er zeer weinig gevallen van legionellabesmet-

ting ten gevolge van douchegebruik in zwembad-richtingen bekend. In bekende gevallen van douchewatercontaminatie met de kiem werd er in Vlaanderen steeds onmiddellijk ingegrepen door de Vlaamse gezondheidsinspecteur, met soms het sluiten van de inrichting. Steeds werd ook een opvolgsonderzoek ingesteld dat bacteriologische staalname en cultuur van waterstalen omvatte.

Na deze lange inleiding, nochtans noodzakelijk om de problematiek te schetsen, ga ik graag in op de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger gestelde vragen.

1. Routinematig voert de Vlaamse overheid geen controles uit naar het voorkomen van legionella in watercircuits, zoals douches, in zwembaden. Er zijn ook geen (wettelijk) verplichte metingen van dit type opgelegd aan de uitbaters van baden.

De controle op het aantal legionellakiemen in watercircuits van zwembaden is immers niet de meest hanteerbare of aangewezen beheerstechniek voor de legionellaproblematiek. Veel beter is het om via de temperatuur te werken, deze op te volgen, en met name de genoemde temperatuurvork waarin de kiemen vlot kunnen groeien, te vermijden.

In de milieuvergunning van zwemgelegenheden worden dan ook dergelijke maatregelen opgelegd. Vlarem II bepaalt : "De stortbaden zijn voorzien van water met aangepaste temperatuur, afkomstig van een warmwaterinstallatie met water van ten minste 65° C. Het mengventiel is in de onmiddellijke nabijheid van het stortbad geplaatst".

De Vlaamse Gezondheidsinspectie heeft verder een omzendbrief gestuurd naar alle zwembaduitbaters, met de aanbeveling dat elke inrichting een verantwoordelijke voor de watersystemen zou aanstellen. Men dient een beheersplan op te stellen dat een risicoanalyse en beheersmaatregelen omvat. Richtlijnen hieromtrent werden in de omzendbrief opgenomen.

Enkel indien uit de risicoanalyse blijkt dat de installatie niet beantwoordt aan de normen, wordt er een legionellabepaling uitgevoerd. De controles op legionella in watersystemen dienen te gebeuren door daartoe erkende laboratoria. Bij positieve analyses voert men onmiddellijk gerichte saneringsmaatregelen uit, waaronder aanpassingen aan de bestaande installaties en/of diverse desinfecterende acties. Een kopie van de

resultaten wordt door het laboratorium steeds rechtstreeks naar de Gezondheidsinspectie gestuurd.

Wel is het in de praktijk zo dat de meeste zwembaduitbaters reeds spontaan een legionellacontrole van de douches lieten uitvoeren. De resultaten hiervan zijn bekend aan de gezondheidsinspecteurs van elke provincie.

Terloops wil ik nog even vermelden dat, wat het zwemwater zelf betreft, er drie verplichte controles per dag zijn op desinfecterend vermogen, uit te voeren door de uitbater en bij te houden in een logboek, een maandelijks controle door een erkend laboratorium en een twee- tot driejaarlijkse controle door de Vlaamse Gezondheidsinspectie op onder meer het aantal kiemen. Ten slotte moeten inrichtingen met whirlpools ook ten minste eenmaal per jaar het badwater laten onderzoeken op specifiek Legionella pneumophila. Alle resultaten moeten worden gemeld aan de Vlaamse Gezondheidsinspectie.

2. Er is momenteel geen centrale databank beschikbaar waar geglobaliseerd resultaten van metingen in zwembaden kunnen worden opgevraagd.

Zwembaden waar er problemen zijn, worden door de equipes van de Vlaamse Gezondheidsinspectie die in de vijf Vlaamse provincies gestationeerd zijn, van nabij opgevolgd en bijgestaan in het nemen van saneringsmaatregelen.

3. Wanneer een besmetting met legionella in de sanitaire installaties van een zwembad wordt vastgesteld die een gevaar vormt voor de volksgezondheid, wordt de betrokken gemeente daarvan door de Vlaamse Gezondheidsinspectie op de hoogte gebracht.

Aan de burgemeester wordt eventueel gevraagd om het zwembad te sluiten tot de nodige saneringsmaatregelen getroffen zijn.

Meer algemeen verwijs ik ook nog naar de legionella-infolder, waarin een antwoord wordt gegeven op de vijftientig meest gestelde vragen en antwoorden. Deze folder werd verspreid naar alle provinciale en gemeentelijke overheden, samen met andere voor deze overheden en hun technische ambtenaren relevante informatie. Voor geneesheren werd een themanummer van het Epidemiologisch Tijdschrift gepubliceerd dat uitsluitend betrekking had op de legionellaproblematiek.

Vraag nr. 253
van 19 september 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Kind en Gezin – Steun website Zappybaby

Op Internet vindt men op de website van de NV Zappybaby (www.zappybaby.be) allerlei informatie voor jonge ouders over de noden van hun baby's. De site maakt melding van steun van Kind en Gezin bij de opbouw van de site.

1. Verleende Kind en Gezin inderdaad steun aan de opbouw van de website ?

Zo ja, waaruit bestond deze steun ?

2. Op basis van welke criteria bepaalt Kind en Gezin of zij dergelijke initiatieven ondersteunt ?
3. Verleent Kind en Gezin ook medewerking aan de totstandkoming van de inhoud van de informatie op de website ?

Antwoord

1. Kind en Gezin verleende geen steun aan de opbouw van de website, maar gaf wel de toelating aan de NV Zappybaby om de inhoud van haar publiek toegankelijke brochures en folders te gebruiken bij het uitwerken van het inhoudelijke aanbod op Internet.

Om deze reden vermeldt de website van de NV Zappybaby dan ook niet "met steun van Kind en Gezin", maar wel "deze info is tot stand gekomen mede op basis van informatie van Kind & Gezin" (zie het Internetadres http://www.zappybaby.be/index2.cfm?page=info_home).

2. Bij de ondersteuning van dergelijke initiatieven houdt Kind en Gezin rekening met allerlei criteria, vertrekkende vanuit haar basismissie, haar preventieve rol en voor private initiatieven de criteria in verband met de wet op de overheidsopdrachten en het gelijkheidsbeginsel waarbij elk initiatief dezelfde kans dient te krijgen.
3. Zoals vermeld in het antwoord op de eerste vraag, bestaat de enige medewerking van Kind en Gezin erin om de publiek toegankelijke brochures en folders ook aan de NV Zappybaby aan te bieden en hun toe te staan de inhoud ervan te gebruiken.

Vraag nr. 255
van 20 september 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Geneesmiddelenonderzoek – Proefpersonen

Eind vorig academiejaar verspreidde een Nederlands "onafhankelijk wetenschappelijk instituut" dat onderzoek doet naar nieuwe en verbeterde geneesmiddelen een ronselfolder onder het studentenvolk van de Leuvense universiteit en kennelijk ook aan de andere Vlaamse universiteiten.

Met deze folder werden onder de studenten gezonde mannen en vrouwen gezocht die bereid zouden zijn om geneesmiddelen te testen, met andere woorden om op te treden als testpersoon voor de geneesmiddelenindustrie, want, aldus de folder : "opdrachtgevers zijn bekende internationale farmaceutische ondernemingen".

De ronselfolder belooft aan de studenten-vrijwilligers die een bijdrage leveren aan geneesmiddelenonderzoek een vergoeding van 2.600 tot 6.300 frank per dag "voor hun verblijf in het onderzoekscentrum" (sic) in Nederland waarmee de studenten dan bijvoorbeeld "hun rijlessen kunnen betalen" (!)

In de ronselfolder die werd verspreid werd niets gemeld over de eventuele noodzaak van meerderjarigheid, werd geen adres in België/Vlaanderen opgegeven, werd niet verwezen naar een of andere officiële erkenning van het "onafhankelijk wetenschappelijk instituut" en werd niet verwezen aan een eventuele aanmelding bij of erkenning door welke Vlaamse overheidsdienst dan ook.

Studenten in het bijzonder en jongeren in het algemeen zijn soms sterk beïnvloedbaar voor onmiddellijke en goede verloning voor ogenschijnlijk lichte prestaties, zeker wanneer de te verlonen prestatie lijkt bij te dragen tot het goede doel, in casu geneesmiddelenonderzoek.

1. Is het de minister of haar diensten bekend dat Nederlandse of andere niet-Vlaamse instituten ronselfolders verspreiden of andere ronselpraktijken toepassen om jongeren of andere leeftijdsgroepen aan te sporen om al dan niet tegen vergoeding proefpersoon te worden voor geneesmiddelenonderzoek ?

Is het aldus ronselen aan wettelijke voorwaarden gebonden en/of moet dit worden aangemeld en/of goedgekeurd door een gewestelijke overheid ?

2. Op welke wijze controleert de Vlaamse overheid de informatie die hieromtrent wordt verspreid en op welke wijze toetst de overheid de eventueel aan de proefpersonen gegeven gezondheidsgaranties op hun correctheid ?

3. Beschouwt de minister het proefpersoongebonden onderzoek in de medische sector als een persoonsgebonden materie die sterk verbonden is met de gezondheidspreventie, en dus met de Vlaamse bevoegdheden ?

Voldoet de eigen Vlaamse wetgeving op dit punt, en meer in het bijzonder op het vlak van de gezondheid van de proefpersonen en de preventie van gezondheidsaantasting ?

4. Tot welke dienst kunnen de jongeren of andere proefpersonen zich wenden wanneer zij ernstig wensen te worden geïnformeerd over de draagwijdte van geneesmiddelenonderzoek in het buitenland, weze het een partner in de Europese Gemeenschap ?

Bestaat hieromtrent trouwens een EG-regelgeving of een Benelux- of OESO-beslissing of beschikking die bindend dan wel richtinggevend is voor Vlaanderen en zo ja, op welke wijze wordt deze geïmplementeerd ? (OESO : Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling)

5. Bestaat er een register van personen die aan geneesmiddelenonderzoek hebben geparticipeerd en/of moet dit door de proefpersoon of de onderzoeksinstantie worden gemeld aan de arts van de proefpersoon ?

Antwoord

1. Tot dusver werden ikzelf of mijn administratie niet op de hoogte gebracht van deze praktijken.

Deze praktijken moeten niet worden aangemeld aan een gewestelijke overheid, aangezien dit tot de domein van de federale bevoegdheden behoort. Geneesmiddelenonderzoek maakt deel uit van het geneesmiddelenbeleid en aangaande dit beleid staat expliciet in het verslag van de Senaat, 1980, 120-125, naar aanleiding van de behandeling van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 vermeld dat "de gemeenschap niet bevoegd is".

2. Dit soort informatie wordt niet getoetst door de Vlaamse overheid, omdat zij niet regelgevend

kan optreden m.b.t. de praktijken inzake geneesmiddelenonderzoek.

- Op deze vraag moet ik een negatief antwoord verstrekken, gelet op de juridische context die ik boven heb geschetst.

Er bestaat hieromtrent geen Vlaamse regelgeving, gelet op de federale bevoegdheidssfeer.

- Deze vraag dient te worden gericht aan de federale instanties. Ik laat de zaak navragen bij mijn federale collega. Er bestaat geen internationale regelgeving die op gemeenschapniveau zou moeten worden geïmplementeerd.
- Dergelijk register is niet bekend bij de administratie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 256
van 22 september 2000
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Vlaamse Rand – Taalgebruik Dienst 100

In het antwoord op een eerdere schriftelijke vraag m.b.t. het taalgebruik bij de Dienst 100 verklaarde de minister het volgende : "De taal van de patiënt opleggen, is ook geen oplossing..." (*vraag nr. 92 van 1 februari 2000 van de heer Luk Van Nieuwenhuisen ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 7 april 2000, blz. 1032 – red.*)

Het is inderdaad zo dat de kennis van alle talen (patiënten kunnen van overal afkomstig zijn) niet kan worden vereist, alhoewel een meervoudige taalkennis zeker kan worden gestimuleerd.

- Is het echter niet evident dat elke dienst die (ook) opereert op het Vlaamse grondgebied de officiële taal van deze regio, dat wil zeggen het Nederlands, dient te gebruiken ? Zijn er landen of regio's bekend waar de hulpdiensten niet opereren in de officiële taal, maar enkel in de taal van een ander land of een andere regio ?

Is het niet logisch dat aan vitale hulpdiensten die opereren in een wettelijk ééntalig Nederlands taalgebied en/of in een wettelijk tweetalig (N/F) taalgebied, ook de wettelijke verplichting wordt opgelegd om (ook) in het Nederlands te werken ?

- Is de minister het ermee eens dat Vlamingen die in Vlaams-Brabant of in Brussel wonen evenveel recht hebben op een Nederlandstalige

hulpverlening door de Dienst 100 als andere Vlamingen die in andere Vlaamse provincies wonen ?

- Wordt de Dienst 100 rechtstreeks of onrechtstreeks gesteund of gesubsidieerd door een Vlaamse overheid ? Zo ja, wordt het gebruik van het Nederlands door de betrokken dienst hierbij als voorwaarde gesteld ?

Worden er premies toegekend voor de kennis van een tweede taal ?

Antwoord

Het is evident dat elke dienst die opereert op het Vlaamse grondgebied het Nederlands dient te gebruiken en dit gebeurt ook. De hulpdiensten die vallen onder mijn erkenningsbevoegdheid als Vlaams minister van Gezondheid zijn Nederlandstalig.

In de grensgebieden waar het Vlaamse grondgebied het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke gewest raakt, kunnen de hulpdiensten afkomstig zijn vanuit Vlaanderen of vanuit Brussel. Het oproepnummer 100 maakt geen onderscheid tussen de gemeentegrenzen en dus ook niet tussen erkend zijn door de Vlaamse Gemeenschap of door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Voor de diensten afkomstig (en erkend) vanuit Brussel is het mogelijk dat ze eentalig Frans zijn. Eentalig Franse dienstverlening is afkomstig van een ziekenhuis erkend door de Franse Gemeenschap of van een bicommunautair privé-ziekenhuis. In deze gevallen is de tweetaligheid geen wettelijke verplichting.

Komt de hulpdienst van een openbaar bicommunautair ziekenhuis, dan zou hij wettelijk gezien tweetalig moeten zijn, maar uit ontvangen klachten blijkt dat dit niet altijd het geval is. Het is toch wel belangrijk hier te vermelden dat zelfs de ziekenhuizen die hun dienstverlening in het Nederlands of het Frans, naargelang de taal van de patiënt, moeten verstrekken, dit niet altijd doen.

- Ja, het is evident dat elke dienst die op het Vlaamse grondgebied opereert, het Nederlands moet gebruiken. Ik ken geen regio's waar de hulpdiensten niet opereren in de officiële taal.

Het is logisch dat de wettelijke verplichting, zoals door de Vlaamse volksvertegenwoordiger gevraagd, wordt opgelegd, maar ik heb, reke-

ning houdende met de bestaande situatie zoals hierboven vermeld, twijfels over de efficiëntie van het wettelijk opleggen van tweetaligheid.

2. Ja.
3. Neen. De Vlaamse Gemeenschap kent in de gezondheidssector geen premies toe voor de kennis van een tweede taal.

Vraag nr. 257
van 22 september 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Rusthuisanimatoren – Subsidiëring

De huidige regering besteedt heel wat aandacht aan de kwaliteit van het leven.

Het rusthuisbeleid is in de afgelopen jaren echter nogal sterk terechtgekomen in de medische sfeer. Heel wat aandacht ging naar kwalitatieve medische verzorging, ongetwijfeld vanwege het steeds groter wordende aandeel van zorgbehoevenden onder de rusthuisbewoners.

Evenwel groeit opnieuw het besef dat het rusthuis voor zijn bewoners een thuis moet zijn. Dat brengt mee dat rusthuisbeheerders beseffen dat bejaarden nood hebben aan meer dan enkel een goede verzorging en hulp bij het aankleden, het zich verplaatsen, het eten.

Vandaar de steeds groeiende aandacht voor animatie van rusthuisbewoners. Bovendien moet worden opgemerkt dat de verplichting om een deskundige in de animatie en activatie in dienst te hebben vanaf een opnamecapaciteit van 25 bewoners, een erkenningsnorm is die wordt opgelegd door de Vlaamse overheid sinds 1985. Een subsidiëring is er vooralsnog niet.

Gelet op het feit dat de verplichte indienstneming van een animator enkel een Vlaamse verplichting is, valt niet te verwachten dat er via het Riziv-forfait voor animatie een tegemoetkoming in het loon van deze mensen zal komen. (Riziv : Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering)

1. Is de verplichte indienstneming van een animator in een rusthuis houdbaar indien daartegenover geen verloning staat vanwege de Vlaamse overheid ?
2. Is een tegemoetkoming in de verloning van de animator haalbaar tijdens deze legislatuur ?

Antwoord

1. Het decreet van 5 maart 1985 inzake de erkenning van de ouderenvoorzieningen bepaalt dat in rusthuizen voor meer dan 25 maar minder van 50 bewoners, in een halftijdse betrekking van deskundige in animatie en activatie dient te worden voorzien. Vanaf 50 bewoners en verder per groep van 50 bewoners dient in een bijkomende halftijdse betrekking te worden voorzien.

Het decreet van 5 maart 1985 voorziet niet in werkingssubsidies, enkel in investeringssubsidies (er wordt momenteel onderzocht of de regularisering van de DAC-statuten een subsidiëring van de functie logistieke hulp mogelijk kan maken).

De zorgkosten van de rusthuizen worden gedeeltelijk gefinancierd door het Riziv. De loonkosten van de animator en alle andere niet-medische kosten worden door de bewoner betaald door middel van dagprijs. De gemiddelde dagprijzen voor de Vlaamse rusthuizen liggen tussen de 1.400 tot 1.500 frank per dag, wat ongeveer een maandelijks bedrag geeft van 42.000 tot 45.000 frank (exclusief erelonen geneesheren, medicatie).

Het is bekend dat, in verhouding tot het gemiddelde inkomen, de rusthuizen in toenemende mate financieel ontoegankelijk worden voor zorgbehoevende ouderen. De zorgverzekering beoogt hier enig soelaas te brengen. Een subsidiëring van de animatiefunctie zou de rusthuizen de mogelijkheid bieden om de dagprijs te verlagen.

2. De animatiefunctie heeft de laatste jaren een diepgaande ontwikkeling doorgemaakt. Een animator is niet meer uitsluitend een organisator van ontspanningsactiviteiten, maar veeleer een coach die medewerkers en vrijwilligers begeleidt in het optimaal tegemoetkomen aan de individuele noden en verwachtingen van de residenten. Ik heb dit proces gestimuleerd door het financieren van wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot de animatiefunctie.

Bij de realisatie van een geactualiseerd decreet op een geïntegreerd ouderenbeleid zal zeker de vraag naar nieuwe aangepaste eenduidige kwalificatienormen voor en subsidiëring van de animatiefunctie aan bod komen.

De totale kostprijs van de subsidiëring naar rato van 100 % wordt geraamd op 653 miljoen. Ik ben hierbij uitgegaan van het brutoloon voor een personeelslid met tien jaar anciënniteit binnen het barema 225.B in het paritair comité 305.02.

De haalbaarheid van dit voorstel zal het voorwerp uitmaken van politieke onderhandelingen in het kader van de bespreking van het nieuwe decreet op een geïntegreerd ouderenbeleid.

Vraag nr. 258
van 22 september 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Motie bijzondere jeugdzorg – Behoeftonderzoek

In haar motie van aanbeveling inzake bijzondere jeugdbijstand goedgekeurd op 31 maart 1999 vraagt het Vlaams Parlement het hulpverleningsaanbod verder uit te bouwen rekening houdende met een op te zetten behoeftonderzoek.

Tijdens de rondetafelconferentie was immers gebleken dat niemand een duidelijk zicht heeft op de precieze behoeften in de sector, omdat vandaag de hulp vaak wordt toegewezen op grond van beschikbare opvangvormen, in plaats van de behoefte van de minderjarige. Daarom werd een registratie van de hulpvragen en het hulpaanbod als de te volgen weg aangeduid. (*Stuk 1354 (1998-1999) – Nr. 2 – red.*)

1. Gebeurt er op dit moment een registratie van de hulpvraag ?
2. Zo niet, is deze registratie niet nodig wil men een strategisch plan ontwikkelen ?
3. Als vervolg op het behoeftonderzoek is er uiteraard ook nood aan een effectiviteitsonderzoek.

Gebeurt dit ? Zo ja, hoe en waar ?

Antwoord

1. Er is een registratie van het hulpaanbod in de bijzondere jeugdbijstand.

Een registratie van de hulpvraag gebeurt momenteel slechts partieel. Enkele sociale diensten

hebben een eigen registratiesysteem, die echter niet op elkaar zijn afgestemd.

Ook voor andere sectoren in de integrale jeugdhulpverlening verloopt de vraag- en behoefteregistratie zeer divers en alleszins weinig afgestemd op elkaar.

2. De registratie van hulpvraag en hulpaanbod en de matching tussen beide kan een belangrijke meerwaarde betekenen bij de ontwikkeling van een strategisch plan. Om die reden is een registratie van de hulpvraag opgenomen in het kader van het elektronisch dossier voor de buitendiensten Bijzondere Jeugdbijstand. Ik ben overtuigd van de waarde en de noodzaak van deze registratie om een vraaggerichte zorg mogelijk te maken. Bij de operationalisering van het elektronisch dossier zal deze registratie dan ook reeds in de eerste fase gebeuren.

In het kader van de ontwikkelingsplanning integrale jeugdhulpverlening dient de vraag- en behoefteregistratie echter intersectoraal te worden geoperationaliseerd. Aangezien vragen en behoeften bovendien dynamisch zijn, zal permanente inventarisatie intersectoraal dienen te worden gegarandeerd. Volgens het strategisch plan is dit trouwens een kritische succesfactor om het beleid inzake integrale jeugdhulpverlening te doen kantelen van aanbod- naar vraag- en behoeftegestuurd.

Ik verwacht derhalve verdere adviezen van de thematische werkgroepen en de Centrale Commissie Integrale Jeugdhulpverlening onder leiding van secretaris-generaal Deblaere.

De verdere operationalisering van deze intersectorale vraag- en behoefteregistratie zal dan ook in de proefregio's voor integrale jeugdhulpverlening dienen plaats te vinden. Van de integrale jeugdhulpverlening kan worden verwacht dat hiermee klaar en duidelijk het spanningsveld tussen intersectoraal geïnventariseerde vragen en behoeften inzake jeugdhulp en het bestaande aanbod in kaart wordt gebracht. Dit zal het ons mogelijk moeten maken om, in tegenstelling tot het verleden, continu het beleid inzake hulpaanbod prioritair en dynamisch te oriënteren in de richting van de vraag en behoefte.

3. Zodra het elektronisch dossier operationeel is, zal bij voorrang de effectiviteit van de verschillende hulpvormen binnen de bijzondere jeugdbijstand worden onderzocht.

In het kader van de integrale jeugdhulpverlening daarentegen kan ik meedelen dat reeds voor 2001 bijkomend een krediet van 100 miljoen ter beschikking is. De precieze besteding laat ik mee afhangen van het advies van de Centrale Commissie, maar het spreekt voor zich dat zeker wat de proefregio's betreft deze maar de nodige beleidsrelevante informatie zullen toeleveren voorzover hieraan ook proces- en effectevaluatieonderzoek zal worden gekoppeld.

Vraag nr. 259
van 22 september 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Motie bijzondere jeugdzorg – Uitvoering

De synthesenota "Integrale jeugdhulpverlening" is het resultaat van een interdepartementale werkgroep die werd belast met de uitwerking van een strategisch plan ter uitvoering van de "motie van aanbeveling bijzondere jeugdzorg" goedgekeurd door het Vlaams Parlement op 31 maart 1999. (*Stuk 1354 (1998-1999) – Nr. 2 – red.*)

1. De synthesenota geeft een concept weer voor een aantal aanbevelingen in de motie, maar laat een reeks andere aanbevelingen totaal onaangevoerd, meer bepaald de delen die betrekking hebben op de herstelgerichte afhandelingsvormen, de wetenschappelijke ondersteuning en onderzoek, ...

Wanneer zet de minister deze onderdelen van de motie van aanbeveling om in een stappenplan ?

2. De minister wil een integrale jeugdzorg en acht bij de realisatie van deze jeugdzorg de medewerking van zes partners nodig.

Hoe wil de minister andere, toch wel belangrijke partners betrekken in de jeugdzorg om deze nog integraler te maken, zoals de armoedebeweging, het OCMW, ... ?

3. Een niet onbelangrijke vraag van de motie heeft betrekking op de uitbouw van een ondersteuningsstructuur in de vorm van een steunpunt voor inhoudelijke en methodische ontwikkeling binnen de bijzondere jeugdzorg.

Heeft de minister hiervoor reeds middelen uitgetrokken ?

Antwoord

1. Het uitgezette concept integrale jeugdhulpverlening omvat verschillende aanbevelingen uit de Maatschappelijke Beleidsnota Bijzondere Jeugdbijstand en motie 1354.

De bepaling van de visie en de missie van de integrale jeugdhulpverlening, uitgewerkt door de interdepartementale werkgroep (aanbeveling 30), vertrekt vanuit het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (aanbeveling 5). De aandachtsambtenaar-kinderrechten binnen het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur (WVC) was een van de leden van de interdepartementale werkgroep.

Deze strategische planning tekent een concept uit met een aantal duidelijke krachtlijnen, uitgedrukt in termen van noodzakelijke functies.

- a) Het aanbod van de integrale jeugdhulpverlening wordt opgesplitst in een vrij en niet vrij toegankelijk deel, waarbij het streven is om zoveel mogelijk cliënten te helpen in de vrij toegankelijke jeugdhulpverlening, vertrekkende vanuit het subsidiariteitsprincipe of het zozozo-beleid : zo vroeg, zo licht, zo dichtbij mogelijk (aanbeveling 9).

Om te voorkomen dat jongeren oneigenlijk in de niet vrij toegankelijke hulp terechtkomen, moet vrij toegankelijke hulp voldoende kwantitatief en kwalitatief aanwezig zijn. Dit hulpaanbod zal zo worden georganiseerd dat de cliënt vanaf de eerste vraag kan worden geholpen (aanbeveling 8).

Op de begroting voor het jaar 2000 werd voor het algemeen welzijnswerk bijkomend 60 miljoen ingeschreven. Hiermee zal het basisaanbod inzake laagdrempelige hulpverlening voor jongeren worden uitgebouwd.

- b) Door een doorgedreven samenwerking en doorverwijzing binnen de vrij toegankelijke hulp wordt tevens de klemtoon gelegd op het hanteren van een gezamenlijke registratie.

Dit registreren biedt, in combinatie met de gestandaardiseerde aanmeldingsregistratie, de mogelijkheid om op termijn het aanbod vraaggestuurd te ontwikkelen (aanbeveling 11).

- c) De niet vrij toegankelijke hulp krijgt een toegangssluis die de grote instroom binnen de bijzondere jeugdbijstand zal afremmen (aanbeveling 33). Om deze sluis te realiseren, komt er een regionale, multidisciplinaire en ten aanzien van het hulpaanbod onafhankelijke functie die instaat voor diagnostiek en indicatiestelling (aanbeveling 37).

De feitelijke toewijzing van de niet vrij toegankelijke hulpmodules gebeurt door de functietoewijzing, die onafhankelijk wordt georganiseerd, én van het hulpaanbod, én van de diagnostiek en de indicatiestelling (aanbeveling 32).

- d) De hele sector van de jeugdhulpverlening moet een verregaand proces van modulering van het huidige hulpaanbod realiseren.

Het moet voor alle betrokkenen duidelijk worden wie wat allemaal doet. Het globale aanbod wordt omschreven in duidelijk afgeijnde eenheden van hulp. Door explicitering van deze modulen ontstaan vooropgezette inhoudelijke verbindingen en wordt intersectorale samenwerking duidelijk (aanbeveling 13 – aanbeveling 14).

- e) Er wordt trajectbegeleiding ingeschakeld wanneer de indicatiestelling is bepaald.

Trajectbegeleiding is een centraal recht en aanspreekpunt voor de cliënt. De hoofdopdracht is de cliënt hoofdzakelijk bij de niet vrij toegankelijke hulp te helpen zijn weg te vinden en ervoor te zorgen dat de cliënt zo maximaal mogelijk betrokken en geïnformeerd is (aanbeveling 10).

- f) Het uitgangspunt van het concept is dat de jeugdhulpverlening maximaal uit de justitiële sfeer moet blijven. Bij niet aanvaarde hulp moet een beroep worden gedaan op de functiebemiddeling (aanbeveling 10).

De huidige procedure inzake dwang wordt in het geheel van de integrale jeugdhulpverlening herbekeken (aanbeveling 35).

Op korte termijn worden twee belangrijke acties ondernomen voor de operationalisering van het concept.

- Elke pijler van het concept integrale jeugdhulpverlening zal in thematische werkgroepen verder worden uitgewerkt.

- Vanaf 2001 zal in een beperkt aantal proefregio's het werk worden gestart op basis van het uitgezette concept (aanbeveling 29).

Vanaf 2003 wordt toegewerkt naar een decreetale verankering van de integrale jeugdhulpverlening voor Vlaanderen. Een raamdecreet integrale jeugdhulpverlening wordt vóór het einde van de legislatuur gefinaliseerd (aanbeveling 27).

Het hele ontwikkelingsplan wordt gestuurd en gesuperviseerd door de Centrale Commissie die de uiteindelijke adviezen zal geven aan de minister. Een eerste synthesenota van deze commissie over de eerste fase (het starten van de werkzaamheden van de thematische werkgroepen) wordt eind november verwacht.

Daarnaast vroeg ik aan de Gezins- en Welzijnsraad om me voor het einde van dit jaar een reflectienota te leveren over het momenteel uitgewerkte concept integrale jeugdhulpverlening en het ontwikkelingsplan (aanbeveling 31).

Wat de bepaalde zogenaamde onaangeroerde aanbevelingen betreft met betrekking tot herstelgerichte afhandeling en wetenschappelijke ondersteuning, kan ik het volgende meedelen.

Zoals ik reeds in mijn mededeling aan de regering inzake de integrale jeugdzorg op 16 juni 2000 verduidelijkte, valt de herstelgerichte afhandeling van jeugddelinquenten buiten het concept van de integrale jeugdhulpverlening. Dit is volledig congruent met de maatschappelijke beleidsnota van het Vlaams Parlement en maakt het mogelijk om complementair aan de herstelgerichte afhandeling, ook hulpverlening aan te bieden.

Wat deze herstelgerichte afhandeling betreft, heb ik sinds 1 november 1999 bijkomend middelen geïnvesteerd vanuit het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand, waardoor nu in totaal een twaalf-tal projecten zijn gesubsidieerd voor één of meerdere vormen van herstelgerichte afhandeling. Hierdoor is er minstens een minimaal aanbod in alle gerechtelijke arrondissementen, wetende dat verschillende diensten voor meerdere arrondissementen bereikbaar zijn.

Met de nog resterende middelen voor nieuw beleid bijzondere jeugdbijstand 2000, heb ik besloten op zeer korte termijn ook nog dit najaar bijkomende middelen ter beschikking te stellen voor herstelgerichte afhandeling. Ik wens deze

middelen minimaal arrondissementeel en gecoördineerd te besteden, hiermee aansluitende hij de aanbeveling van het Vlaams Parlement.

Tegelijk heb ik besloten tot twee onderzoeken.

Middelen worden vrijgemaakt voor een wetenschappelijk actieonderzoek inzake Family Group Conferencing, aansluitende op het project van de Koning Boudewijnstichting dat het mogelijk maakte dat bemiddelaars uit een selectie van diensten voor herstelgerichte afhandeling een zeer intensieve training in deze methodiek konden volgen in de eerste helft van dit jaar. Het Vlaams Parlement organiseerde omtrent deze ambitieuze methodiek recentelijk nog een hoorzitting onder leiding van de voorzitter van de Commissie van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Daarnaast maak ik middelen vrij voor een breed interuniversitair (KU Leuven, VUB en UG) descriptief onderzoek inzake herstelgerichte afhandeling van jeugddelinquentie. Dit onderzoek zal in de eerste fase het concept "herstelgerichte afhandeling" uitklaren en operationeel afbakenen. Ik verwacht van dit onderzoek dat het ons in de nabije toekomst voldoende beleidsrelevante data zal opleveren inzake : 1) conceptualisering en de positionering van de praktijk ; 2) juridische randvoorwaarden ; 3) effecten ; 4) institutioneel-organisatorische inbedding van herstelgerichte afhandeling. Mede op basis van dit onderzoek zal ik in de toekomst kunnen beslissen op welke wijze ik de Vlaamse bevoegdheid maximaal kan benutten (aanbeveling maatschappelijke beleidsnota) om precies de herstelgerichte afhandeling van jeugddelinquentie mee vorm te geven.

Zoals ik reeds in mijn beleidsnota aangaf, zullen we onze voorzieningen op een of andere wijze moeten inpassen in de te verwachten federale wijziging van de zo bekritiseerde wetgeving op de jeugdbescherming van 1965.

Daarom is het ook voor de minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen wachten op een eerste federaal voorontwerp. Het Vlaams Parlement beval zich in de Maatschappelijke Beleidsnota Bijzondere Jeugdzorg trouwens zelf aan dringend overleg aan te gaan met de federale bevoegdheid terzake.

In afwachting van ook dit overleg denk ik als bevoegd minister deze herstelgerichte afhandeling

ling via de vermelde acties op het terrein mee vorm te geven.

2. Het strategisch plan spreekt over de zes minimale partners. Deze werden reeds betrokken bij het opmaken van de strategische planning. In de planningsgroep zetelden tevens ambtenaren belast met specifieke problematieken zoals armoede- en minderhedenbeleid. Bij de uitwerking binnen de proefregio's zullen andere partners op het terrein worden meegenomen in de verdere uitwerking van het concept.

De organisaties van armen, minderheden en kinderen kozen er niet voor om deel te nemen aan de thematische werkgroepen en de Centrale Commissie. Enkel de kinderrechtencommissaris is opgenomen in de Centrale Commissie. Met het oog op de ontwikkelingsfase waar we nu aan werken, kozen zij voor een formule van denkgroepen en de inbreng van reflectienota's.

Wat het betrekken van andere sectoren betreft dan bijzondere jeugdbijstand, Kind en Gezin, gehandicaptenzorg, onderwijs, algemeen welzijnswerk en geestelijke gezondheidszorg, wil ik aangeven dat dit reeds een ruime afbakening is van noodzakelijke actoren. Het ontwikkelingsplan voorziet erin dat de thematische werkgroepen adviezen formuleren aan de Centrale Commissie en dat de Centrale Commissie mij als bevoegd minister adviseert. Het betrekken van andere "sectoren" of delen van sectoren afhankelijk van de verdere operationalisering van de integrale jeugdhulpverlening, kan uiteraard deel uitmaken van het advies dat mij op 18 december aanstaande zal worden aangeleverd. Het zou niet correct zijn hier nu reeds op vooruit te lopen. Vooraleer enige beslissing terzake zal kunnen worden genomen, zal uiteraard voldoende afstemming met de bevoegde Vlaamse en/of federale ministers moeten gebeuren, zoals dit nu trouwens reeds gebeurt tussen mij en de minister van Onderwijs.

3. Reeds bij de start van de uitwerking van de integrale jeugdhulpverlening werden er door de administratie twee experts vanuit het werkveld aangezocht om het opzetten van het concept "integrale jeugdhulpverlening" inhoudelijk te ondersteunen. Vanuit hun expertise en met hun overwegingen naar de toekomst werd er een voorstel gedaan voor de uitbouw van een ondersteuningsstructuur in de nabije toekomst. Het voorstel om een ondersteuningsstructuur voor de integrale jeugdhulpverlening uit te bouwen

wen, werd meegenomen bij de begrotingsbesprekingen.

De aanbeveling inzake een ondersteuningsstructuur bijzondere jeugdbijstand is een welbegrepen sectorale vraag.

Ik onderken ten volle het belang van de functie ondersteuning, net zozeer als ik vaststel dat de huidige invulling ervan uitermate divers is in en tussen de verschillende sectoren.

Ook en vooral in het kader van het ontwikkelingsproces integrale jeugdhulpverlening onderken ik het belang van deze functie ondersteuning. Daarom besloot ik reeds in 2000 twee experts aan de administratie WVC toe te voegen om van bij aanvang de integrale jeugdzorg te ondersteunen. Deze ondersteuning zal echter niet enkel de bijzondere jeugdbijstand ten goede komen, maar meer nog intersectoraal moeten renderen. Voor in het jaar 2001 wil ik een krediet van 100 miljoen voor integrale jeugdzorg uittrekken. Met de precieze toewijzing wens ik te wachten, minstens op het advies van de thematische werkgroepen en de Centrale Commissie, maar het spreekt voor zich dat deze middelen vooral ter ondersteuning van het ontwikkelingsproces integrale jeugdzorg bedoeld zijn.

Op zeer korte termijn echter kan thematische ondersteuning wel worden gerealiseerd. Ik heb dit reeds mondeling meegedeeld op een vergadering met de koepels bijzondere jeugdbijstand op mijn kabinet op 12 oktober jongstleden.

Het vertrekpunt is daar het dossier van ingediende projecten en experimenten, waarbij diverse vragen van ondersteuning voorliggen, maar waar ik van oordeel ben dat een meer gecentraliseerde organisatie de effectiviteit van thematische ondersteuning voor grotere delen van of de ganse sector bijzondere jeugdbijstand ten goede zou komen.

Een gedeelte budgettaire beleidsruimte kan en wens ik hiervoor op zeer korte termijn in te zetten en ik zal het gesprek voortzetten met de koepels en met andere relevante actoren om te kunnen besluiten wat nu reeds thematisch en op korte termijn werkelijk prioritair moet worden gegarandeerd.

**Vraag nr. 261
van 22 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gezondheidsdoelstellingen – Stand van zaken

De gezondheidsdoelstellingen geadviseerd door de Vlaamse Gezondheidsraad in 1998, waren :

- een daling van 10 % tegen het jaar 2002 van het aantal rokers in Vlaanderen, zowel bij de vrouwen als bij de mannen, en specifiek bij de jongeren ;
 - een daling tegen 2002 van het verbruik van vetrijke voeding ten voordele van vetarme en vezelrijke voeding ;
 - een doelmatiger verloop tegen 2002 van de borstkankerscreening bij vrouwen. Het aandeel van de screenings bij de doelgroep van 50-69-jarigen moet tot 80 % toenemen en het aantal vrouwen uit de specifieke doelgroep dat wordt bereikt, moet toenemen tot 75 % ;
 - een daling tegen 2002 met 20 % van het aantal dodelijke ongevallen in de privé-sfeer en in het verkeer ;
 - een verbetering op significante wijze tegen 2002 van de preventie van infectieziekten, met name door de verdere verhoging van de vaccinatiegraad voor polio, kinkhoest, tetanus, difterie, mazelen, bof en rubella.
1. Wat deed de minister concreet sinds haar aantreden om deze vijf gezondheidsdoelstellingen te bereiken ?
 2. M.b.t. doelstellingen 1, 3, 4 en 5 : pleegde ze hierbij overleg met andere (federale) ministers ?
Met wie ? Met welk doel ?
 3. M.b.t. doelstelling 2 : betrok de minister hierbij de ministers van Onderwijs en Jeugd als verantwoordelijke ministers voor schoolgaande jongeren ? Wat zijn de resultaten ?

Antwoord

De Vlaamse gezondheidsdoelstellingen voor de periode 1998-2002 zijn de volgende :

- een daling van 10 % tegen het jaar 2002 van het aantal rokers in Vlaanderen, zowel bij de vrouwen als bij de mannen, en specifiek bij jongeren ;
 - een daling tegen 2002 van het verbruik van vetrijke voeding ten voordele van vetarme en vezelrijke voeding ;
 - een doelmatiger verloop tegen 2002 van de borstkankerscreening bij vrouwen. Het aandeel van de screenings bij de doelgroep van 50-69-jarigen moet tot 80 % toenemen en het aantal vrouwen uit de specifieke doelgroep dat wordt bereikt, moet toenemen tot 75 % ;
 - een daling tegen 2002 met 20 % van het aantal dodelijke ongevallen in de privé-sfeer en in het verkeer ;
 - een verbetering op significante wijze tegen 2002 van de preventie van infectieziekten, met name door de verdere verhoging van de vaccinatiegraad voor poliomyelitis, kinkhoest, tetanus, difterie, mazelen, bof en rubella.
1. Om deze doelstellingen te bereiken, wordt voornamelijk een beroep gedaan op de LOGO's (lokale gezondheidsoverlegorganen), die onlangs zijn opgestart.

De LOGO's zijn netwerken van organisaties die werkzaam zijn op het vlak van de gezondheidszorg (bv. mutualiteiten, huisartsenkringen, Kind en Gezin, arbeidsgeneeskundige diensten, gemeenten, OCMW's, enz.). De meeste LOGO's zijn nog maar anderhalf jaar actief en enkele werden pas onlangs opgericht.

Gedurende hun eerste werkingsjaar dienen de LOGO's een multidisciplinair team aan te stellen (1 VTE medische kennis, 1 VTE agogische kennis en 1/2 VTE administratieve kennis), hun netwerk op te bouwen en te verstevigen en een implementatieplan op te stellen met een invulling van indicatoren. Deze LOGO's kunnen maar echt in actie treden vanaf het tweede werkingsjaar. (*VTE : voltijds equivalent – red.*)

Hun opdracht bestaat voornamelijk uit het mee helpen realiseren van de vijf Vlaamse gezondheidsdoelstellingen. Ze werken samen met scholen (bv. tabakspreventie bij jongeren, gezonde voeding promoten, met arbeidsgeneeskundige diensten, enz.). De LOGO's staan veel dichterbij de bevolking dan de overheid om gezondheidsbevorderende en promotionele acties

te voeren teneinde een positieve gedragsverandering teweeg te brengen.

Het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie, dat net zoals de LOGO's door de Vlaamse Gemeenschap wordt gesubsidieerd, heeft als een van haar belangrijkste opdrachten het bijstaan van de LOGO's inzake methodieken en pakketten rond de gezondheidsdoelstellingen roken, ongevallen en voeding.

2. Inzake roken ondersteun ik de initiatieven van mijn federale collega Aelvoet om een fonds op te richten dat wordt "gevoed" uit de opbrengsten van accijnzen op rookwaren. Die middelen moeten dan ten goede komen voor rookstopbegeleiding en tabakspreventie. Uiteraard zal dit in samenspraak met de gemeenschappen gebeuren. Het overleg hierover wordt voortgezet.

Voor de doelstelling rond borstkankerscreening was er geregeld contact met het kabinet van minister Vandenbroucke, die voogdijminister is van het Riziv. Er bleek dat een terugbetaling door het Riziv van een preventieve screeningsmammografie niet mogelijk was zonder verwijzing. (*Riziv : Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering – red.*)

De contacten vielen positief uit. Ik heb dit punt geagendeerd op de Interministeriële Conferentie Gezondheid van 29 maart 2000. Daar werd een werkgroep opgericht die de oplossingen moet aanreiken om de drempels weg te werken, zodat het screeningsprogramma zo snel mogelijk van start kan gaan. De werkzaamheden van deze werkgroep schieten goed op. Ik voorzie dat we op de volgende Interministeriële Conferentie Gezondheid een protocolakkoord zullen kunnen ondertekenen. Hierin zal onder meer de financiering door het Riziv van de screeningsmammografieën worden geregeld.

Dit zal me toelaten om zo snel mogelijk het screeningsprogramma over heel Vlaanderen uit te breiden.

Over het verminderen van het aantal ongevallen in de privé-sfeer is er nog geen gestructureerd overleg opgestart met de federale ministers. Eerst wil ik een beter inzicht verwerven in de gegevens die de LOGO's me hierover zullen aanreiken.

Wat de preventie van infectieziekten betreft, werd eveneens in de bovenvermelde Interministeriële Conferentie Gezondheid een werkgroep

opgericht. Er rijst namelijk een probleem inzake de financiering van de vaccins. Zowel de Vlaamse Gemeenschap als het Riziv voorzien in een financiering van vaccins. Tevens is het protocol van 1997 nog niet uitgevoerd waarin staat dat er voor het vaccin tegen haemophilus influenzae type B (ter preventie van een bepaalde vorm van hersenvliesontsteking bij jonge kinderen) een oplossing moet komen naar analogie van de financiering voor het vaccin tegen hepatitis B. Er is een oplossing gevonden voor de overschakeling naar de inspuitbare vorm van het vaccin tegen kinderverlamming. Voor de andere onderwerpen worden de werkzaamheden van de werkgroep voortgezet.

3. De ministers van Onderwijs en Jeugd werden niet rechtstreeks gecontacteerd om doelstelling 2 te bereiken. Er wordt immers gewerkt met organisaties die dicht bij de bevolking staan dan een overheid. Vanaf 1 september 2000 werden de PMS/MST-centra CLB-centra, en ging de bevoegdheid van deze diensten over van de minister van Gezondheid naar de minister van Onderwijs. (*PMS : psycho-medisch-sociaal centrum ; MST : medisch schooltoezicht ; CLB : centrum voor leerlingenbegeleiding – red.*)

De CLB's zijn een partner binnen het netwerk van de LOGO's en werken via het LOGO naar de jongeren toe. Van de LOGO's wordt verwacht dat zij meewerken om in de scholen een gezonde voeding te promoten via hun partners (in casu de CLB's), om zodoende de doelstellingen mee te helpen realiseren.

Het is nog te vroeg om al te kunnen uitpakken met aantoonbare resultaten, gelet op het feit dat sommige LOGO's pas nu aan hun tweede werkingsjaar toe zijn en andere LOGO's nog maar pas zijn opgestart.

Wel is in het kader van het drugbeleid een werkgroep opgestart. Het doel is een gezamenlijk standpunt voor te bereiden m.b.t. de federale drugnota en te komen tot een Vlaams drugplan. Aangezien tabak ook als een drug wordt beschouwd, zal deze samenwerking wellicht ook invloed hebben op het tabaksgebruik.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 175
van 4 september 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAELE

Naleving taalwetgeving – Initiatieven

De minister deelde reeds eerder mee dat hij van plan is een interministeriële conferentie samen te roepen over de naleving van de taalwetgeving.

1. Wat is de stand van zaken ?
2. Voor wanneer is zij gepland (of wanneer heeft zij plaatsgevonden) ?
3. Wie wordt erop uitgenodigd ?
4. Wat is de exacte agenda ?
5. Wat hoopt de minister met deze conferentie te bereiken ?

Antwoord

Begin augustus lanceerde ik een actieplan met betrekking tot de naleving van de taalwetgeving in Brussel. In de schoot van de Vlaamse regering werd op mijn voorstel onder meer het volgende beslist.

1. Als minister van Brusselse Aangelegenheden zal ik de problematiek van de niet-naleving van de taalwetgeving in de ziekenhuizen aankaarten op de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid.

Het zal hierbij gaan om de algemene niet-naleving van de taalwetgeving in de openbare ziekenhuizen en de niet-naleving van de taalwetgeving bij medische urgentiegroepen (MUG) en de spoeddiensten van alle Brusselse ziekenhuizen.

2. Als minister van Brusselse Aangelegenheden zal ik de problematiek waarbij de gemeenten of OCMW's de taalwetgeving niet naleven in de gemeentelijke en OCMW-administratie, de gemeentelijke VZW's, de politiekorpsen en dergelijke meer, aankaarten op de Interministeriële Conferentie Binnenlandse Aangelegenheden.
3. Ik zal dit nog dit najaar laten agenderen.
4. Voor de exacte agenda verwijs ik naar de deelantwoorden onder 1 en 2.
5. Als minister binnen de Vlaamse regering heb ik geen directe invloed op de naleving van de taalwetgeving.

Wel kan ik de problematiek ter sprake brengen op vergaderingen waar we samen zitten met regeringen die terzake wel verantwoordelijkheid dragen. Hier zullen we samen naar een oplossing zoeken.

Vraag nr. 178
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Streekplatforms – Hefboomprojecten

Zie :
 Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
 Vraag nr. 177
 van 14 september 2000
 van de heer Carl Decaluwe
 Blz. 693

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 179
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leeftijdscriminatie – Beleid

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
 Vraag nr. 418

van 14 september 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 180
van 19 september 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

De Gordel – Vlaams karakter

Naast het sportieve gegeven, blijft het benadrukken van het Vlaams karakter van de Vlaams-Brabantse gordel toch nog altijd een belangrijk oogmerk van de organisatie van de Gordel. Ieder jaar opnieuw wordt daar hier of daar – soms door ergerlijke details – afbreuk aan gedaan.

Vorig jaar bijvoorbeeld waren er klachten omdat een controlepost in Overijse werd bemand door een aantal Nederlandsonkundige personen. Dit jaar vernam ik dat een Italiaans gezin, dat perfect in Overijse is geïntegreerd, tot zijn verbazing een eentalig Franse reclamefolder voor de Gordel ontving.

Wat de gemeentebesturen in de faciliteitengemeenten niet mogen, dat doet het Bloso (Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht-recreatie) blijkbaar wel voor homogeen Nederlandstalige gemeenten : lijsten aanleggen van personen waarvan blijkbaar wordt uitgegaan dat ze Franstalig zijn.

In bedoelde folder worden Vlaamse gemeenten en gehuchten overigens naar het Frans vertaald. Zo wordt Jezus-Eik in de folder Notre-Dame-au-Bois genoemd.

1. Acht de minister een dergelijke handelwijze toelaatbaar ?

Welke stappen onderneemt hij om ervoor te zorgen dat die zich in de toekomst niet meer voordoet ?

2. Worden er eventueel bijkomende initiatieven genomen om ervoor te zorgen dat de ondersteuning van het Vlaams karakter van de Rand bij

de eerstvolgende editie duidelijk aan bod komt en door de organisatoren wordt gerespecteerd ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Antwoord

Het is inderdaad zo dat naar aanleiding van de twintigste editie van de Gordel op 3 september jongstleden onder meer Franstalige folders werden verspreid. Daarnaast waren er immers ook folders in het Engels, Duits, Italiaans en Spaans. Deze folders werden niet verspreid door Bloso, maar door de diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, weliswaar in samenwerking met Bloso.

Het betreft hier een initiatief ontstaan tijdens de vorige legislatuur en het was bedoeld om anderstaligen uit te nodigen deel te nemen aan de Gordel en aldus kennis te maken met de streek. Tevens werd hun daarbij ook gewezen op het Vlaams karakter van de Vlaamse Rand. Ik ben het er wel mee eens dat de vertaling van plaatsnamen had moeten worden vermeden. Dit initiatief kende slechts een beperkt succes, hoewel dit nooit helemaal meetbaar is, en zal dan ook niet worden voortgezet.

Voor het overige meen ik dat het Vlaams karakter van de Gordel niet ter discussie staat. Dit wordt telkens benadrukt in alle folders die dienaangaande worden verspreid.

Het is trouwens mijn bedoeling om in samenspraak met Bloso na te gaan wat de mogelijkheden zijn om een bijkomende dag voor de Gordel te organiseren voor scholen. Het Bloso moet voor dit evenement elk jaar duizenden potentiële deelnemers ontgoochelen wegens (te) groot succes. Deze Gordel kent immers een dusdanig succes dat elk jaar enkele duizenden schoolkinderen niet kunnen deelnemen, daar de organisatie logistiek en financieel haar maximum heeft bereikt.

(Antwoord Johan Sauwens : blz. 681 – red.)

Vraag nr. 181
van 20 september 2000
van de heer DANY VANDENBOSSCHE

Dienstendecreet – Begeleiding, ondersteuning en advisering

Ingevolge artikel 8, §1, 2° en §2, 6° van het dienstendecreet van 19 april 1995 moet een dienst in ieder geval jaarlijks minstens 125 uren ondersteuning, advisering en/of begeleiding (BOA) verstrekken aan organisaties van sociaal-cultureel werk en aan andere educatieve of culturele organisaties. Voor deze activiteit wordt een forfaitaire duur van twee uur per begeleidingsmoment in rekening gebracht.

De activiteiten waarvan de reële duur deze forfaitaire duur overschrijdt, worden voor de reële duur in aanmerking genomen mits ze minstens twee weken vooraf, met vermelding van plaats, datum en opgave van begin en einduur, aan de administratie werden gemeld. Hoogstens 35 % van deze uren kan bij eenzelfde organisatie worden gerealiseerd.

1. Een BOA kan slechts worden gerealiseerd door een deskundige die voorkomt op een lijst die jaarlijks vóór 15 oktober werd opgesteld.

Kan deze lijst in de loop van het jaar worden gewijzigd ? Indien niet, waarom niet ?

2. BOA-uren kunnen volgens de nota van de administratie bij het dienstendecreet enkel worden gerealiseerd in bijeenkomsten met als deelnemers uitsluitend een of meerdere vertegenwoordigers van de begeleide organisaties.

Uit de praktijk blijkt vanwege organisaties nogal wat vraag te bestaan naar sprekers voor studiedagen en andere activiteiten, nota's die een materie toelichten, hulp bij de uitwerking van statuten, enzovoort.

Waarom komen deze vormen van dienstverlening niet in aanmerking voor het dienstendecreet ?

3. Een BOA dient volgens de nota van de administratie te bestaan uit een proces dat noodzakelijkerwijze een fase van voorbereiding, van uitvoering en van evaluatie inhoudt.

Wat is de zin van het laten aantonen van een dergelijke procesmatige aanpak ?

4. Volgens de administratie kunnen bij een BOA enkel bestuursleden van de begeleide organisatie aanwezig zijn. Zodra een gewoon lid aanwezig is die in de activiteit geëngageerd is, is er geen sprake meer van BOA.

Wat is daarvoor de reden ?

5. De administratie is van mening dat er slechts BOA kan worden gerealiseerd die past in de specialiteit van de dienst.

Waarom komt een dienstverlening die niet tot de specialiteit behoort, maar wel kwaliteitsvol wordt gerealiseerd, niet in aanmerking ?

6. Uit de nota van de administratie blijkt dat 50 % van de uren veertien dagen op voorhand moeten worden aangekondigd. Vele organisaties verlangen echter een ondersteuning die reeds binnen enkele dagen wordt gerealiseerd.

Is het niet mogelijk meer soepelheid in de administratie te brengen en een kortere aankondigingstermijn voor te schrijven ?

7. Een basisfunctie stemt volgens het dienstendecreet overeen met een kwart personeelslid.

Acht de minister het mogelijk 125 kwaliteitsvolle uren te realiseren met een inspanning die het equivalent vormt van één vierde personeelslid ?

Antwoord

Vooreerst wil ik erop wijzen dat de drie decreten volksontwikkeling, waaronder het dienstendecreet, grondig zullen worden gewijzigd binnen afzienbare termijn. De voorbereidende besprekingen hierover tussen de administratie en het kabinet zijn reeds enige tijd bezig.

Het dienstendecreet heeft trouwens drie juridische basissen, namelijk het decreet zelf, het uitvoeringsbesluit en de brief van 24 november 1997 die een ministeriële handtekening draagt. Wijzigingen kunnen dus enkel via wijzigingen van deze drie documenten.

Het heeft dus weinig zin in deze voorbereidingsperiode heel gedetailleerd op dit ene decreet in te gaan en nog eventuele wijzigingen voor te stellen.

Wat het personeelsbestand betreft, heeft het dienstendecreet een plafond bepaald op het aantal subsidiabele personeelsleden. De berekening gebeurt op basis van het aantal basisfuncties die worden gerealiseerd : vier basisfuncties geven recht op één subsidiabel personeelslid.

Er worden aan de diensten geen eisen gesteld met betrekking tot het personeel. De organisatie beschikt vrij over de tijdsbesteding van het personeelslid en kan het in mindere of meerdere mate

inzetten voor deze of gene basisfunctie waarvan de organisatie oordeelt dat ze belangrijker is.

Hierna volgen de antwoorden op de concrete vragen.

1. De lijst van de BOA-deskundigen kan worden gewijzigd in de loop van het jaar : de organisatie dient dit gewoon aan de administratie mee te delen.
2. De nota van 24 november 1997 beschrijft heel duidelijk de toelaatbare invulling van de BOA.

Deze nota is indertijd voortgekomen uit de resultaten van de eerste inspectieronde over de werking van het jaar 1996, wat na de invoering van het decreet het eerste volledige werkjaar was. Er zijn toen een aantal misbruiken en dubbele subsidiëringen aan het licht gekomen waarvoor noch in het decreet, noch in het uitvoeringsbesluit een juridische basis was om er tegen op te treden. Er zijn in dat jaar een aantal onterechte erkenningen gebeurd op basis van de oude reglementering.

In samenspraak met het toenmalig bevoegde kabinet werd de brief van 24 november 1997 opgesteld. Deze kan enkel door een andere ministeriële brief worden gewijzigd.

3. Het laten aantonen van de BOA via een procesmatige aanpak van voorbereiding, uitvoering en evaluatie is bedoeld om de kwaliteit van de BOA's te bevorderen.
4. Dit is niet geheel waar. Een gewoon lid kan, indien het daartoe gemandateerd is en een bepaalde taak in het project kreeg toegewezen, ook aanwezig zijn bij de BOA.
5. Het decreet is heel duidelijk wat de specialiteit betreft. Ik verwijs hierbij naar artikel 8, § 3.
6. Ook dit is een decreetsbepaling, namelijk artikel 9. Hiervoor heeft de administratie niet de bevoegdheid om afwijkingen toe te staan.
7. Een basisfunctie BOA vereist inderdaad 125 uren waarvan 62,5 forfaitair zijn.

Vraag nr. 182
van 20 september 2000
van de heer DANY VANDENBOSSCHE

Dienstendecreet – Documentatiecentra

Ingevolge artikel 8, § 2, 1° van het dienstendecreet van 19 april 1995 bestaat één van de mogelijke basisfuncties waaraan de diensten moeten voldoen erin een documentatiecentrum te houden.

Dit documentatiecentrum moet over minstens 1.000 titels en 10 gespecialiseerde tijdschriften beschikken, jaarlijks minstens 25 nieuwe titels aankopen, minstens acht uur per weer opengesteld zijn voor het publiek. Het documentatiecentrum moet geïnstalleerd zijn in een daartoe uitgeruste ruimte en minstens 250 uitleningen of consultaties per jaar registreren.

1. Informatieverspreiding via Internet komt voor toepassing van deze basisfunctie slechts ter sprake, zo blijkt uit de nota van de administratie bij het dienstendecreet, in zoverre de dienst zelf Internet ter beschikking stelt van het publiek en in staat is de nodige deskundige begeleiding te geven. Deze activiteit komt dan slechts in aanmerking als een bijkomende basisfunctie en als ook bijkomend 250 consultaties via het logboek worden geregistreerd.

Waarom komt het ter beschikking stellen van Internet slechts in bijkomende orde in aanmerking als basisfunctie ?

Waarom zijn daartoe 250 extra consultaties vereist ?

2. De informatieverspreiding via een website van de dienst zelf blijkt niet in aanmerking te komen als een activiteit van het documentatiecentrum. Nochtans is het precies via deze weg dat moderne organisaties steeds meer hun informatie verspreiden.

Is het in onze informatiemaatschappij zinvol om de oprichting van documentatiecentra te stimuleren die materiële titels ter beschikking stellen (boeken, documentatiemappen, ...) in een daartoe voorziene ruimte en die voorbijgaan aan de mogelijkheden van informatieverstrekking via het Internet ?

3. Een basisfunctie stemt volgens het dienstendecreet overeen met een kwart personeelslid.

Acht de minister het mogelijk een kwaliteitsvol documentatiecentrum te houden met een inspanning die het equivalent vormt van één vierde personeelslid ?

Antwoord

Vooreerst wil ik erop wijzen dat de drie decreten volksontwikkeling, waaronder het dienstendecreet, grondig zullen worden gewijzigd binnen afzienbare termijn. De voorbereidende besprekingen hierover tussen de administratie en het kabinet zijn reeds enige tijd bezig.

Het dienstendecreet heeft trouwens drie juridische basissen, namelijk het decreet zelf, het uitvoeringsbesluit en de brief van 24 november 1997 die een ministeriële handtekening draagt. Wijzigingen kunnen dus enkel via wijzigingen van deze drie documenten.

Het heeft dus weinig zin in deze voorbereidingsperiode heel gedetailleerd op dit ene decreet in te gaan en nog eventuele wijzigingen voor te stellen.

- 1 en 2. Toen in 1994 het decreet en het uitvoeringsbesluit voor de diensten werden voorbereid en opgesteld, was het gebruik van nieuwe media en Internet nauwelijks aan de orde in de sector van de volksontwikkeling.

Dat men het in de nota van 24 november heeft voorzien is, een juridisch niet-verantwoorde versoepeling geweest van het decreet en zijn uitvoeringsbesluit. Het gebruik van de nieuwe media en Internet is zeker een aandachtspunt bij de voorbereidende besprekingen van het nieuwe decreet.

3. Wat het personeelsbestand betreft, heeft het dienstendecreet een plafond bepaald op het aantal subsidiabele personeelsleden. De berekening gebeurt op basis van het aantal basisfuncties die worden gerealiseerd : vier basisfuncties geven recht op één subsidieabel personeelslid.

Er worden aan de diensten geen eisen gesteld met betrekking tot het personeel. De organisatie beschikt vrij over de tijdsbesteding van het personeelslid en kan het in mindere of meerdere mate inzetten voor deze of gene basisfunctie waarvan de organisatie oordeelt dat ze belangrijker is.

Vraag nr. 183
van 20 september 2000
van de heer DANY VANDENBOSSCHE

Dienstendecreet – Uitgave kwartaaltijdschrift

Ingevolge artikel 8, § 2, 2° van het dienstendecreet van 19 april 1995 bestaat één van de mogelijke basisfuncties waaraan de diensten moeten voldoen erin een eigen kwartaaltijdschrift uit te geven op minstens honderd exemplaren van elk nummer, en met minstens honderd redactionele bladzijden per jaargang.

1. Volgens de administratie van de minister komt het tijdschrift slechts in aanmerking voor twee basisfuncties indien niet alleen tweehonderd abonnees worden bereikt, maar het gezamenlijk aantal bladzijden eveneens minstens tweehonderd bedraagt.

Waarom dient ook het aantal bladzijden te verdubbelen ?

2. Een basisfunctie stemt volgens het dienstendecreet overeen met een kwart personeelslid. Acht de minister het mogelijk een kwaliteitsvol tijdschrift uit te geven met een inspanning die het equivalent vormt van één vierde personeelslid ?

3. De drempel van honderd abonnees is dan weer veeleer laag, vooral als we het vergelijken met de kosten die met de uitgifte van een tijdschrift gepaard gaan.

Is het niet veeleer aangewezen meer personeel en middelen ter beschikking te stellen van het tijdschrift en daartegenover een hoger aantal abonnees te eisen ?

Antwoord

Vooreerst wil ik erop wijzen dat de drie decreten voor de volksoontwikkeling, waaronder het dienstendecreet, grondig zullen worden gewijzigd binnen afzienbare termijn. De voorbereidende besprekingen hierover tussen de administratie en het kabinet zijn reeds enige tijd bezig.

Het dienstendecreet heeft trouwens drie juridische basissen, namelijk het decreet zelf, het uitvoeringsbesluit en de brief van 24 november 1997 die een ministeriële handtekening draagt. Wijzigingen kunnen dus enkel via wijzigingen van deze drie documenten.

Het heeft dus weinig zin in deze voorbereidingsperiode heel gedetailleerd op dit ene decreet in te gaan en nog eventuele wijzigingen voor te stellen.

1. Artikel 10, 2 van het uitvoeringsbesluit bepaalt voor twee basisfuncties dat het gaat over of

twee verschillende tijdschriften met gezamenlijk honderd abonnees en honderd redactionele pagina's per jaargang, of hetzelfde tijdschrift met tweehonderd abonnees en tweehonderd redactionele pagina's per jaargang.

- 2 en 3. Wat het personeelsbestand betreft, heeft het dienstendecreet een plafond bepaald op het aantal subsidiabele personeelsleden. De berekening gebeurt op basis van het aantal basisfuncties die worden gerealiseerd : vier basisfuncties geven recht op één subsidiabel personeelslid.

Er worden aan de diensten geen eisen gesteld met betrekking tot het personeel. De organisatie beschikt vrij over de tijdsbesteding van het personeelslid en kan het in mindere of meerdere mate inzetten voor deze of gene basisfunctie waarvan de organisatie oordeelt dat ze belangrijker is.

De drempel van honderd abonnees is bepaald door artikel 8, § 2, 2° van het dienstendecreet.

Vraag nr. 184 van 20 september 2000 van de heer DANY VANDENBOSSCHE

Dienstendecreet – Educatieve publicaties

Ingevolge artikel 8, § 2, 4° van het dienstendecreet van 19 april 1995 bestaat één van de mogelijke basisfuncties waaraan de diensten moeten voldoen erin jaarlijks twee educatieve publicaties aan te maken en ter beschikking te stellen, van samen minstens honderd bladzijden en waarvan minstens honderd exemplaren zijn verkocht of uitgeleend.

1. Waarom kan deze basisfunctie niet worden gerealiseerd met slechts één educatieve publicatie, die dan eventueel meer bladzijden en een grotere verspreiding kent ?
2. Een basisfunctie stemt volgens het dienstendecreet overeen met een kwart personeelslid.

Acht de minister het mogelijk twee kwaliteitsvolle educatieve publicaties aan te maken met een inspanning die het equivalent vormt van één vierde personeelslid ?

3. De drempel van honderd verkochte exemplaren of uitleningen is dan weer veeleer laag, vooral als we het vergelijken met de kosten die met de uitgifte daarvan gepaard gaan.

Is het niet veeleer aangewezen meer personeel en middelen ter beschikking te stellen van een educatieve publicatie en daartegenover een grotere verspreiding te eisen ?

Antwoord

Vooreerst wil ik erop wijzen dat de drie decreten voor de volksontwikkeling, waaronder het dienstendecreet, grondig zullen worden gewijzigd binnen afzienbare termijn. De voorbereidende besprekingen hierover tussen de administratie en het kabinet zijn reeds enige tijd bezig.

Het dienstendecreet heeft trouwens drie juridische basissen, namelijk het decreet zelf, het uitvoeringsbesluit en de brief van 24 november 1997 die een ministeriële handtekening draagt. Wijzigingen kunnen dus enkel via wijzigingen van deze drie documenten.

Het heeft dus weinig zin in deze voorbereidingsperiode heel gedetailleerd op dit ene decreet in te gaan en eventuele wijzigingen nog voor te stellen.

1. Artikel 8, § 2, 4° van het dienstendecreet bepaalt deze basisfunctie en is daar duidelijk over.
- 2 en 3. Wat het personeelsbestand betreft, heeft het dienstendecreet een plafond bepaald op het aantal subsidiabele personeelsleden. De berekening gebeurt op basis van het aantal basisfuncties die worden gerealiseerd : vier basisfuncties geven recht op één subsidieel personeelslid.

Er worden aan de diensten geen eisen gesteld met betrekking tot het personeel. De organisatie beschikt vrij over de tijdsbesteding van het personeelslid en kan het in mindere of meerdere mate inzetten voor deze of gene basisfunctie waarvan de organisatie oordeelt dat ze belangrijker is.

De drempel van honderd verkochte of uitgeleende exemplaren is bepaald door artikel 8, § 2, 4° van het dienstendecreet.

Vraag nr. 185 van 20 september 2000 van de heer DANY VANDENBOSSCHE

Dienstendecreet – Informatiecampagnes

Ingevolge artikel 8, § 2, 7° van het dienstendecreet van 19 april 1995 bestaat één van de mogelijke ba-

sisfuncties waaraan een dienst moet voldoen erin een informatiecampagne te organiseren waarvan moet worden aangetoond dat ze een landelijk karakter heeft.

1. Uit de informatie van de administratie blijkt niet duidelijk of de verspreiding van brochures en de aanmaak van een website kunnen passen in een informatiecampagne.

In hoeverre komen deze activiteiten daartoe in aanmerking ?

2. Uit de nota van de administratie bij het dienstendecreet blijkt dat de informatiecampagne moet opgenomen zijn in het werkingsprogramma dat vóór 15 oktober wordt ingediend. Hetzelfde geldt trouwens voor de happening, het onderzoek en de tentoonstelling die de dienst wil organiseren.

In de praktijk blijkt nochtans een sterke behoefte om de activiteiten van de diensten aansluiting te laten vinden bij de actualiteit. Indien een gewenste activiteit echter niet voorkomt in het werkingsprogramma, wordt ze niet erkend.

Is het niet wenselijk om wijzigingen in het werkingsprogramma in de loop van het werkingsjaar toe te laten ?

3. Een basisfunctie stemt volgens het dienstendecreet overeen met een kwart personeelslid. Acht de minister het mogelijk een kwaliteitsvolle informatiecampagne op te zetten met een inspanning die het equivalent vormt van één vierde personeelslid ?

Antwoord

Vooreerst wil ik erop wijzen dat de drie decreten voor de volksontwikkeling, waaronder het dienstendecreet, grondig zullen worden gewijzigd binnen afzienbare termijn. De voorbereidende besprekingen hierover tussen de administratie en het kabinet zijn reeds enige tijd bezig.

Het dienstendecreet heeft trouwens drie juridische basissen, namelijk het decreet zelf, het uitvoeringsbesluit en de brief van 24 november 1997 die een ministeriële handtekening draagt. Wijzigingen kunnen dus enkel via wijzigingen van deze drie documenten.

Het heeft dus weinig zin in deze voorbereidingsperiode heel gedetailleerd op dit ene decreet in te gaan en nog eventuele wijzigingen voor te stellen.

1. Verspreiding van brochures en de aanmaak van een website zijn aanvaardbaar als onderdeel van de informatiecampagne die verder moet voldoen aan de bepalingen van de nota van 24 november 1997.
2. Artikel 5, § 1, A, 2 van het uitvoeringsbesluit is heel duidelijk hierover en staat geen afwijkingen toe.
3. Wat het personeelsbestand betreft, heeft het dienstendecreet een plafond bepaald op het aantal subsidiabele personeelsleden. De berekening gebeurt op basis van het aantal basisfuncties die worden gerealiseerd : vier basisfuncties geven recht op één subsidieel personeelslid.

Er worden aan de diensten geen eisen gesteld met betrekking tot het personeel. De organisatie beschikt vrij over de tijdsbesteding van het personeelslid en kan het in mindere of meerdere mate inzetten voor deze of gene basisfunctie waarvan de organisatie oordeelt dat ze belangrijker is.

**Vraag nr. 186
van 20 september 2000
van de heer DANY VANDENBOSSCHE**

Dienstendecreet – Onderzoek

Ingevolge artikel 8, § 2, 8° van het dienstendecreet van 19 april 1995 bestaat één van de mogelijke basisfuncties waaraan een dienst moet voldoen erin een onderzoek op te zetten dat van belang is voor het sociaal-cultureel werk. De dienst moet hierbij kunnen aantonen dat honderd exemplaren van het rapport verkocht of uitgeleend zijn.

1. Uit het besluit van de Vlaamse regering betreffende de subsidiëring van diensten voor sociaal-cultureel werk voor volwassenen blijkt dat het meermaals realiseren van deze basisfunctie enkel kan gebeuren door meerdere onderzoeken te verrichten, telkens met behoud van de andere variabelen per onderzoek.

Een onderzoek dat een zeer ingrijpend belang heeft voor het sociaal-cultureel werk en waarvan het aantal verspreide exemplaren een veelvoud bedraagt van de vereiste honderd, komt

dus niet in aanmerking voor meer dan één basisfunctie.

Wat is de reden daarvoor ?

2. Een basisfunctie stemt volgens het dienstendecreet overeen met een kwart personeelslid. Niettemin hebben sommige diensten de ambitie om een grondiger onderzoek te verrichten, waarvan de inspanningen meer vereisen dan het equivalent van één kwart personeelslid.

Waarom wordt het de diensten onmogelijk gemaakt om een dergelijk grondiger onderzoek te verrichten ?

Antwoord

Vooreerst wil ik erop wijzen dat de drie decreten voor de volksoontwikkeling, waaronder het dienstendecreet, grondig zullen worden gewijzigd binnen afzienbare termijn. De voorbereidende besprekingen hierover tussen de administratie en het kabinet zijn reeds enige tijd bezig.

Het dienstendecreet heeft trouwens drie juridische basissen, namelijk het decreet zelf, het uitvoeringsbesluit en de brief van 24 november 1997 die een ministeriële handtekening draagt. Wijzigingen kunnen dus enkel via wijzigingen van deze drie documenten.

Het heeft dus weinig zin in deze voorbereidingsperiode heel gedetailleerd op dit ene decreet in te gaan en nog eventuele wijzigingen voor te stellen.

1. Historisch is deze regel in het werkveld gegroeid, hij moest als aparte vermelding in het uitvoeringsbesluit worden opgenomen, vandaar artikel 10, 8.
2. Wat het personeelsbestand betreft, heeft het dienstendecreet een plafond bepaald op het aantal subsidiabele personeelsleden. De berekening gebeurt op basis van het aantal basisfuncties die worden gerealiseerd : vier basisfuncties geven recht op één subsidieel personeelslid.

Er worden aan de diensten geen eisen gesteld met betrekking tot het personeel. De organisatie beschikt vrij over de tijdsbesteding van het personeelslid en kan het in mindere of meerdere mate inzetten voor deze of gene basisfunctie waarvan de organisatie oordeelt dat ze belangrijker is.

Vraag nr. 187
van 22 september 2000
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Onwettige benoemingen – VCT-procedure

Naar aanleiding van een vraag om uitleg van de heer Etienne Van Vaerenbergh op 6 april laatstleden in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand over het niet naleven van het taalhoffelijkheidsakkoord, verklaarde de minister dat hij collega Van Vaerenbergh een schriftelijk antwoord zou bezorgen in verband met de mogelijkheid om onwettige benoemingen aan te vechten buiten de gangbare termijn van zestig dagen, en dit via de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. (*Handelingen C132 van 6 april 2000, blz. 4-9 – red.*)

Hoe luidde het antwoord van de minister aan genoemde collega ?

Indien het positief was, heeft de minister, of een andere Vlaamse minister, reeds van deze procedure gebruikgemaakt ?

Antwoord

Verwijzend naar mijn toelichting van 6 april jongstleden met betrekking tot de vraag om uitleg over de niet-naleving van het taalhoffelijkheidsakkoord, wens ik er nogmaals op te wijzen dat de bevoegdheid en voogdijregeling omtrent de Brusselse gemeenten en OCMW's inzake taalwetgeving een federale materie is, waarbij het administratief toezicht terzake naar de Brusselse beleidsinstanties werd overgeheveld.

Het taalhoffelijkheidsakkoord is bijgevolg een interne aangelegenheid van de Brusselse Hoofdstedelijke regering, waarbij de Vlaamse Gemeenschap geen betrokken partij is.

De vernietiging van onwettige benoemingen moet gebeuren binnen een termijn van veertig dagen na het handhavingsbesluit van de gemeente of het OCMW, zo niet wordt de benoeming definitief. De Brusselse voogdijoverheden blijven hier evenwel duidelijk in gebreke. Ik kan er hen enkel op wijzen dat de taalwetgeving en de rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en van de Raad van State omtrent de benoemingen van personeel in de Brusselse plaatselijke besturen, correct moet worden toegepast en nageleefd.

Het lijkt mij immers van groot belang dat de regeringsploeg in Brussel niet in gebreke blijft en de benoemingen die niet conform de taalwetgeving zijn, vernietigt. Die vernietigingen zijn absoluut noodzakelijk om alle actoren blijvend te motiveren om de tweetaligheid na te streven en ervoor te zorgen dat contractuelen gemotiveerd blijven om binnen twee jaar een taalbrevet te halen.

Ik heb het engagement genomen om de nodige politieke en juridische middelen aan te wenden die in mijn bevoegdheid liggen om de taalbelangen van de Nederlandstalige Brusselaars te garanderen.

Ten eerste heb ik, in het kader van enkele concrete overtredingen en inbreuken op de taalwetgeving, de betrokken personen aangeraden klacht in te dienen bij de vice-gouverneur, op basis van artikel 65, § 4 van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 tot coördinatie van de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken.

Ik merk echter op dat individuele burgers wel de mogelijkheid hebben taalklachten in te dienen bij bevoegde instanties zoals de vice-gouverneur en de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, maar dat de geviseerde politieke overheden niet kunnen worden gedwongen de uitspraken bij overtreding van de taalwetgeving te volgen. Het niet-toepassen van de taalwetten kan bijgevolg niet worden gesanctioneerd.

Ten tweede heb ik op 22 september jongstleden bij de Vlaamse regering een actieplan in verband met de taalproblematiek ingediend, waarvan met betrekking tot het taalhoffelijkheidsakkoord volgende punten werden goedgekeurd.

1. De Vlaamse regering agendeert de uitholling van het zogenaamde taalhoffelijkheidsakkoord op het Overlegcomité op basis van het feit dat de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie weigert aanwervingen van lokale besturen te vernietigen die ingaan tegen de taalwet.
2. De Vlaamse regering agendeert op de Costa (*Conferentie voor Institutionele Vernieuwing – red.*) het punt uit de regeerverklaring dat stelt dat de Brusselse voogdij over de lokale besturen dient te worden omgevormd van een schorsings- tot een goedkeuringsbevoegdheid.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 168
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
Vraag nr. 238
van 4 september 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 711

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 169
van 4 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetten – Adressenbestanden

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
Vraag nr. 413
van 4 september 2000
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 170
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Streekplatforms – Hefboomprojecten

Zie :
Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
Vraag nr. 177
van 14 september 2000
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 693

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 172
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Scholen – "Welzijn op het werk"

In scholen, en zeker in technische en beroepsscholen, waar leerlingen in praktijk voorbereid worden op hun beroep, doen zich ook veiligheidsrisico's voor. Daarom kozen de personeelsleden van de scholen in mei voor de zevende maal hun vertegenwoordigers voor het preventiecomité.

De overheid stelt geen specifiek budget voor scholen beschikbaar om de wettelijke verplichtingen van de wet "welzijn op het werk" na te komen. De kosten gaan af van de algemene werkingsmiddelen. In privé-ondernemingen kunnen bedragen die in veiligheid worden geïnvesteerd, als bedrijfskosten worden ingebracht.

De financiële gevolgen voor de scholen zijn dus zwaar. Zo moest de aanpassing van het machinepark aan de nieuwe wetgeving (CE-markering, ...) al lang gebeurd zijn, maar in de meeste scholen gebeurde slechts een aanpassing van enkele machines per jaar : de aanpassingskosten van bijvoorbeeld een draaibank kunnen immers tot 30.000 frank per machine bedragen.

Bijkomend probleem is dat de preventieadviseurs in het onderwijs over weinig of geen uren beschikken om deze opdrachten uit te voeren.

De werkgroep van de Koninklijke Vlaamse Vereniging voor Preventie en Bescherming Prebes (de Vlaamse vereniging van preventieadviseurs) heeft een model uitgewerkt dat het vereiste aantal uren berekent. Zelfs de inspectie houdt rekening met deze norm. Maar de scholen kunnen hieraan niet voldoen, omdat mankracht en middelen ontbreken.

De functie van preventieadviseur is nu in het onderwijs nog steeds een vrijwilligersjob.

Verder krijgen leerlingen in het technisch en beroepsonderwijs wel goede tips mee om veilig te werken, maar "welzijn op het werk" kan niet op een didactisch verantwoorde manier worden onderwezen of praktisch geïntegreerd in alle praktijkvakken : de uitrusting van de scholen voldoet niet altijd aan de wettelijke bepalingen. Ze krijgen dus een veeleer negatieve boodschap.

Er is dus gebrek aan middelen, tijd, informatie en documentatie aangepast aan de specifieke situatie van het onderwijs.

1. Welke ondersteuning geeft de minister aan de verschillende richtingen in het secundair en buitengewoon secundair onderwijs, het hoger onderwijs en het universitair onderwijs ter ondersteuning van de wetgeving "welzijn op het werk" ?

Zijn er reeds plannen uitgewerkt om hierin verandering te brengen ?

2. Hoe worden de afgevaardigden van de preventiecomités in scholen nu ondersteund door de minister ?

Zijn er reeds plannen uitgewerkt om hier in de nabije toekomst iets aan te verbeteren ?

Antwoord

De verplichtingen inzake welzijn op het werk, waarvan de beginselen zijn ingeschreven in de wet van 4 augustus 1996 inzake welzijn op het werk, zijn allesbehalve nieuw, maar zijn een actualisering van de vroegere regelgeving rond veiligheid en gezondheid op het werk. In het verleden werden er geen specifieke middelen uitgetrokken voor deze werking, al werd impliciet steeds verondersteld dat de schoolinfrastructuur voldeed aan alle veiligheids- en gezondheidsnormen.

Een belangrijke vernieuwing in de wet van 1996 bestond erin dat leerlingen die een vorm van arbeid verrichten, voortaan onder het toepassingsgebied van de wet vallen.

Deze wet geldt in de eerste plaats voor de personeelsleden, was vroeger al uitgebreid tot de stagiairs en werd recentelijk dan uitgebreid tot de leerlingen die in de school zelf praktijkwerk verrichten. Voor de veiligheid van machines is het niet

relevant of leerlingen onder deze wetgeving vallen. Een toestel dat aan de veiligheidsnormen beantwoordt voor het personeel, is tegelijk in orde voor de leerlingen die er gebruik van maken. Op het vlak van de persoonlijke beschermingsmiddelen en van het arbeidsgeneeskundig onderzoek betekent de uitbreiding naar leerlingen echter wel bijkomende kosten.

Vroeger diende elke werkgever ook een preventieadviseur te hebben, maar de nieuwe wet legt een bepaald opleidings- en vormingsniveau op en bepaalt dat de preventieadviseur onafhankelijk moet zijn en voldoende moet worden vrijgesteld om zijn opdracht te kunnen uitvoeren.

Het niet bestaan van specifieke middelen voor de werking rond welzijn op het werk in de scholen, is inderdaad een onmiskenbaar probleem.

Dit dossier is een illustratie van wat de regering in de beleidsverklaring heeft bedoeld wanneer ze stelde dat er netoverschrijdende samenwerking nodig is. Het ligt niet in mijn bedoeling om de middelen die aan de werking rond welzijn op het werk worden besteed, zonder meer te versnipperen over alle scholen. De netoverschrijdende werking die ik voorsta, heeft tot doel de middelen zo doelmatig mogelijk aan te wenden. Het welzijn op het werk vormt een schoolvoorbeeld van een thema waar geen levensbeschouwelijke of met het pedagogisch project verbonden keuzes een rol spelen.

Met ingang van het begrotingsjaar 2002 wil ik deze werking starten. Dit zal onder meer moeten gebeuren in overleg met de bevoegde minister van Tewerkstelling en Arbeid en zal uiteraard ook met de sociale partners en met de onderwijsverstrekkers worden overlegd.

Vraag nr. 173 van 14 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gratis woon-werkverkeer – Leerkrachten (2)

Vlaamse en federale ambtenaren hebben – wat woon-werkverkeer betreft – recht op (bijna) gratis openbaar vervoer.

In de huidige stand van de reglementering gelden voor de personeelsleden van het onderwijs – die blijkens de personeelsstatistieken geen ambtenaren zijn in de strikte zin van het woord – nog steeds de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993 betreffende de tege-

moetkoming van de werkgevers in de onderwijssector in de vervoerkosten van hun personeelsleden. De minister verklaarde vroeger dat een voorstel over vervoerkosten van onderwijspersoneel in bespreking was.

Nu de Vlaamse ambtenaren nog meer voordelen krijgen van de bevoegde minister, lijken de verschillen tussen ambtenaren en leerkrachten groter en groter te worden. Nochtans engageerde deze regering zich om prioritair het onderwijs – en dus zeker de leerkrachten – meer toekomstkansen te geven. Geëngageerde leerkrachten blijven dus nodig. Nu moeten zij zelf hun vervoerkosten naar het werk dragen, het openbaar vervoer zelf betalen en de eigen kantoorinfrastructuur (pc en andere informaticamiddelen, kantooruitrusting, kantoorruimte, ...) uitbouwen en onderhouden. Vooral jonge leerkrachten moeten veel investeren en worden – door hun wisselende opdrachten, zelfs in de pool – geconfronteerd met zware verplaatsingskosten van en naar de school en tussen scholen. Andere werknemers krijgen dit alles gecompenseerd door hun werkgever.

1. Werd reeds beslist of en zo ja wanneer de leerkrachten recht krijgen op bijna gratis openbaar vervoer en of en zo ja wanneer ze recht hebben op terugbetaling van de kosten van en naar het werk ?
2. Heeft de minister reeds stappen gedaan om leerkrachten die zich vanwege het werkaanbod meer dan 20 kilometer moeten verplaatsen en voor wie geen openbaar vervoer voorhanden is, kilometervergoeding te betalen ?
3. Heeft de minister reeds stappen gedaan om aan leerkrachten een pc, de nodige informaticamiddelen, kantooruitrusting en Internetverbinding en -vergoeding, ... ter beschikking te stellen opdat ze hun beroep op een eigentijdse manier kunnen beoefenen ?

Antwoord

1. Zoals via de media reeds werd bekendgemaakt, is voor de jaren 1999-2000 een akkoord van sectorale sociale programmatie afgesloten voor de sector Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap, de zogenaamde CAO V.

Hierin is een bepaling opgenomen die het gebruik van het openbaar vervoer en de fiets belooft. Met ingang van 1 januari 2001 worden de vervoerskosten voor het openbaar vervoer naar

en van het werk volledig terugbetaald. De fietsers krijgen vanaf die datum een vergoeding.

2. Het is mij niet onbekend dat sommige leerkrachten in het openbaar vervoer en de fiets geen valabel alternatief vinden voor vervoer met de eigen wagen.

De uitbetaling van een kilometervergoeding voor de leerkrachten door de Vlaamse regering wordt thans echter niet overwogen. De volledige terugbetaling van de vervoerkosten voor het openbaar vervoer naar en van het werk en de fietsvergoeding sluiten immers aan bij de algemene doelstellingen van de Vlaamse regering om het openbaar vervoer te stimuleren en het milieu te beschermen.

3. De herwaardering van de leerkrachten is een dynamisch gegeven, waarvoor de Vlaamse regering zich tijdens de hele legislatuur zal inzetten. Het geheel van deze problematiek vergt een grondig onderzoek, waarbij verschillende elementen aan bod zullen komen.

Bij het uitwerken van voorstellen zal echter rekening moeten worden gehouden met de beschikbare budgettaire middelen.

Vraag nr. 174 van 19 september 2000 van de heer DIRK DE COCK

Sint-Lucasarchief – Samenwerking met Hogeschool Sint-Lucas

Het Sint-Lucasarchief is in Vlaanderen en daarbuiten bekend en gewaardeerd als een centrum voor onderzoek, informatie en documentatie over recente architectuur en stedenbouw in Vlaanderen en in het bijzonder Brussel.

Het bezit een omvangrijke hoeveelheid oorspronkelijke documenten (o.m. bouwplannen), beeldmateriaal (o.m. 225.000 foto's en 13.000 dia's) en ruim 16.000 boeken en tijdschriften. Het werkte mee aan tal van publicaties (recentelijk nog werd het eerste deel van de encyclopedie van de Art Nouveau in Brussel uitgegeven), tentoonstellingen en sensibiliseringsacties (o.m. met betrekking tot de Art Nouveau, het Flageygebouw en het Tour en Taxiscomplex in Brussel).

Het archief is (in 1968) als feitelijke vereniging ontstaan in de schoot van het toenmalig Hoger

Sint-Lucasinstituut in Brussel en is sinds 1979 een autonome VZW.

Die juridische autonomie belette niet dat er een bijzondere, bijna vanzelfsprekende band bleef bestaan tussen het archief en de hogeschool, waarbij men elkaar bleef ondersteunen.

Zo was het archief bijvoorbeeld gehuisvest in gebouwen die eigendom waren van de hogeschool. Omgekeerd droeg het archief in belangrijke mate bij tot de naam bekendheid van de hogeschool en vormde het voor de studenten en docenten van die hogeschool een waardevolle bron van kennis, informatie en documentatie, die zich als het ware "in eigen huis" bevond en waarop (bijvoorbeeld voor studies) gretig een beroep werd gedaan. Men kan mijns inziens dan ook stellen dat het archief een belangrijke kwalitatieve meerwaarde gaf aan het educatief project van de hogeschool.

Die "win-winsituatie" werd enkele maanden geleden grondig verstoord toen het archief door de hogeschool werd verplicht om op vrij korte termijn de gebouwen van de hogeschool (in de Rogierstraat in Brussel) te verlaten waarin het tot dan gehuisvest was. Oorzaak was een financieel conflict tussen hogeschool en archief omtrent niet-betaalde en door het archief ook ten gronde betwiste vergoedingen voor die huisvesting. De hogeschool beriep zich hierbij onder meer op het aandringen terzake van de bevoegde commissaris van de Vlaamse regering.

Ik betreur het dat dergelijke vormen van samenwerking, die voor de onderwijsinstellingen in kwestie ongetwijfeld een reële kwalitatieve meerwaarde op educatief vlak genereren, blijkbaar om financiële redenen moeten sneuvelen. Ik betreur dit nog meer wanneer dit gebeurt op aandringen van de bevoegde commissaris van de Vlaamse regering.

Dit staat mijns inziens ook haaks op de terechte opvatting van de minister dat onderwijs geen eiland vormt binnen de maatschappij, en dat het juist de opdracht is van de overheid om projecten te stimuleren die op het ontmoetingspunt tussen het maatschappelijke en het pedagogische gesitueerd zijn. De samenwerking tussen het Sint-Lucasarchief en de Hogeschool Sint-Lucas was mijns inziens een schoolvoorbeeld van een dergelijk project.

Ik ben ten slotte ook van mening dat het niet in strijd is met de autonomie van de hogeschool als de minister in dergelijke conflictsituaties, die een negatieve impact kunnen hebben op de onderwijs-

kwaliteit, probeert om, al dan niet via haar regeringscommissaris, bemiddelend op te treden.

1. Is het juist dat de Hogeschool Sint-Lucas inmiddels volledig heeft afgezien van de vorderingen aanzien van het Sint-Lucasarchief van (bevoerde) achterstallige vergoedingen voor huisvesting en zo ja, werd dit al officieel meegedeeld aan het Sint-Lucasarchief ?
2. Behoort het niet tot de opdracht van de minister om als neutrale partij in dergelijke conflictsituaties die een negatieve educatieve weerslag kunnen hebben, bemiddelend (en dus niet éénzijdig dwingend) op te treden, al dan niet via haar regeringscommissaris, met het oog op het optimale behoud van de kwaliteit van het onderwijs ?

Als de minister van mening is dat dit decretaal onmogelijk is, heeft zij dan reeds overwogen om dit decretaal wel mogelijk te maken ?

3. In de Beleidsnota Onderwijs en Vorming van de minister wordt op bladzijde 10 vermeld dat zij overweegt om scholen of instellingen die deelnemen aan projecten, bijvoorbeeld vormen van samenwerking, die gesitueerd zijn op het ontmoetingspunt tussen het maatschappelijke en het pedagogische, financieel te ondersteunen via incentive of voorwaardelijke financiering.

Werd dit waardevolle idee al verder uitgewerkt ?

Komt een initiatief zoals een samenwerking tussen de Hogeschool Sint-Lucas en het Sint-Lucasarchief (als centrum voor onderzoek, informatie, documentatie en sensibilisering over recente architectuur en stedenbouw in Vlaanderen) hiervoor in aanmerking ?

4. Houdt de minister bij de aangekondigde globale evaluatie van het Hogescholendecreet ook rekening met voormelde problematiek, zodat dergelijke maatschappelijk-educatieve initiatieven (bv. vormen van samenwerking) zowel reglementair als financieel gemakkelijker kunnen worden gerealiseerd ?

Wanneer mag terzake een initiatief worden verwacht ?

Antwoord

1. Conform artikel 23, § 2 van het decreet van 22 februari 1995 diende de Hogeschool Sint-Lucas

een overeenkomst af te sluiten met de VZW Sint-Lucasarchief waarin de voorwaarden voor het gebruik van de lokalen werden bepaald. Er werd geen consensus bereikt tussen de twee partijen.

Niet alleen de modaliteiten van een contract behoren tot de autonomie van de partners, maar in de eerste plaats is de beslissing om een overeenkomst te sluiten en/of te handhaven het gevolg van een autonome wederzijdse verklaring. De overheid komt daar niet in tussen.

De VZW Sint-Lucasarchief verzuimde al die jaren om een gebruiksvergoeding te betalen. De hogeschool opteerde ervoor om een einde te maken aan de verdere terbeschikkingstelling van lokalen aan de VZW.

Het hogeschoolbestuur van de Hogeschool Sint-Lucas heeft in de jaarrekening 1999 de totale schuldvordering in verband met de achterstallige gebruiksvergoedingen afgeboekt. Het hogeschoolbestuur van de Hogeschool Sint-Lucas moet de boekhoudkundige wijziging in de jaarrekening niet meedelen aan de VZW Sint-Lucasarchief.

2. Het behoort tot de autonomie van de hogeschool om een overeenkomst op te stellen als er sprake is van het gebruik van infrastructuur.

De invulling van het contract komt tot stand na consensus tussen beide partijen.

3. Er werden nog geen concrete plannen opgesteld om vormen van samenwerking die gesitueerd zijn op het ontmoetingspunt tussen het maatschappelijke en het pedagogische, financieel te ondersteunen via incentive of voorwaardelijke financiering.

De vraag of de samenwerking tussen de Hogeschool Sint-Lucas en het Sint-Lucasarchief hiervoor in aanmerking komt, kan nu niet worden beantwoord.

4. Artikel 12, § 1 van het hogescholendecreet in verband met de evaluatie van de basisopleidingen en opties staat volledig los van de dienstverlening. Artikel 12 richt zich niet tot het soort problematiek dat hier wordt bedoeld. De wederzijdse waardering tussen de partners voor de inbreng van een partner is een autonome beoordeling van de hogeschool.

De evaluatie van het opleidingsaanbod kan niet resulteren in uitspraken over de wenselijkheid van particuliere samenwerking, onder meer voor het gebruik van lokalen, noch in uitspraken over de meerwaarde van zo'n particuliere initiatieven voor de kwaliteit van een opleiding.

**Vraag nr. 175
van 19 september 2000
van de heer FREDDY SARENS**

Wereldforum voor Onderwijs – Vlaamse afwezigheid

Vlaanderen schitterde door afwezigheid bij de rapportering in het kader van het Wereldforum voor Onderwijs gehouden in Dakar, Senegal, in april 2000. België was er enkel – en dan nog maar beperkt – vertegenwoordigd door de Franse Gemeenschap.

Over de geleverde inspanningen en de bereikte resultaten van het Education For All-programma 1990-1999 in Vlaanderen, komt de internationale gemeenschap dus niets te weten. Vlaanderen was totaal afwezig op dit internationaal forum. Dit staat in schril contrast met de inspanningen die fel geteisterde ontwikkelingslanden hebben geleverd om een rapport op te maken. Zelfs na de conferentie zijn er nog enkele rapporten bijgekomen, maar niet van Vlaanderen.

In het Vlaams regeerakkoord van juli 1999 en in de Beleidsnota Buitenlands Beleid 2000-2004 wordt nochtans gesteld dat de Vlaamse regering het belang van de multilaterale samenwerking en de multilaterale organisaties onderkent. In de beleidsnota wordt expliciet melding gemaakt van de Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation), die "Vlaanderen de mogelijkheid biedt zich verder internationaal te positioneren in multilateraal verband". Uit de feiten blijkt nu dat van deze mogelijkheid geen gebruik wordt gemaakt.

1. Wat is de reden voor deze afwezigheid ?
2. Was de minister-president, verantwoordelijk voor de coördinatie van het Vlaams buitenlands beleid, op de hoogte en heeft hij stappen ondernomen om deze leemte in de Vlaamse buitenlandse aanwezigheid op te vullen ?
3. Welke initiatieven werden genomen om in de toekomst zulke lacunes in de internationale

aanwezigheidspolitiek van Vlaanderen te voorkomen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Gecoördineerd antwoord

Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

1. Internationalisering vormt een essentiële dimensie van het onderwijs. Dit wordt uitdrukkelijk erkend in de Beleidsbrief Onderwijs en Vorming 2000-2004. De samenwerking in multilateraal verband laat toe het Vlaams onderwijs in een internationale context te positioneren. De multilaterale onderwijssamenwerking gebeurt in het kader van de Europese Unie, de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), de Raad van Europa en Unesco. De samenwerking binnen de Europese Unie is het meest intens.

De activiteiten van Unesco op het gebied van onderwijs zijn geografisch zeer verspreid en zeer divers van aard. Binnen deze brede waaier aan activiteiten dient de Vlaamse Gemeenschap een aantal prioriteiten te stellen. Deelname aan internationale conferenties met een mondiale impact behoort zeker tot de prioriteiten van de Vlaamse Gemeenschap. Zo was Vlaanderen de voorbije jaren vertegenwoordigd op de vijfde Wereldconferentie over Volwasseneneducatie (Hamburg, 1997), de Wereldconferentie over Hoger Onderwijs (Parijs, 1998) en het tweede Wereldcongres over Technisch en Beroepsonderwijs (Seoel, 1999).

Het was ook de bedoeling om een Vlaams onderwijsexpert naar het Wereldforum voor Onderwijs (Dakar, 2000) af te vaardigen, maar die was in extremis verhinderd en het was niet meer mogelijk om nog een vervanger aan wijzen.

In september 2001 organiseert het Bureau International de L'Education (een van de gespecialiseerde onderwijsinstellingen van de Unesco) de 46ste Internationale Onderwijsconferentie, met als thema "Contenus de l'éducation et stratégies d'apprentissage pour vivre ensemble au XXIe siècle : problèmes et solutions". Vlaanderen zal naar aanleiding van deze conferentie

een rapport over onderwijsontwikkelingen tijdens het voorbije decennium indienen. Het is tevens de bedoeling om vanuit Vlaanderen aan deze conferentie deel te nemen.

2. Het departement Onderwijs heeft vanaf het begin permanent overleg gepleegd met de administratie Buitenlands Beleid, zodat ik ervan overtuigd ben dat de minister-president, verantwoordelijk voor de coördinatie van het buitenlands beleid, goed op de hoogte was van de Vlaamse vertegenwoordiging in Dakar.

Het feit dat Vlaanderen uiteindelijk niet vertegenwoordigd was, betekent geenszins dat er geen follow-up zal worden gegeven aan het "Actiekader van Dakar". Waar mogelijk zal Vlaanderen maximaal rekening houden met de belangrijkste conclusies en aanbevelingen uit het actiekader bij de verdere uitbouw van de samenwerking met de landen in ontwikkeling.

3. De eerder vermelde multilaterale organisaties organiseren tal van internationale bijeenkomsten, vaak op hetzelfde moment.

Hoewel het de bedoeling is aanwezig te zijn op de belangrijkste bijeenkomsten, is het niet steeds mogelijk een Vlaamse vertegenwoordiger uit de onderwijssector naar deze bijeenkomsten af te vaardigen.

In bepaalde gevallen bestaat er ook een beurtrol tussen de drie gemeenschappen van België, of worden er afspraken gemaakt welke gemeenschap België zal vertegenwoordigen.

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

1. Vlaanderen is reeds in een vroeg stadium ingegaan op de uitnodiging van het Wereldforum Onderwijs voor Allen, dat in Dakar plaatsvond van 26 tot 28 april 2000, en heeft de organisatoren en de federale overheid in januari van dit jaar gemeld een hoge Vlaamse vertegenwoordiger vanuit de onderwijssector te zullen afvaardigen naar de bijeenkomst. Begin april bevestigde de administratie nogmaals aan alle betrokkenen de deelname van een vertegenwoordiger van de Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming aan het Forum.

Net voor de aanvang van de wereldconferentie diende deze zich echter te laten verontschuldigen.

gen, en er kon niet meer tijdig een plaatsvervanger worden aanwezen.

Ook dit werd nog vooraf aan de federale overheid, die de Belgische deelname coördineerde, meegedeeld, met het verzoek Vlaanderen na afloop van de conclusies van het Forum op de hoogte te willen stellen, teneinde actief bij de opvolging ervan te worden betrokken.

2. Zoals blijkt uit het voorgaande, heb ik via mijn administratie en in overleg met het inhoudelijk bevoegde departement Onderwijs alles in het werk gesteld om een Vlaamse aanwezigheid op het Wereldforum van Dakar te verzekeren. De problematiek van de basiseducatie in het kader van duurzame ontwikkeling biedt immers ook aan Vlaanderen de mogelijkheid om vanuit de onderwijssector een bijdrage te leveren aan de internationale solidariteit.

De aangewezen Vlaamse onderwijsexpert was echter in extremis verhinderd, maar ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger verzekeren dat er bijzondere aandacht zal worden besteed aan de follow-up van deze conferentie. Het rapport "Actiekader van Dakar" werd inmiddels in de bevoegde kringen verspreid, en met de conclusies zal zeker rekening worden gehouden in de uitbouw van onze relaties met de landen in ontwikkeling. Ook wordt vanuit het departement Onderwijs reeds de deelname aan de 46ste Internationale Onderwijsconferentie van het Bureau International de l'Education (een van de gespecialiseerde instellingen van de Unesco) in september 2001 voorbereid. Vlaanderen zal op deze vergadering een rapport over de onderwijsontwikkelingen tijdens het voorbije decennium indienen.

3. Het blijft de bedoeling een actieve aanwezigheidspolitiek te voeren op grote internationale bijeenkomsten van de multilaterale organisaties, zoals vermeld in de beleidsnota. Gelet op de drukke vergaderkalender van de diverse VN-organisaties waarbij we betrokken zijn, is het voor Vlaanderen niet altijd mogelijk aan alle vergaderingen deel te nemen. Dit geldt eveneens voor de talrijke Unesco-bijeenkomsten binnen het brede werkterrein van deze organisatie.

Soms worden dan ook informele afspraken gemaakt met de federale staat of met de andere deelstaten inzake de vertegenwoordiging van ons land. Vlaanderen poogt echter maximaal met eigen vertegenwoordigers actief aanwezig te zijn op dergelijke bijeenkomsten.

**Vraag nr. 176
van 19 september 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Brandveiligheid scholen – Controle

Uit talrijke schriftelijke vragen blijkt dat er nog voor miljarden onder andere renovatiewerken dienen te worden uitgevoerd aan schoolgebouwen. Daarbij worden er waarschijnlijk ook werken uitgevoerd inzake brandveiligheid.

1. Op welke manier worden de schoolgebouwen (vrij of gemeenschapsonderwijs) gecontroleerd op brandveiligheid en volgens welke frequentie ?
2. Hoeveel klachten of negatieve rapporten inzake brandveiligheid werden sinds 1995 opgesteld ?
3. In welke mate kan hierop snel worden ingespeeld via het investeringsprogramma en welke bedragen werden hieraan besteed sinds 1995 ?
4. Werden de voorbije vijf jaar reeds klassen of delen van schoolgebouwen bij gebrek aan brandveiligheid gesloten ? Over welke scholen gaat het ?

Antwoord

1. Het toezicht op brandveiligheid van schoolgebouwen maakt integraal deel uit van de schooldoorlichting.

Tijdens een integrale schooldoorlichting onderzoekt de onderwijsinspectie zowel de gerealiseerde onderwijskwaliteit als het correcte naleven van de voorwaarden voor financiering of subsidiëring. Die voorwaarden zijn vervat in de schoolpactwet (29 mei 1959), het decreet betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten (17 juli 1991) en het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997.

Bij de schooldoorlichting maakt de inspectie gebruik van een evaluatie-instrument (CIPO) dat toelaat de vaststellingen te situeren in de bredere context van de school als organisatie. (*CIPO : context, input, proces, output – red.*)

Specifiek wat veiligheid (incl. brandveiligheid) en hygiëne betreft, wordt, in uitvoering van het besluit van de Vlaamse regering van 2 februari 1999 (artikel 7, § 4) betreffende de wijze waarop sommige bevoegdheden van de onderwijsin-

spectie van de Vlaamse Gemeenschap worden uitgevoerd, gecontroleerd of alle wettelijk vereiste veiligheidsattesten aan de betrokken school werden afgeleverd.

Inzake brandveiligheid van schoolgebouwen wordt gevraagd of de school een brandweerverslag kan voorleggen. In bevestigend geval wordt nagegaan in hoeverre de school een gevolg heeft gegeven aan eventuele fundamentele opmerkingen. De ervaring leert dat scholen die geen brandweerverslag kunnen voorleggen, meestal ook niet in orde zijn met de wetgeving terzake. Daarnaast hanteert de inspectie een vragenlijst om na te gaan of de school een veiligheidszorgsysteem heeft ontwikkeld. Daarmee bekijkt de inspectie onder meer de uitwerking van de preventieve schadebeperking. Dit behelst volgende vier punten : a) het evacuatiescenario ; b) waarschuwing, alarmering en ontruiming ; c) interventie en d) evacuatieoefeningen.

Wat de frequentie betreft, kan erop worden gewezen dat vrijwel alle scholen grondig werden doorgelicht in de periode 1993-1999.

2. In algemene zin kan worden gesteld dat ongeveer 4,2 % van de scholen in het basisonderwijs en 15 % van de scholen in het secundair onderwijs door de inspectie werden gedwongen om bijkomende maatregelen te nemen met het oog op grotere brandveiligheid. De tekorten die aldus werden vastgesteld, waren niet van die aard dat ze een onmiddellijke bedreiging betekenden.

Algemeen kan worden gesteld dat scholen zich de jongste jaren meer bewust zijn geworden van het belang van brandveiligheid en er dus meer aandacht aan besteden. Wel dienen de lasten van het verleden (bijvoorbeeld te smalle trappen, onvoldoende of gebrekkige nooduitgangen, onvoldoende brandblusapparaten, ontbreken van noodverlichting, e.d.) te worden weggewerkt.

3. Gegevens m.b.t. het investeringsprogramma sinds 1995 werden opgevraagd bij het gemeenschapsonderwijs en de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO).

Deze zullen later aan de Vlaamse volksvertegenwoordiger worden bezorgd in een aanvullend antwoord.

4. Wat het basisonderwijs betreft, werden er sinds 1995 drie klassen of delen van een schoolgebouw bij gebrek aan brandveiligheid gesloten :

- a) Gemeentelijke Basisschool, Vreerenstraat 16, 3700 Tongeren (Vreeren) ;
- b) Gesubsidieerde Vrije Basisschool, Kerkhoflei 47, 2800 Mechelen (advies 3 o.m. voor brandveiligheid ; de school is inmiddels weer opgericht) ;
- c) Gemeentelijke Basisschool, Fuérisonplaats 16, 1820 Steenokkerzeel.

Wat het secundair onderwijs betreft, kwam er nog geen definitieve sluiting van klassen of delen van schoolgebouwen voor. In een aantal gevallen werden wel – tijdens de doorlichtingsperiode – klassen of delen van schoolgebouwen tijdelijk gesloten en werden onmiddellijk de meest noodzakelijke werken uitgevoerd.

Vermits op die wijze dergelijke acute gevallen onmiddellijk werden opgelost en dus geen voorwerp meer uitmaakten van voorbehoud in het doorlichtingsverslag, is het niet meer te achterhalen over hoeveel gevallen het gaat.

De inspectie heeft evenmin een gedetailleerd inzicht in beslissingen van inrichtende machten om grondige infrastructuurwerken uit te voeren waardoor een meer duurzame oplossing werd gegeven aan specifieke problemen van brandveiligheid.

Vraag nr. 177
van 19 september 2000
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Schoolbudget – Olieprijs

Op 13 september laatstleden lanceerden de koepels van het gesubsidieerd vrij onderwijs en van het officieel gesubsidieerd onderwijs en de centrale inrichtende macht van het gemeenschapsonderwijs een gezamenlijke oproep tot de Vlaamse regering om maatregelen te nemen om scholen te vrijwaren voor de gevolgen van de zeer hoog oplopende energiefacturen.

De zeer sterk gestegen olieprijs vertalen zich uiteraard ook in extra uitgaven voor de scholen.

Deze extra uitgaven dreigen de beschikbare middelen voor aankoop van didactisch materiaal en het onderhoud van de gebouwen te verkleinen.

1. In welke mate geven de werkingsmiddelen die de scholen ontvangen financiële ruimte om de effecten van bijzonder scherpe prijsstijgingen voor bijvoorbeeld brandstof op te vangen ?
2. Heeft de minister gegevens over de financiële impact van de recente olieprijsstijgingen voor het budget van de scholen ?
3. Heeft de minister bijzondere maatregelen getroffen om tegemoet te komen aan de stijgende energiekosten van de scholen ?

Antwoord

Uiteraard volg ik, samen met mijn collega's in de Vlaamse regering, met bijzondere aandacht de ontwikkelingen op de (internationale) oliemarkt en de evolutie van de (stook)olieprijzen. De kwaliteit van ons Vlaams onderwijs mag immers niet worden gehypothekeerd door te hoog oplopende energiefacturen.

Ik stel dan ook graag met de Vlaams volksvertegenwoordiger vast dat de oververhitting op de internationale oliemarkt de voorbije weken enigszins afneemt. Prognoses maken over de toekomstige evolutie van de olieprijsen, blijft evenwel moeilijk.

Hierbij aansluitend is het dan ook zeer moeilijk om uit te maken wat het effect van de gestegen olieprijs is/zal zijn op het werkingsbudget van elke individuele school (het gesubsidieerd onderwijs heeft daarenboven slechts een uiterst beknopte verantwoordingsplicht ten aanzien van de besteding van de werkingstoelagen...).

Ik wens evenwel te benadrukken dat de Vlaamse overheid reeds aanzienlijke financiële inspanningen heeft gedaan met betrekking tot de werkingsmiddelen in het algemeen, en de werkingssubsidies voor het gesubsidieerd onderwijs in het bijzonder. Deze inspanningen zullen tijdens de rest van de legislatuur worden voortgezet.

Sta mij toe om hieromtrent enkele cijfers te geven.

- De werkingsmiddelen voor de basisscholen worden in het kader van de zogenaamde Polder- en Tivoli-akkoorden gefaseerd verhoogd met 3,1 miljard.

De huidige Vlaamse regering verhoogt deze reeds substantiële inspanning bijkomend met 900 miljoen, zodanig dat de werkingsmiddelen in 2006 ten opzichte van 1997 zullen gestegen zijn met 4 miljard.

- De gemiddelde werkingssubsidie per leerling in het (vrij) gesubsidieerd basisonderwijs zal – in prijzen van 2001 – stijgen van 9.917 frank in 1996 tot 17.008 frank in 2001.

Dit betekent een reële stijging met 71,5 %.

- De werkingsmiddelen voor het gesubsidieerd secundair onderwijs zijn vanaf 1999 gekoppeld aan die van het gemeenschapsonderwijs om de 100-76 verhouding te bereiken ; ook dit engagement betekent op termijn een bijkomende middeleninjectie van enkele miljarden frank.
- Het decreet secundair onderwijs voorziet voor de periode 1999-2001 in een "omzetting" van het budgettaire effect van de jaarlijkse indexatie van de werkingsmiddelen in "tewerkstelling" (als stimulans en ondersteuning voor de vorming van de scholengemeenschappen) ; desondanks kent de gemiddelde werkingssubsidie per leerling in het gesubsidieerd (gewoon) secundair onderwijs tussen 1997 en 2001 een reële stijging van 15,7 %.

De Vlaamse regering zal de evolutie van dit "dossier" blijven opvolgen en eventueel passende maatregelen treffen, binnen de beschikbare budgettaire ruimte.

Vraag nr. 178 van 19 september 2000 van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Verhoogde wegingscoëfficiënt kleuters – Impact

In het kader van een verhoogd lerarencomfort in met name het kleuteronderwijs, wordt voor het schooljaar 2000-2001 een wegingscoëfficiënt voor kleuters van 2,5 tot 3 jaar van 1,1 ingesteld. De eruit voortkomende bijkomende omkadering kan vrij worden ingevuld met kleuterleid(st)ers en/of kinderverzorg(st)ers.

Het is evenwel een open vraag wat de effectieve impact van deze goedbedoelde maatregel wel is. Een beperkte rondvraag leert immers dat het in de

meeste scholen slechts om één of twee lestijden gaat die op die manier inzetbaar worden.

Vandaar enkele concrete vragen.

1. Klopt het dat de effecten van deze maatregel veeleer beperkt zijn ?
2. Om hoeveel extra lestijden gaat het precies voor het schooljaar 2000-2001 in het Nederlandstalig onderwijs ?
3. Hoe wordt hieraan per school beantwoord wanneer het effectief maar om één of twee lestijden gaat ?
4. Houdt deze regeling tevens in dat ook op de teldagen van 1 februari 2001 en volgende, dergelijke kleuters van 2,5 tot 3 jaar telkens zullen worden meegeteld en dat de instapleeftijd effectief op 2,5 jaar behouden blijft ?

Antwoord

1. Het verhogen van de wegingcoëfficiënt voor kleuters tussen 2,5 en 3 jaar (1,1 i.p.v. 1) heeft voor het merendeel van de scholen dit schooljaar inderdaad slechts een beperkte aangroei van het lestijdenpakket tot gevolg.

Deze maatregel is evenwel een eerste stap. In het ontwerp van onderwijsdecreet XII is een bepaling opgenomen die stelt dat de Vlaamse regering de wegingscoëfficiënt kan optrekken tot 1,5. In de CAO V is bovendien bepaald dat de verhoging van de wegingscoëfficiënt een overgangsmaatregel is in afwachting van een definitieve regeling betreffende de instapleeftijd in het kleuteronderwijs. (*CAO : collectieve arbeidsovereenkomst – red.*)

2. Het totaal aantal bijkomende lestijden voor het kleuteronderwijs ingevolge de weging 1,1 bedraagt 2.959 (op basis van teldatum 1 februari 2000). De weging 1,1 zal ook bij de herberekening op de instapdata positieve gevolgen hebben voor het lestijdenpakket van het kleuteronderwijs in de scholen.

Uiteraard kan dit aantal bijkomende lestijden nog niet worden berekend.

3. Het inzetten van kinderverzorgers hoeft niet beperkt te blijven tot de bijkomende lestijden als gevolg van de nieuwe weging. De enige beperking die wordt opgelegd is dat het inzetten

van kinderverzorgers niet tot gevolg mag hebben dat personeelsleden van het onderwijzend personeel van de eigen school ter beschikking worden gesteld wegens ontstentenis van betrekking.

Door de mogelijkheid in te bouwen om in het gewoon kleuteronderwijs kinderverzorgers in te schakelen, werd een historische stap gezet, die de allerkleinsten in het kleuteronderwijs zeker ten goede zal komen.

4. De instapleeftijd wordt momenteel inderdaad behouden op 2,5 jaar.

De hogere weging voor kleuters tussen 2,5 en 3 jaar is niet beperkt tot dit schooljaar en zal ook de volgende teldata worden toegepast.

Vraag nr. 179 van 20 september 2000 van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Leerkrachtenopleiding – Zelfdoding bij jongeren

Zelfdoding bij jongeren neemt sinds een aantal jaren sterk toe.

Nu blijkt dat adolescenten die een poging tot zelfdoding hebben gedaan, vaak meer contact met een leerkracht op school wilden leggen.

Om te weten of een adolescent met de idee van zelfdoding worstelt, moet de uiting van elk voorneemen van zelfdoding ernstig worden genomen, bijvoorbeeld door het stellen van vragen die zeer gericht zijn, om aldus stap na stap de mogelijke intenties van de jongeren echt te herkennen en hulp te bieden via het doorverwijzen naar professionele hulpverleners.

Leerkrachten op school zijn dikwijls de eersten en in vele gevallen de enigen die mogelijke signalen zouden kunnen opvangen of zouden horen op te vangen in verband met intenties tot zelfdoding van leerlingen.

1. Zijn de leerkrachten van onze onderwijsinstellingen zich daarvan bewust, worden zij daarop geattendeerd en weten zij voldoende hoe zij gevat moeten reageren op dergelijke signalen ?

Weten zij bijvoorbeeld welke de uitgesproken risicofactoren zijn, welke omstandigheden voor jongeren in de regel een zeer concrete aanleiding kunnen zijn, enzovoort ?

2. Kan de minister mij tevens meedelen of leerkrachten tijdens hun opleiding en ook nadien via bijkomende vorming wordt geleerd met deze problematiek om te gaan, vooral of wordt geleerd signalen te onderkennen, gericht vragen te stellen, gepast te reageren, enzovoort ?

Weten de leerkrachten trouwens zeer concreet naar wie en hoe zij de betrokken jongere kunnen doorverwijzen, hoe zij dienen om te gaan met de privacy-aspecten die hieraan verbonden zijn en welke opvolging zij na de doorverwijzing moeten en kunnen geven ?

3. Heeft de minister hieromtrent reeds overleg gepleegd met haar collega bevoegd voor de bijstand aan personen en het gezondheidsbeleid, en werd er onderling tussen de bevoegde administraties hieromtrent reeds overleg gepleegd ?

Hebben de respectieve administraties hieromtrent trouwens in het recente verleden aanbevelingen en adviezen geformuleerd aan de minister of aan de regering ?

Antwoord

Het antwoord op de vraag of leerkrachten zich (voldoende) bewust zijn van het belang van signalen die leerlingen uitsturen en die wijzen in de richting van zelfdoding, is onderdeel van een ruimere vraag, met name of leerkrachten zich in het algemeen wel voldoende bewust zijn van de rol die zij op de nulde lijn van de hulpverlening kunnen spelen.

Ik vermoed dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger, zoals ik, de mening is toegedaan dat deze algemene vraag niet met een eenduidig ja of neen kan worden beantwoord. De invulling van de lerarenrol is erg verschillend en ook gebonden aan de persoonlijkheid van de leraar zelf. In concreto zal het antwoord op de vraag naar deskundigheid van leraren bij het opvangen van de zeer precieze signalen van adolescenten met een voornemen voor zelfdoding nog minder vanzelfsprekend positief zijn.

Wat de vraag betreft of de toekomstige leraren worden gevormd om met deze problematiek om te gaan, kan het volgende worden gesteld. De vernieuwde lerarenopleiding heeft oog voor de ontwikkeling van de leerling in alle aspecten van zijn menszijn. De opleiding besteedt daarom expliciet aandacht aan de opleiding van de leraar tot opvoe-

der en tot partner van ouders/verzorgers en externe instanties.

Het beschikken over de betrokken kennis om vormen en signalen van sociaal-emotionele probleemsituaties te herkennen, het adequaat omgaan met leerlingen in sociaal-emotionele probleemsituaties, het beschikken over de nodige kennis inzake hulpverleningsinstanties, in staat zijn adviezen voor ondersteuning thuis te geven en kunnen doorverwijzen naar externe hulpverleningsinstanties behoren tot de basiscompetenties die de studenten tijdens hun lerarenopleiding moeten verwerven.

Dit geldt voor alle lerarenopleidingen en dus ook voor de opleidingen die voorbereiden op het specifiek omgaan met adolescenten, namelijk de initiële lerarenopleiding secundair onderwijs groep 1 en groep 2.

De hogescholen hechten belang aan dit aspect zorgverbreding. De hogescholen ervaren dat het binnen de context van de initiële lerarenopleiding niet mogelijk is om de studenten voldoende doelmatig op dit aspect van het omgaan met leerlingen voor te bereiden. Op hun vraag heeft de Vlaamse regering de minimale omvang van de voortgezette lerarenopleiding zorgverbreding en remediërend leren uitgebreid van dertig naar zestig studiepunten.

De evaluatie van de lerarenopleiding en de kwaliteitszorg zullen, respectievelijk op korte termijn en structureel, indicaties en tips bieden om de implementatie van ook de basiscompetenties inzake het omgaan met leerlingen met sociaal-emotionele probleemsituaties te optimaliseren.

Het thema van de vraagstelling zal in de universitaire lerarenopleiding in meer of mindere mate aan bod komen in cursussen als psychologie en sociologie van de jeugd en psychologie van de adolescentie en de jongvolwassenheid.

In de strategische planning integrale jeugdhulpverlening is het belang van vroegtijdige signaaldetectie en snelle probleemverkennde en -oplossende tussenkomsten zeer sterk benadrukt. Er is een ontegensprekelijke nood aan een zeer grote signaalgevoeligheid in het onderwijs voor problemen van jongeren, maar er is een even grote nood aan een intensere samenwerking met professionele partners uit de hulpverlening – en in de eerste plaats met "de welzijnswerkers van de onderwijswereld", de nieuwe centra voor leerlingenbegeleiding.

In de experimentele werking wat spijbelen betreft, werd dit zeer sterk ervaren en nieuwe regelgeving probeert hier stimulerend te zijn. Maar naast regelgeving is zorgverbredende actie op het terrein van even groot belang, zo niet van nog groter belang. Deze actie moet scholen stimuleren tot de versterking van een positief schoolklimaat en zorg voor leerlingenbegeleiding (preventief en remediërend). In die begeleidende zorg van de school moet de belangrijke, maar toch beperkte rol van de leraar zeer goed omschreven zijn en worden gesitueerd in het ruimere zorgkader.

Het departement heeft het vroegere spijbelteam opgedragen mee te werken aan de proefprojecten integrale jeugdhulpverlening, mede om die afstemming tussen onderwijs- en welzijns- en gezondheidswerkers te realiseren en de bevindingen ervan te vertalen naar het gehele onderwijsveld.

De voortgang in de samenspraak is geregeld onderwerp van overleg in een stuurgroep Onderwijs – WVC onder leiding van de beide secretarissen-generaal, die sinds eind vorig schooljaar geregeld vergaderen om gezamenlijke beleids- en aandachtspunten te bespreken. (*WVC : Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur – red.*)

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 107
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Loopbaanonderbreking – Regelgeving

De afgelopen jaren werden verschillende vormen van loopbaanonderbreking gerealiseerd. Aan de grondslag ervan lag de optie om zowel het toen veeleer schaarse werkaanbod te verdelen, alsook de combinatie arbeid-gezin mogelijk te maken. Vandaar dat sommige regelgevingen ruim of beperkt zijn qua doelstelling en tijd, andere aan een bepaalde problematiek gebonden (opvoeding van kinderen, palliatief verlof, ...). Sommige zijn op eenvoudige vraag van de werknemers bijna automatisch te verkrijgen, andere zijn verbonden aan specifieke voorwaarden. Voor sommige werknemers geeft de Vlaamse overheid daarenboven nog een extra premie.

Loopbaanonderbreking evolueert nu tot een middel om werknemers ervan te overtuigen de band met arbeid niet te verliezen en veeleer even geen prestaties te leveren dan volledig uit de arbeidsmarkt te stappen. We stellen echter vast dat het systeem nu verwarrend is, zowel voor de werkgever als voor de werknemer. Bovendien worden bepaalde werknemers gediscrimineerd wanneer er geen vervanging voorhanden is en ze dus geen recht hebben op bepaalde vormen van of tegemoetkomingen voor loopbaanonderbreking.

1. Is het, gezien de daling van de arbeidsreserve, nog langer vol te houden de aanmoedigingspremie te koppelen aan de vervanging door uitkeringsgerechtigde werkzoekenden ?

Hoe kunnen werkzoekenden weten dat er echte inspanningen gebeurden om deze vervanging te vinden ?

2. Zijn er reeds gesprekken geweest tussen de federale en regionale ministers bevoegd voor Werkgelegenheid, om de bestaande Vlaamse en federale maatregelen te stroomlijnen ?

Antwoord

Binnen de huidige regelgeving met betrekking tot de aanmoedigingspremie in geval van loopbaanonderbreking is er een strikte koppeling tussen het voldoen aan de vervangingsplicht door de werkgever en het verkrijgen van de aanmoedigingspremie door de werknemer. Dit betekent dat er geen aanmoedigingspremie wordt toegekend, indien de onderneming waar de werknemer is tewerkgesteld geen vervanging in het kader van de loopbaanonderbreking heeft doorgevoerd.

Momenteel wordt het stelsel van de aanmoedigingspremie geëvalueerd.

Eén element in de discussie is inderdaad een betere afstemming tussen de Vlaamse en de federale regelgeving, hetgeen zou impliceren dat de vervangingsplicht in een aantal gevallen soepeler wordt gehanteerd. Ik ben ervan overtuigd dat we deze piste ten volle moeten verkennen, temeer daar we via het stelsel van de aanmoedigingspremies – zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger terecht aanhaalt – meerdere beleidsdoelstellingen willen realiseren, zijnde een goede afstemming tussen arbeid en kwaliteit van het leven, een verhoging van de werkzaamheidsgraad (gekoppeld aan de creatie van banen) alsook het bevorderen van de individuele ontplooiingsmogelijkheden.

Bij de uitwerking van het nieuwe concept inzake aanmoedigingspremie zal maximaal worden ingespeeld op de federale initiatieven.

De bekommernis om de initiatieven te stroomlijnen en versterkend te werken, wordt door mij gedeeld. Om diezelfde reden heeft reeds een overleg plaatsgehad tussen de administratie Werkgelegenheid en de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) waarin de mogelijkheden werden verkend om een betere informatiedoorstroming te organiseren. Ook de heroriëntering van de Vlaamse aanmoedigingspremie en de keuzes die aldaar worden gemaakt, zullen uiteraard worden gekoppeld aan de federale initiatieven die op stapel staan (cf. Meer tijd voor zichzelf – plan van minister L. Onkelinx).

Vraag nr. 110
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Streekplatforms – Hefboomprojecten

Zie :
Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
Vraag nr. 177
van 14 september 2000
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 693

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 111
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leeftijdscriminatie – Beleid

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
Vraag nr. 418
van 13 september 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 112
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Lokale werkwinkels – Stand van zaken

De minister nam het initiatief om dit jaar 35 lokale werkwinkels op te richten. Zij moeten enerzijds de werkzoekenden geïntegreerde basisdienstverlening bieden en anderzijds de dienstenwerkgelegenheid uitbouwen. Overeengekomen werd dat de steden, gemeenten en OCMW's onder regie van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) zich zouden bezighouden met het uitbouwen van dienstverlening.

Op 6 april 2000 werd een kaderovereenkomst tussen de federale overheid, de Vlaamse overheid en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) omtrent het lokaal werkgelegenheidsbeleid en de lokale werkwinkel ondertekend, waardoor onder andere de huidige plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen (PWA) werden ingepast in de werking van de lokale werkwinkels.

De Vlaamse overheid stelt nu aan de VDAB een bedrag van 245 miljoen ter beschikking voor de ontwikkeling van de geïntegreerde basisdienstverlening, de uitbouw van de nieuwe dienstenwerkgelegenheid en de investeringen in de informatica-, de werkings- en installatiekosten verbonden aan de implementatie van de werkwinkels. Daarnaast krijgt elke werkwinkel één miljoen frank per jaar om de nodige toeleidingsactiviteiten naar werkzoekenden op te zetten.

1. Werden in alle twaalf subregionale tewerkstellingscomités (STC) meerdere gemeenten geselecteerd? Welke? Op welke basis gebeurde de selectie?

Zijn de werkwinkels overal al effectief gestart? Zo neen, waarom niet? Zo ja, wat zijn de resultaten?

2. Waarom wordt er nog geld voor installatie- en informaticakosten uitgetrokken wanneer men toch met de bestaande PWA's samenwerkt, die een teveel hebben aan werkingsmiddelen voor de organisatie, infrastructuur, installatie, ...?

3. Welke (financiële) inbreng doen de PWA's in deze projecten ?

Antwoord

1. De vestingsplaatsen van de lokale werkwinkels werden gekozen op basis van volgende criteria :

- in het zorggebied moesten minstens 1.100 niet-werkende werkzoekenden (inclusief bestaansminimumtrekkers) aanwezig zijn,
- geografische spreiding in Vlaanderen,
- een mengeling van grote en kleine lokale werkwinkels, stedelijke en landelijke.

In de twaalf STC's werden meerdere gemeenten geselecteerd.

Lokale werkwinkels	Zorggebied
Antwerpen 1	Borgerhout
Antwerpen 2	Deurne of Berchem ?
Antwerpen 3	Merksem
Rupel	Aartselaar, Boom, Hemiksem, Niel, Ranst, Schelle
Mechelen	stad
Heist o/d Berg	stad
Turnhout	Beerse, Oud-Turnhout, Turnhout, Vosselaar
Herentals	stad
Mol	Balen, Dessel, Mol
Beringen	enkel de gemeente zelf
Genk	enkel de stad zelf
Hasselt	enkel de stad zelf
Maaseik	Dilsen-Stokkem, Kinrooi en Maaseik
Bilzen	enkel de gemeente zelf
Sint-Truiden	Gingelom, Nieuwerkerken en Sint-Truiden
Eeklo	Kaprijke, Maldegem, Sint-Laureins, Lovendegem, Nevele, Waarschoot en Zomergem

Lokale werkwinkels	Zorggebied
Gent 1	1 /4 van de stad
Gent 2	1 /4 van de stad
Sint-Niklaas	Sint-Gillis-Waas, Sint-Niklaas en Stekene
Lokeren	enkel de stad zelf
Dendermonde	Berlare, Buggenhout, Dendermonde, Lebbeke, Zele, Hamme en Waasmunster
Aalst	volledige stad
Ninove	enkel de stad zelf
Ronse	Kluisbergen, Maarkedal en Ronse
Vilvoorde	Grimbergen, Kampenhout, Machelen, Steenokkerzeel, Vilvoorde, Wemmel en Zemst
Halle	Beersel, Bever, Drogenbos, Galmaarden, Gooik, Halle, Herne, Lennik, Linkebeek, Pepingen, Sint-Genesius-Rode en Sint-Pieters-Leeuw
Leuven	stad
Tienen	stad
Zuid-Oost Hageland	Geetbets, Kortenaeken, Landen, Linter, Zoutleeuw
Brugge	stad
Oostende	stad
Ieper	Heuvelland, Ieper, Lange-mark-Poelkapelle, Mesen, Zonnebeke
Roeselare	stad
Tielt	Dentergem, Meulebeke, Oostrozebeke, Pittem, Ruiselede, Tielt, Wielsbeke en Wingene
Kortrijk	stad

Momenteel zijn acht werkwinkels effectief gestart (Kortrijk, Tienen, Maaseik, Genk, Beringen, Aalst, Antwerpen-Noord en Antwerpen-Borgerhout).

In de loop van 2000 zullen er nog verscheidene volgen, een tiental van de 35 zullen slechts in 2001 van start kunnen gaan, omdat men niet direct een aangepaste accommodatie kon huren of kopen.

- Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de informaticakosten en anderzijds het budget voor installatie en werking van de werkwinkel.

Het budget dat wordt vrijgemaakt voor het informaticagedeelte is inderdaad vrij groot, maar ook logisch. Het uitgangspunt is het recht van elke burger op een efficiënte en laagdrempelige dienstverlening. De werkwinkel is de instapplaats voor iedereen die iets zoekt rond "werk". Dit gebeurt door middel van arbeidsmarktgerichte instrumenten, zoals de zelfinschrijving, interactieve vacaturekiosken, de screenings- en assessmentinstrumenten. De werkwinkel is met andere woorden de geschikte locatie om het gebruik van informatie- en communicatietechnologie te demystificeren. De keuze om de werkwinkels uit te bouwen tot geautomatiseerde werkgelegenheidsinformatiecentra vraagt dan ook grote investeringskosten.

Het volledige pakket aan toepassingen dat de VDAB van bij de opstart dient ter beschikking te stellen in de werkwinkels, vereist een identieke informatica-infrastructuur als in de VDAB-kantoren. Sommige toepassingen worden specifiek ontwikkeld voor de werkwinkel, zoals de zelftoepassingen en het cliëntvolgsysteem. Andere dienen evengoed te functioneren in de werkwinkel, zoals de zelfinschrijving, VDAB-Intranet, ... Aan deze behoeften kan slechts worden voldaan mits elke werkwinkel als een volwaardige netwerklocatie in het VDAB-Wide Area Network wordt ingepast. Daarnaast vereist een volwaardige operationele ondersteuning dat elke pc permanent bereikbaar is voor de netwerk supervisors, die op die manier vanop afstand alle problemen kunnen oplossen.

- De Vlaamse overheid heeft een groot deel van de vereiste middelen ingebracht.

Van de andere partners in de werkwinkel, waaronder het PWA, wordt een aanvullende inbreng verwacht. Het PWA geeft per personeelslid een forfaitair werkingsbedrag van 100.000 frank aan de lokale werkwinkel.

Vraag nr. 113
van 14 september 2000
van de heer JOACHIM COENS

Visserij – Bemanningstekort

Er is een bemanningstekort in de visserijsector. De rederscentrale heeft namens haar leden al gevraagd om vreemde bemanningen in dienst te mogen nemen, om te vermijden dat schepen onnodig aan de kaai moeten blijven liggen bij gebrek aan voldoende gekwalificeerde bemanningsleden. Dit is uiteraard bijzonder negatief, niet alleen voor de rederij, maar eveneens voor de aanvoer van de bewerkingssector, de handel en de tewerkstelling in het algemeen in de visserijsector.

Op Nederlandse schepen daarentegen zijn er reeds verscheidene buitenlandse vissers werkzaam. De UK 307 uit Urk heeft bijvoorbeeld twee Polen in dienst, de UK 234 stelt één Roemeen tewerk en de, onder Engelse vlag varende, Nederlandse bokker RD 35 heeft twee Oekraïners in dienst. Deze buitenlandse vissers varen op een vast weekloon en zijn voor ziektekosten verzekerd.

- Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen om de visserijsector dringend aan de nodige bemanningen te helpen ?
- Welke stappen dient een reder eventueel te nemen om een vreemde motorist bij zijn bemanning in te schakelen ?

Antwoord

- Het in dienst nemen van buitenlandse werknemers wordt geregeld door de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

Vermits het hier een materie betreft die behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid en vermits de gewesten enkel bevoegd zijn voor de uitvoering en de toepassing van deze regelgeving, kan dus ook maar worden opgetreden binnen de bepalingen van voormelde wet.

De vlag van het schip bepaalt de territorialiteit. Schepen onder Nederlandse vlag behoren tot het Nederlands grondgebied en de Nederlandse wetgeving is er van toepassing.

De sociale partners zijn uitgenodigd om te onderzoeken hoe de sectorale en overheidsinspanningen kunnen worden gebundeld. Deze uitnodiging heeft nog niet tot positieve resultaten geleid.

Opleiding van werkzoekenden is een prioritaire inspanning om aan het tekort tegemoet te komen. Samen met de sector is er een stappenplan afgesproken om de minister van Onderwijs een kader voor te leggen voor een opleiding in het kader van het onderwijs voor sociale promotie voor het beroep van motorist ter volle zee.

2. In uitvoering van deze wet bepaalt artikel 2, 8° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 dat vrijgesteld zijn van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart : "de werknemers die ingeschreven zijn in de Pool der Zeelieden van de Belgische koopvaardij".

Voor werknemers die niet ingeschreven zijn in de Pool kan door de werkgever een aanvraag tot tewerkstelling worden ingediend via de lokale VDAB-diensten, die hiertoe de nodige formulieren ter beschikking stellen. (*VDAB : Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding – red.*)

In voorkomend geval zal in eerste instantie worden nagegaan of er inderdaad geen werknemers op de arbeidsmarkt te vinden zijn die, al of niet door een nog te volgen gepaste beroepsopleiding, geschikt zijn om de betrokken arbeidsplaats op een bevredigende wijze binnen een billijke termijn in te nemen. Indien blijkt dat er op de arbeidsmarkt geen werknemers te vinden zijn, dan kan een arbeidskaart worden toegestaan, mits evenwel de betrokken vreemde werknemers behoren tot een land waarmee België verbonden is krachtens internationale overeenkomsten of akkoorden inzake de tewerkstelling van werknemers. Indien dit niet het geval is, kan de bevoegde gewestminister "in individuele behartenswaardige gevallen" afwijken van voormelde verplichtingen "wegens economische of sociale redenen". De betrokken werkgever dient hiertoe het nodige bewijs te leveren.

Vraag nr. 115
van 19 september 2000
van de heer JAN LOONES

Jetski's – Reglementering

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,

Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Vraag nr. 432

van 19 september 2000

van de heer Jan Loones

Blz. 586

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering., Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER

VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 292

van 4 september 2000

van de heer JAN LOONES

Vogelbescherming – Evaluatie

Tijdens een officiële plechtigheid in het Europees Parlement in Brussel (23 maart 2000) werd een exemplaar van de nieuwste publicatie van BirdLife International, "Important bird areas in Europe – priority sites for conservation", overhandigd aan de Europese commissaris voor Leefmilieu (tweemaandelijks tijdschrift "Natuureservaten", nr. 3 van juli-augustus-september 2000).

In dit nieuwe boek identificeerde BirdLife International niet minder dan 3.600 "belangrijke vogelgebieden" (IBA's : Important Bird Areas) in Europa. Deze gebieden zijn van cruciaal belang voor het overleven van vogelsoorten en het behoud van biodiversiteit.

Op de lijst van BirdLife International komen 29 IBA's in Vlaanderen voor, waarvan er reeds een aantal een internationaal beschermingsstatuut binnen de EU-vogelrichtlijn kregen. Deze richtlijn – van kracht sinds 2 april 1979 – verplicht de lidstaten van de Europese Unie alle nodige maatregelen te nemen om een aantal bedreigde wilde vogelsoorten en hun leefgebieden te beschermen.

De 23 vogelrichtlijngebieden door het Vlaams Gewest in 1988 aangeduid, blijken nu twaalf jaar later, onvoldoende te zijn als beschermingsmaatregel.

Soorten als zwarte stern, kempiaan en grauwe klauwier zijn uitgestorven of staan op het punt te verdwijnen, en meer dan 70 % van de te beschermen soorten staan nog steeds als "bedreigde soorten" vermeld op de Vlaamse Rode Lijst van vogelsoorten.

Nieuwe gebieden die belangrijk zijn voor het overleven van eenden, steltlopers en sterns in Vlaanderen zijn : Mechels rivierengebied (Antwerpen), voorhaven Zeebrugge en Baai van Heist (West-Vlaanderen), Gentse kanaalzone en Bourgoyen-Ossemeersen (Oost-Vlaanderen) en de Grensmaas (Limburg).

De VZW Natuurreservaten – rechtstreeks betrokken bij het behoud en beheer van de Vlaamse vogelrichtlijngeschieden – vraagt met aandrang aan de Vlaamse overheid om deze gebieden als vogelrichtlijngeschied te beschermen.

1. Heeft de minister de onvoldoende bescherming voor de vogels in de 23 vogelrichtlijngeschieden die door het Vlaams Gewest in 1988 werden aangeduid reeds geëvalueerd ? Wat zijn haar conclusies ?
2. Werden reeds initiatieven genomen om bovenvermelde nieuwe gebieden als vogelrichtlijngeschieden te beschermen ?

Antwoord

1. In Vlaanderen werden tot nu toe reeds bepaalde maatregelen genomen voor de bescherming en instandhouding van soorten en habitats in de speciale beschermingszones. Deze maatregelen volstaan echter niet om voldoende bescherming tegen allerlei vormen van aantasting te verzekeren.

We overlopen hieronder de reeds genomen maatregelen, die verspreid zijn over diverse wetgevingen. Meer bepaald zijn volgende maatregelen van kracht in de speciale beschermingszones :

- 1) een beperking van de jacht op waterwild ;
- 2) MER-plicht voor bepaalde infrastructuurwerken en ingrepen (*MER : milieueffectrapport – red.*) :
 - infrastructuurprojecten geheel of gedeeltelijk gelegen binnen de perimeter van vogelrichtlijngeschied,

- landbouwprojecten en/of landinrichtingsprojecten geheel of gedeeltelijk gelegen binnen de perimeter van vogelrichtlijngeschied,

- waterhuishoudingsprojecten die het waterregime beïnvloeden in een vogelrichtlijngeschied ;

3) natuurvergunning :

- voor het wijzigen van vegetatie en van kleine landschapselementen moet in vogelrichtlijngeschied een vergunning worden aangevraagd ;

4) verbod op permanente auto- en motocrossterreinen (Vlarem II) ;

5) Mestactieplan (MAP) ;

- 6) door de Vlaamse regering werd op 7 april 2000 een ontwerp van besluit principieel goedgekeurd voor de implementatie van artikel 6 van de habitatrichtlijn en de regeling van de natuurrichtplannen voor speciale beschermingszones (besluit van de Vlaamse regering houdende de aanwijzing en instandhouding van speciale beschermingszones in toepassing van de vogelrichtlijn en habitatrichtlijn).

De hierboven vermelde maatregelen bieden bescherming tegen bepaalde storende factoren en vormen van aantasting, maar ze zijn te versnipperd over diverse wetgevingen en te beperkt in hun draagwijdte.

Voor de vogelrichtlijngeschieden is nagegaan of de beschermingsmaatregelen tot een betere bescherming hebben geleid door de populatietrend in de gebieden te onderzoeken. Voor 23 van de 27 in Vlaanderen voorkomende vogelsoorten van bijlage I van de vogelrichtlijn wordt de populatietrend sinds 1994 gebiedsdekkend gevolgd met het monitoringproject "Bijzondere Broedvogels Vlaanderen" (BBV), zodat vrij nauwkeurige gegevens beschikbaar zijn over hun aantallen en verspreiding.

Voor de vier andere soorten zijn de gegevens niet zo gedetailleerd, maar kunnen toch vrij betrouwbare extrapolaties worden gemaakt (nachtzwaluw, zwarte specht, boomleeuwrik en blauwborst). Van de 21 soorten die in de vogelrichtlijngeschieden broeden, komen 12 soorten (57 %) met meer dan 75 % van hun populatie

in deze gebieden voor, of 19 soorten (90 %) met meer dan 50 % van hun populatie. Dit illustreert duidelijk het belang van deze beschermingszones. Een analyse over wijzigingen in het broedvogelbestand in de vogelrichtlijngebieden van de provincie Limburg toont aan dat er bij alle geregelde broedende bijlage I-soorten een gemiddelde afname is van één derde van het aantal soorten tussen de periode 1974-1983 en de periode 1991-1992. Het zijn veelal soorten die ook op internationaal niveau sterk in aantal achteruitgaan.

Alhoewel geen voorbarige conclusies mogen worden getrokken, tonen ook de zeer lage populatieaantallen van enkele bijlage I-soorten, verkregen via BBV-gegevens, aan dat de beschermingsmaatregelen voor vogelrichtlijngebieden nog steeds niet de nodige garantie bieden (geboden hebben) die men zou (moeten) verwachten (Natuurrapport 1999, Instituut voor Natuurbehoud). Sinds de inwerkingtreding van de vogelrichtlijn zijn twee broedvogelsoorten van bijlage I in Vlaanderen uitgestorven : duinpieper en zwarte stern. Negen andere bijlage I-soorten zijn met uitsterven bedreigd in Vlaanderen : dwergstern, grauwe kiekendief, grauwe klauwier, grote stern, korhoen, kwartelkoning, ortolaan, roerdomp en woudaapje. Verder zijn ook nachtzwaluw, porseleinhoen en visdief, die eveneens tot de bijlage I-soorten behoren, bedreigd in Vlaanderen (Rode Lijst van de broedvogels in Vlaanderen).

De Europese Commissie stelde Vlaanderen recentelijk in gebreke wegens de onvoldoende invulling van de vogelrichtlijn. Momenteel wordt een aanvullende omzetting decretaal voorbereid. Door enerzijds een gepaste omzetting van de richtlijnbepalingen om een beter juridisch kader te creëren, en anderzijds een versterking en uitbreiding van beschermingsmaatregelen op het terrein – onder meer aankopen van waardevolle kernzones in de leefgebieden, beheersovereenkomsten voor de weidevogelgebieden en voor natuurgerichte milieumaatregelen, natuurinrichting – wordt een betere bescherming van de vogelsoorten en hun leefgebieden nagestreefd.

2. Momenteel wordt overleg gepleegd met DG XI Leefmilieu van de Europese Commissie om na te gaan in hoeverre de Important Bird Areas dienen te worden opgenomen als vogelrichtlijngebieden en – samengaand hiermede – in hoeverre begrenzings van bestaande gebieden

kunnen worden verbeterd. (*DG : directoraat-generaal – red.*)

Artikel 4 van de vogelrichtlijn inzake de leefgebieden bepaalt namelijk dat "de meest geschikte gebieden" dienen te worden aangewezen. De criteria die voor IBA's werden gebruikt, komen ook niet helemaal overeen met die welke aan de basis liggen voor de aanwijzingen van vogelrichtlijngebieden.

Vraag nr. 293
van 4 september 2000
van de heer JAN LOONES

Distelbestrijding – Beleid

In ons land verplicht de wet van 2 april 1971 iedereen die een perceel grond in eigendom of uitbating heeft, tot de bestrijding van vier distelsoorten : de akkerdistel, de kruldistel, de speerdistel en de kale jonker.

De VZW Natuurreservaten vindt dit een te radicale remedie die, uit het oogpunt van natuurbehoud, nefaster is dan de kwaal (tweemaandelijks tijdschrift "Natuurreservaten", jaargang 22, nr. 3 van juli-augustus-september 2000).

De VZW Natuurreservaten stelt wel vast dat het huidige Vlaamse regeerakkoord in verscheidene punten reeds "de deur wagenwijd openzet" voor een herziening van deze achterhaalde wetgeving. Zo vermeldt de tekst uitdrukkelijk dat milieu- en gezondheidsnormen gebiedsgericht moeten worden afgestemd op kwetsbare ecosystemen, en dat het gebruik van pesticiden moet worden ontmoedigd.

De natuurvereniging is dan ook van oordeel dat de algemene verplichting om de drie tweejarige distelsoorten (kruldistel, kale jonker en speerdistel) te bestrijden, moet worden opgeheven, aangezien hun nadeel voor de landbouwproductie – dankzij de huidige landbouwtechnieken – niet langer noemenswaardig is. Bovendien is dit reeds in de meeste van onze buurlanden het geval.

Wat de akkerdistel betreft, is een vrijstelling van bestrijdingsplicht noodzakelijk voor wegbermen en alle beschermde natuurgebieden.

De natuurvereniging stelt eveneens vast dat de huidige Vlaamse regering streeft naar een algemene vereenvoudiging van de regelgeving, naar de overheveling van een aantal federale bevoegdheden

naar Vlaams niveau en naar een betere kwaliteit van het leven, met actieve participatie van de burgers.

De natuurvereniging pleit voor een degelijke voorlichtingscampagne bij elke wijziging van de wetgeving omtrent de ecologisch verantwoorde bestrijding van de distel, ook daar waar de bestrijdingsplicht van kracht blijft.

Daar waar de bestrijdingsplicht van de akkerdistel in natuurgebieden wordt opgeheven, doet de VZW Natuurreservaten een suggestie voor het instellen van een soort "hoffelijkheidscodes" tussen de beheerders van de domeinen en de omgevende landbouwers tot voorkoming van conflicten.

1. Werden de voorstellen van de VZW Natuurreservaten inzake de bestrijding van distels reeds geëvalueerd? Zo ja, wat waren de conclusies?
2. Welke maatregelen heeft de minister totnogtoe getroffen inzake de gebiedsgerichte afstemming van milieu- en gezondheidsnormen op de kwetsbare ecosystemen?

Inzake de ontmoediging van het gebruik van pesticiden?

3. Werd er reeds onderhandeld met de federale overheid over de overheveling van een aantal bevoegdheden naar Vlaams niveau?
4. Werd er reeds gedacht aan de opmaak van een soort "hoffelijkheidscodes" tussen de beheerders van natuurgebieden en de landbouwers?

Antwoord

1. De voorstellen van de VZW Natuurreservaten over de distelbestrijding zijn niet nieuw.

Zij herhalen wat het Instituut voor Natuurbehoud reeds in 1994 heeft voorgesteld in een wetenschappelijke nota. Deze nota geeft een wetenschappelijk standpunt over de bestrijding van distels, dat op vraag van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud is opgesteld en waarvan via publicaties de nodige bekendheid is gegeven. Mijn voorgangers hebben de aanbevelingen van deze studie evenwel nooit uitgevoerd.

Ikzelf heb in het voorjaar opdracht gegeven aan de afdeling Natuur om een dossier voor te bereiden waarin wordt onderzocht onder welke modaliteiten de wettelijke verplichting van de

bestrijding van de distels kan worden geschrapt. In dit dossier zijn ondertussen de nodige juridische adviezen ingewonnen. Momenteel zijn de resultaten opgevraagd aan een studie van het Wageningse instituut Plant Research International. Deze studie is uitgevoerd in opdracht van het Nederlandse Staatsbosbeheer en werd begeleid door een commissie bestaande uit onder andere landbouwers en landbouwonderzoekers. De afdeling Natuur zal op grond van de besluiten van de twee voormelde studies haar dossier inhoudelijk onderbouwen.

Ik zal op basis van dit dossier overleg voeren met landbouw- en natuurbehoudsorganisaties om tot een betere regeling te komen dan nu met de huidige verplichting inzake distelbestrijding het geval is.

2. In het Milieujaarprogramma 2000 is een actie 38 opgenomen die in een kwantitatief en kwalitatief reductieprogramma voorziet voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen.

Mogelijke maatregelen omtrent het gebruik van bestrijdingsmiddelen zullen weldra worden uitgewerkt in het kader van dit reductieprogramma voor bestrijdingsmiddelen. De administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), afdeling Water, is trekker voor deze actie. Het beleid is erop gericht om het gebruik van bestrijdingsmiddelen in 2005 met 50 % te reduceren ten opzichte van het niveau van 1990. Deze reductie wordt uitgedrukt in verspreidingsequivalenten, met andere woorden, rekening houdende met de milieu-impact en de verblijftijd van de actieve stoffen.

In het kader van een eerste onderbouwende studie waarin doelgroepgerichte prioriteitslijsten werden opgesteld, werd naar de wijze van distelbestrijding in wegbermen (bij de administratie Wegen en Verkeer) geïnformeerd. Dit voorbeeld illustreert duidelijk de aangehaalde problematiek. In wegbermen worden distels voornamelijk mechanisch bestreden, tenzij het technisch niet mogelijk is. In dat geval wordt veelal gebruikgemaakt van chemische onkruidbestrijding (bv. Dinet; hoofdbestanddeel MCPA). De vrees bestaat echter dat bij dergelijke toepassingen misbruik wordt gemaakt van de afwijking (chemische bestrijding van distels in bermen is toegestaan) en grotere gedeelten van de berm worden bespoten.

Het uitwerken van een hoffelijkheidscodes – zoals gesuggereerd door de natuurverenigingen

– kan mogelijk worden gemaakt in het kader van het reductieprogramma. De afdeling Water staat zeker open om mee te werken aan dergelijke initiatieven.

Voor 2001 zijn er sensibiliseringscampagnes gepland voor de huishoudens (Wereldwaterdag 2001) en de gemeenten (najaar 2001). In het kader van de campagne "Water. Elke druppel telt" – die momenteel over waterbesparing handelt – zal een luik "waterverontreiniging met milieugevaarlijke stoffen" worden toegevoegd. Aldus worden verschillende onderwerpen onder dezelfde noemer aangesneden, wat resulteert in een grotere impact bij het brede publiek. Er zullen bovendien alternatieven worden aangereikt voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen op privé-domeinen. Voor de gemeenten wordt een infodag gepland omtrent de verdere mogelijkheden tot reductie van het gebruik van bestrijdingsmiddelen. Beide doelgroepen passen de bestrijding van distels toe en de mogelijkheid bestaat zeker om via deze weg hieromtrent te communiceren.

3. Wat de bevoegdheid betreft over de opheffing van de verdelgingsplicht van distels, zijn de nodige juridische adviezen ingewonnen.

Volgens een stelling van de auteurs van het Milieuzakboekje, de eminente juristen De Pue, Lavrijsen en Stryckers, is het Vlaams Gewest bevoegd voor de bestrijding van schadelijke organismen die niet worden ingevoerd, uitgevoerd of doorgevoerd. Dit houdt concreet in dat via een besluit van de Vlaamse regering het artikel 43 over de bestrijding van distels (KB 9.11.1987) kan worden opgeheven (of gewijzigd). Het Waals Gewest heeft voornoemde stellingname bijvoorbeeld reeds toegepast in het besluit van 14 juli 1994 over de bescherming van vogels.

Hieromtrent is het advies ingewonnen van de juridische dienst van het departement. Deze dienst bevestigt recentelijk dat de bevoegdheid van de gewesten voor de natuurbehoudsaspecten van het landbouwbeleid door artikel 6, V, 5° van de Bijzondere Wet tot hervorming der instellingen duidelijk bij het "landbouwbeleid" wordt ondergebracht. Uit dit advies blijkt dus dat ik in deze materie in mijn bevoegdheid als Vlaams minister van Landbouw kan optreden.

4. Het is voor mij van essentieel belang dat, in geval van een vrijstelling van verdelgingsplicht voor distels, geregeld overleg wordt gepleegd tussen terreinbeheerders en burens.

In het bijzondere geval waarbij agrarisch gebied grenst aan een natuurterrein moeten inderdaad de nodige afspraken worden gemaakt.

Het principe van goede nabuurschap geldt overal en natuurbeschermers kunnen hierbij het voorbeeld geven.

Hierbij kan worden gedacht aan het afsluiten van een "hoffelijkheidscodes" of aan een beheersovereenkomst. Maar deze afspraken kunnen ook minder formeel zijn en de basis zijn van een goede verstandhouding en samenwerking tussen boeren, burgers en natuurbeschermers, zoals nu reeds op veel plaatsen het geval is.

Vraag nr. 294
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 238

van 4 september 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 711

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 296
van 4 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Ooigembos Wielsbeke – Aankoop

De vorige minister van Leefmilieu gaf meermaals te kennen (via schriftelijke vragen) geïnteresseerd te zijn in de aankoop van het Ooigembos in de Wielsbeekse deelgemeente Ooigem.

1. In welke mate blijft de Vlaamse overheid geïnteresseerd in de aankoop van het Ooigembos ?
2. Wanneer wordt dit eventueel ingeschreven op het aankoopprogramma van de afdeling Bos en Groen ?

Welke middelen worden daartoe uitgetrokken ?

Antwoord

1. De Vlaamse overheid is nog steeds geïnteresseerd in de aankoop van het Ooigembos, groot 12,3127 hectare te verdelen over vijf verschillende eigenaars, op het grondgebied van de gemeente Wielsbeke.
2. Het dossier betreffende deze aankopen werd door mijn voorganger in 1998 goedgekeurd, terzelfder tijd werden de nodige kredieten op het MINA-fonds vastgelegd (*MINA-fonds : Fonds voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur – red.*). In 1998 werd eveneens aan het Comité tot Aankoop van Onroerende goederen in Kortrijk gevraagd de onderhandelingen met het oog op een aankoop door het Vlaams Gewest, op te starten. Deze onderhandelingen zijn momenteel nog steeds aan de gang, aangezien de aanbieders voorlopig niet akkoord gaan met de prijs die wordt geboden.

Omdat deze onderhandelingen nog niet zijn afgesloten en om de onderhandelingspositie van de instrumenterende commissaris van het Aankoopcomité niet in het gedrang te brengen, lijkt het mij niet aangewezen de daartoe vastgelegde kredieten mee te delen.

Vraag nr. 297
van 4 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetten – Adressenbestanden

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
 en Energie
 Vraag nr. 413
 van 4 september 2000
 van de heer Carl Decaluwe
 Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 299
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Streekplatforms – Hefboomprojecten

Zie :
 Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
 Vraag nr. 177
 van 14 september 2000
 van de heer Carl Decaluwe
 Blz. 693

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 300
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leeftijdscriminatie – Beleid

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
 en Energie
 Vraag nr. 418
 van 13 september 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 301
van 14 september 2000
van de heer DIRK DE COCK

Benzeenconcentraties – Doel

De laatste tijd bereiken mij via verschillende kanalen onheilspellende berichten over de luchtverontreiniging boven het polderdorp Doel. Uit cijfers van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) terzake zou blijken dat er een hoge concentratie is van kankerverwekkende stoffen, zoals benzeen.

Volgens de leefbaarheidsstudie echter zou er in het polderdorp geen sprake zijn van hoge milieuvuulende concentraties, zoals van benzeen.

1. Bevestigt de minister de cijfers van de VMM, die aangeven dat er boven het polderdorp Doel een hoge concentratie is van benzeen? Overschrijdt die de wettelijk toegelaten norm?
2. Met welke frequentie en met welke meetapparatuur wordt de luchtverontreiniging boven deze en andere gemeenten aan de linkerscheldeoever gemeten?
3. Welke stappen werden reeds ondernomen om de luchtverontreiniging terug te dringen?

Antwoord

1. De stelling dat uit de cijfers van de VMM zou blijken dat er een hoge concentratie is van kankerverwekkende stoffen (benzeen) in het polderdorp Doel, steunt op een verkeerde interpretatie van de meetresultaten.

Uit het VMM-jaarrapport "Vluchtige organische componenten in de omgevingslucht, 1998" blijkt dat de jaargemiddelde benzeenconcentratie in Doel ($1,6 \mu\text{g}/\text{m}^3$) lager is dan in Bergerhout ($2,6 \mu\text{g}/\text{m}^3$). Doel wordt beschouwd als representatief voor een industriële locatie en Bergerhout als representatief voor een stedelijke locatie. Waaruit blijkt dat voor de respectieve locaties het verkeer een grotere bijdrage levert aan benzeen in de lucht dan de industrie. Verder is het benzeenjaargemiddelde in Doel vergelijkbaar met andere locaties in Vlaanderen die onder de invloed van de industrie liggen, zoals Zelzate ($2,1 \mu\text{g}/\text{m}^3$), Tessenderlo ($1,7 \mu\text{g}/\text{m}^3$) en Stabroek ($1,4 \mu\text{g}/\text{m}^3$). ($\mu\text{g}/\text{m}^3$: microgram per kubieke meter – red.)

In Vlaanderen bestaat er momenteel nog geen wettelijke norm voor benzeen in omgevingslucht. In een aantal Europese landen waaronder Nederland wordt een grenswaarde voor benzeen gehanteerd van $10 \mu\text{g}/\text{m}^3$ als jaargemiddelde. De gemeten concentraties in Vlaanderen blijven ruim onder deze waarde.

2. De luchtverontreiniging door vluchtige organische stoffen (waaronder benzeen) wordt in Vlaanderen gemeten met behulp van gaschromatografie na voorafgaande monsterneming op een adsorbens. Het is de techniek die op internationale schaal wordt toegepast.

De frequentie van de metingen bedraagt eenmaal om de vier dagen een daggemiddeldemeting, zodat uit ongeveer negentig metingen het jaargemiddelde wordt berekend.

3. De maatregelen om de luchtverontreiniging terug te dringen, richten zich op twee bronnen. Voor industriële installaties bestaan er emissiebeperkingen en het verplicht toepassen van de beste beschikbare technieken zoals beschreven in Vlarem II. Voor het verkeer bestaat er de invoering van de driewegkatalysator.

In de Vlaamse milieuwetgeving (Vlarem II) is een verplichting opgenomen voor alle op- en overslagplaatsen voor benzine om een dampretoursysteem te installeren, waardoor de (benzeenhoudende) dampen niet langer in de atmosfeer terecht komen.

Een gelijkaardige reglementering voor benzinstations (dampen die vrijkomen bij het tanken) werd recentelijk principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering.

Voor alle activiteiten die volgens de milieuwetgeving ingedeeld zijn als hinderlijke inrichting, geldt voor benzeen een emissiegrenswaarde van $5 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ zodra er via een geleide emissiebron 25 gram per uur of meer in de lucht wordt uitgestoten. (mg/Nm^3 : milligram per normaal kubieke meter – red.)

De afdeling Milieu-inspectie voert controles uit op de naleving van de milieuvorwaarden door de hinderlijke inrichtingen. Aangezien deze afdeling niet beschikt over personeel of middelen om alle bedrijven op een systematische manier door te lichten en op te volgen, gebeurden deze controles vooral ad hoc.

Daarenboven werden uitgebreide emissiemetingen van vluchtige organische stoffen verricht bij twee raffinaderijen en wordt de kwaliteit van de opslagtanks met grondstoffen en eindproducten van de opslagbedrijven en van de raffinaderijen opgevolgd en geïnspecteerd; daar waar nodig werden ter sanering maatregelen opgelegd. Dit leidt tot een beperking van de diffuse luchtmissies.

Het effect van al deze maatregelen is te merken in de gemeten immisatieconcentraties in Vlaanderen van de afgelopen vijf jaar, die een duidelijke dalende trend vertonen. De jaargemiddelde benzeenconcentraties in Doel voor de vijf opeenvolgende jaren van 1995 tot 1999 bedra-

gen respectievelijk 3 – 3,4 – 2,4 – 1,6 en 1,5 μ/m^3 . Dezelfde trend is merkbaar voor de meeste andere vluchtige organische stoffen, en dit verschijnsel doet zich ook voor in de ons omringende landen.

Vraag nr. 302
van 19 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Nachtvluchten – Zuid-Oost-Limburg

Wanneer er weinig omgevingslawaai is, dus vooral in landelijke gebieden en 's nachts, kunnen vrachtvluchten hinderlijk zijn. Dit ervaren de bewoners van Zuid-Oost-Limburg tijdens deze zomerdagen dagelijks door het toegenomen vrachtvervoer in Bierset 's nachts.

Twee oplossingen lijken mogelijk : ofwel geluidsnormen opleggen boven Vlaanderen in het kader van de decreetgeving (Vlarem), ofwel vliegverbod opleggen aan bepaalde types van vliegtuigen die te hinderlijk zijn.

De federale regering besliste om een ontwerp van ministerieel besluit naar de Raad van State te sturen dat het reglement goedkeurt dat werd aangenomen door de raad van bestuur van BIAC (Brussels International Airport Company) over de instelling van een systeem van nachtelijke geluidsquota. Het systeem bepaalt onder andere de maximaal toegelaten hoeveelheid nachtelijk geluid rond de luchthaven Brussel-Nationaal en maakt een progressieve vermindering van de nachtelijke geluidshinder rond de luchthaven van Brussel-Nationaal mogelijk. Dit gebeurt door een systeem van quota per beweging (de maximaal toegelaten hoeveelheid lawaai per vliegtuig) en seizoenquota (maximaal toegelaten totale geluidshoeveelheid lawaai per seizoen). Het ontwerp bepaalt concreet dat de maximaal geproduceerde geluidshoeveelheid per opstijging geleidelijk moet afnemen vanaf 1 juli 2001 tot in 2003. Dit zou de geluidspieken beperken die worden veroorzaakt door de meest lawaaiërieste vliegtuigen. Tegen 2003 zal de helft van de vliegtuigen die tegenwoordig 's nachts opstijgen en die het lawaaiërgst zijn, vervangen moeten zijn.

In Vlaanderen is vooral de lawaaihinder van de verouderde vrachtvliegtuigen in Bierset in Zuid-Oost-Limburg blijkbaar ongrijpbaar. Allicht is dit vergeleken met bewoners die naast een luchthaven wonen niet zo ernstig, maar toch stoort het en veroorzaakt het slaapstoornissen en stress,

omdat dit normaal een rustigere omgeving is en vooral 's nachts de drukte opvallend is.

1. Wordt de geluidshinder veroorzaakt door de luchthaven van Bierset inmiddels reeds gemeten ? Zo ja, wat zijn de resultaten ?
2. Heeft men een vergelijkend uitgangspunt om geluidsoverlast in een landelijke en nachtelijke omgeving te meten ? Hoe wordt een procentuele vermindering of vermeerdering opgevolgd ?

Besprak de minister reeds met haar federaal en gewestelijk bevoegde collega's de problematiek van grensoverschrijdende lawaaihinder ? Met welk resultaat ?

- N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Gecoördineerd antwoord

1. Ik heb de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) gevraagd metingen te doen in deze regio. Momenteel is één meetopstelling actief in de gemeente Riemst (terrein lagere school deelgemeente Val-Meer). De metingen zijn hier opgestart in de loop van de maand juli. De verzamelde meetresultaten zullen binnenkort worden verwerkt en gerapporteerd.

De meetperiodes waarover gegevens beschikbaar zijn, zijn de volgende :

Met sonometer (BK2260)	14.07.00 t/m 02.08.00
(met audioregistratie)	02.08.00 t/m 29.08.00
	12.09.00 t/m 12.10.00
meetnet ANNE	van 10.08.00 tot 04.10.00
(bijkomende meetpost)	

In de loop van de maand oktober zal een nieuwe meetlocatie worden gezocht, meer in zuidwestelijke richting, op het grondgebied van de gemeente Tongeren.

2. Uit de eerste resultaten van Riemst blijkt dat het achtergrondniveau 's nachts er inderdaad vrij laag is ($L_{A95} \sim 25-30$ dBA). In de omgeving van de luchthaven Zaventem is de locatie Ter-

vuren ongeveer vergelijkbaar met een nachtelijk achtergrondniveau van ± 30 dBA. Een echte vergelijking tussen de situatie in Riemst en andere meetlocaties zal echter slechts mogelijk zijn na de volledige rapportage.

3. De problematiek van grensoverschrijdende milieuhinder werd nog niet met de gewestelijke collega's besproken.

Zowel op Europees vlak als op federaal vlak worden acties ondernomen om het gebruik van vliegtuigen die niet voldoen aan bijlage 16 van de ICAO, boekdeel I, deel II, hoofdstuk 3, tweede uitgave (1998) (dit zijn de meest lawaaierige vliegtuigen) gedurende de nacht te beperken of te verbieden. (*ICAO : International Civil Aviation Organization – red.*)

Ik ben echter voorstander van een zo ruim mogelijk toepassingsterrein, zodat het streven naar vermindering van de geluidsbelasting niet het voorwerp wordt van mededinging tussen de luchthavens.

Vraag nr. 303
van 19 september 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Schelde Informatiecentrum – Participatie

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
 en Energie

Vraag nr. 431
 van 19 september 2000
 van mevrouw Trees Merckx – Van Goey
 Blz. 583

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 304
van 19 september 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Aquafinwerken Grimbergen – Woningschade

Bij werken uitgevoerd door Aquafin met het oog op de aanleg van een collector op het grondgebied van de gemeente Grimbergen werden de bewoners van een aantal woningen gelegen aan de Rijkenhoekstraat geconfronteerd met het verschijnen van barsten. Op bevel van de gemeentelijke overheid werden de werken stilgelegd.

Een dergelijk incident doet echter een aantal vragen rijzen over de uitvoering van werken door Aquafin. Het graven van sleuven voor het verleggen van gas-, elektriciteitsleidingen, alsmede tv-kabels, telefoonlijnen en rioleringen, onderstelt immers voorafgaand onderzoek naar de stabiliteit van de ondergrond. Blijkbaar werd dit verzuimd in Grimbergen.

Uiteraard moet haast worden gemaakt door Aquafin om tegemoet te komen aan de Europese richtlijn in verband met de zuivering van het afvalwater. Er wordt daarbij zwaar materiaal ingezet, met alle gevolgen van dien.

1. Wordt door Aquafin een grondige studie gemaakt naar de stabiliteit van de ondergrond alvorens te starten met de aanleg van nieuwe collectoren ?

Worden de inwoners voldoende ingelicht aangaande aard en plaats van de uit te voeren werken ?

2. Werden ook elders werken van door Aquafin aangestelde aannemers stilgelegd wegens het optreden van barsten ?
3. Is Aquafin verzekerd voor de schade aan de betrokken bewoners ?
4. Wie bepaalt de omvang van de schade die zal worden uitbetaald ? Het argument dat het in Grimbergen gaat om oudere huizen, lijkt in ieder geval weinig relevant.
5. Hoeveel bedraagt de schadeloosstelling totnogtoe door Aquafin uitbetaald ?

Antwoord

1. Voor alle projecten wordt, tijdens de studiefase, een grondmechanisch onderzoek uitgevoerd door een erkend labo.

Dergelijk grondmechanisch onderzoek bestaat uit :

- proeven op terrein, zoals sonderingen en boringen ;
- proeven in labo, zoals korrelverdeling, slibgehalte, organische stoffen, nat en droog volumegegewicht, Atterbergse grenzen en dergelijke.

Op grond van deze resultaten worden uitvoeringsmethoden beschreven in het bestek.

Voor het betrokken project in Grimbergen werd dergelijk onderzoek uitgevoerd over het volledige tracé van de werken. Meer specifiek werden in de omgeving van de woningen in de Rijkenhoekstraat sonderingen, boringen en laboproeven uitgevoerd ter hoogte van huisnummer 44 en huisnummer 54, dit is op een onderlinge afstand van ongeveer 35 meter.

Uit deze proeven kon men besluiten dat :

- geen grondwaterverlaging onder de woningen mocht worden toegelaten ;
- bijzondere beschoeiing van de versteving van de uitgegraven sleuf noodzakelijk was.

In het bestek werd dientengevolge voorgeschreven dat :

- de buizen dienden te worden aangelegd binnen een beschoeiing van damplanken ;
- de damplanken trillingsarm dienden te worden ingebracht ;
- de trillingen beneden de in het bestek voorgeschreven grenswaarden dienden te blijven. Voor het bepalen van deze grenswaarden baseert de NV Aquafin zich op de Nederlandse SBR-richtlijn nr.1, en dit bij gebrek aan enige Belgische norm dienaangaande ; (*SBR : Stichting Bouwresearch – red.*)
- enkel grondwaterverlaging binnen de damplanken toegelaten is.

Bij het optreden van de schade aan de woningen :

- was er geen grondwaterlaging in werking ;
- werden damplanken met een lengte van 6,50 meter geplaatst op een afstand van 3 meter van de voorgevels door middel van een trilblok met variabel moment ;

- waren de fysische waarnemingen van trillingen nauwelijks voelbaar ;

- was een ontvanger (seismograaf) opgesteld in een van de getroffen woningen in de Rijkenhoekstraat en bleven de trillingsmetingen beneden de in het bestek voorgeschreven grenswaarden.

Ten gevolge van de opgetreden schade werden de werken stopgezet, dit los van het gemeentelijk bevel om de werken stil te leggen, en wordt een alternatief uitgewerkt om de werken voort te zetten rekening houdende met de vaststellingen.

Er kan dus gerust worden gesteld dat ook in Grimbergen een degelijk onderzoek van de ondergrond is gebeurd.

De informatieverspreiding gebeurt via de volgende kanalen :

- meerdere werkvergaderingen met de gemeentelijke technische dienst en de betrokken lokale politieke verantwoordelijken ;
- infobrief naar de aangelanden bij beginfase van het project ;
- bezoeken van de onderhandelaars-grondverwerving aan de eigenaars en de gebruikers van privé-percelen waar de collectoren komen te liggen ;
- infovergadering na toewijzing van het project aan de aannemer ;
- brief in verband met de start van de werken aan de eigenaars en gebruikers van de percelen waar, via een verklaring van openbaar nut, de collectoren op privé-eigendom worden aangelegd ;
- bekendmaking van de bouwvergunningaanvraag langs het tracé van de werken, conform de nieuwe wetgeving op ruimtelijke ordening ;
- openbaar onderzoek in het kader van de bouwvergunningaanvraag, conform de nieuwe wetgeving op ruimtelijke ordening.

Betreffende onderhavige werken werden de aangelanden op volgende wijze ingelicht :

- infobrief van 18 maart 1998 met een korte beschrijving van de werken, een situering van deze werken in het ganse centralisatieschema voor het betrokken gebied, eventuele gelijktijdige wegenwerken door de gemeente en vermoedelijke duur van de werken ;
 - infobrief van 3 maart 2000 aan de eigenaars en gebruikers van percelen waar, via een verklaring van openbaar nut, de collectoren op privé-eigendom worden aangelegd ;
 - plaatsbeschrijving van de woningen langs het tracé van de werken ;
 - voor de werken in kwestie werd geen informatievergadering gehouden, en dit op uitdrukkelijke vraag van de gemeente ;
 - bekendmaking van de bouwvergunningaanvraag en openbaar onderzoek waren voor dit project nog niet van toepassing.
2. Voor ieder project gebeurt een opvolging van de uitvoeringsmethoden, de eventuele zettingen en de barsten aan de aanpalende woningen door de dagelijkse toezichter en het aangestelde studie bureau.

Op basis van de vaststellingen, dit betekent niet op basis van optredende schade, wordt op initiatief van Aquafin een evaluatie gemaakt en wordt de uitvoeringswijze eventueel verbeterd of aangepast.

Dientengevolge worden er wekelijks opmerkingen gemaakt ter verbetering van de door de aannemers gebruikte uitvoeringsmethoden en werden er reeds werken stilgelegd waarvoor de in het bestek voorgeschreven uitvoeringsmethoden dienden te worden aangepast.

Dit stilleggen gebeurt op eigen initiatief van de NV Aquafin, in uitzonderlijke gevallen is er hierbij eveneens een gemeentelijk bevel.

3. Enerzijds heeft de aannemer die in opdracht van de NV Aquafin de werken uitvoert, een polis afgesloten voor die schadegevallen waarin zijn burgerlijke aansprakelijkheid betrokken is.

Anderzijds is er een ABR-polis met een afdeling "schade aan derden", die de verantwoordelijkheid van de NV Aquafin verzekert. (*ABR : alle bouwplaatsrisico's – red.*)

De expert van deze laatste verzekeringsmaatschappij heeft midden augustus een eerste plaatsbezoek afgelegd. Conform het resultaat van de expertiseverrichtingen van de respectieve (verzekerings)experten zal de schade door de verantwoordelijke partij en/of haar verzekeraar worden vergoed.

4. De beschadigde woningen zijn eigendom van dezelfde familie. Op basis van door de eigenaar(s) voor te leggen becijferde herstelbestekken zullen de betrokken verzekeringsexperten met de schadelijders en/of hun expert een akkoord treffen omtrent de herstelkosten ten gevolge van de werken in opdracht van de NV Aquafin.
5. Na opstelling/ontvangst van de schadebestekken zal een tegenstelbare expertisevergadering voor de beschadigde woningen in de Rijkshoekstraat worden belegd, waarop onder andere het schadebedrag en de verantwoordelijkheden zullen worden besproken.

Bijgevolg is er tot op heden voor deze woningen nog geen vergoeding uitbetaald.

**Vraag nr. 305
van 19 september 2000
van de heer JAN LOONES**

Afvalbeheersing – Kustgemeenten

Nog meer dan andere gemeenten ondervinden toeristische gemeenten, zoals de gemeenten aan de Vlaamse Kust, problemen met het beheersen van hun afvalstromen. Zowel sensibilisering als sanctionering zijn uiteraard zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, wanneer het doelpubliek een "vakantiepubliek" is dat slechts voor een korte periode ter plaatse verblijft. Mensen met vakantie hebben daarenboven een ander consumptiegedrag en een veel ongebondener leefpatroon in het algemeen.

Zowel de lokale beleidsverantwoordelijken als het bovenlokaal beleid (provincie, OVAM) zijn zich blijkbaar ook duidelijk bewust van deze problemen, wat blijkt uit de oprichting van een Kustwerkgroep Afval. Binnen deze Kustwerkgroep Afval zou worden gewerkt aan een project rond een afvalbeheersingsstrategie voor de Vlaamse kustgemeenten.

1. Onderkent de minister de specifieke problemen van een toeristische regio zoals de Kust wat afvalbeheersing betreft ?

2. Wie zijn de partners van de Kustwerkgroep Afval ?
3. Welke rol speelt de provincie West-Vlaanderen in dit project ?
4. Welke concrete maatregelen worden uitgewerkt voor de afvalbeheersing aan de Kust ?
5. Binnen welke termijn zal iets van deze maatregelen merkbaar zijn ?

Antwoord

1. In verband met de afvalproblematiek heeft de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) de volgende acties ondernomen.

Bepaling toeristische afvalindicatoren

Naar aanleiding van de opmaak van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 werden voor de kustgemeenten correctiefactoren (> 1) berekend waarmee de hoeveelheden te verwijderen afvalstoffen die door de Vlaamse gemeenten niet mogen worden overschreden, kunnen worden vermenigvuldigd.

De bepaling van de correctiefactor op de inwoners per kustgemeente is gebaseerd op een studie uitgevoerd door het West-Vlaams Economisch Studiebureau (WES), in opdracht van de OVAM. Deze studie geeft een onderbouwing en bepaling weer van de impact van het toerisme in de kustgemeenten op de inwoners.

De doorvoering van een dergelijke correctie maakt de doelstellingen voor de kustgemeenten meer haalbaar.

Oprichting Kustwerkgroep Afval

In 1997 werd, in uitvoering van een actie opgenomen in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, de Kustwerkgroep Afval opgericht. De bedoeling van deze werkgroep is de resultaten van de inspanningen van de kustgemeenten en -intercommunales inzake de vermindering van de hoeveelheid restafval te analyseren, te evalueren en op te volgen.

Deze werkgroep vormt een forum voor overleg, discussie en ervaringsuitwisseling inzake de afvalproblematiek in de kustgemeenten.

De volgende activiteiten vonden reeds plaats.

- Opmaak van een inventaris van acties die door de kustgemeenten worden ondernomen ter beperking van de hoeveelheid restafval (document onder de naam "Kustactieplan").

Brief ten aanzien van Fost Plus waarin de vraag wordt geformuleerd om voor een intensieve inzamelingsstrategie te zorgen voor de kustgemeenten tijdens de zomermaanden. Deze vraag werd echter niet als voorwaarde opgenomen in de erkenning van Fost Plus.

- Opdracht tot uitvoering van een massabalansanalyseonderzoek in de kustgemeenten.

Via plaatselijk enquêteonderzoek en het onderzoek van massabalansen (onderzoek naar de hoeveelheid huishoudelijke afvalstoffen die selectief worden ingezameld, vergeleken met de inhoud van de huisvuilzak) zijn gegevens ter beschikking om preventie en selectieve inzameling kwantitatief en kwalitatief te evalueren en voorstellen te formuleren ter optimalisering.

Bij het enquêteonderzoek wordt aan de hand van een vragenlijst gepeild naar het afvalgedrag van toeristen, residentiëlen, handelszaken (horeca e.d.). Bij het sorteeraanlyseonderzoek wordt inzicht verworven in de actuele samenstelling van de huisvuilzak, worden tendensen en evoluties in de huisvuilsamenstelling achterhaald en worden effecten van de selectieve inzameling op de samenstelling van de huisvuilzak onderzocht.

Deze studie vond plaats in 1998. De resultaten zijn beschikbaar bij de OVAM.

2. De partners van de Kustwerkgroep Afval zijn :
 - tien kustgemeenten : Blankenberge, Brede ne, Brugge (inclusief Zeebrugge), De Haan, De Panne, Knokke-Heist, Koksijde, Middelerke, Nieuwpoort en Oostende ;
 - intercommunales : IVBO, IVOO en IVVO ;
 - provincie West-Vlaanderen ;
 - OVAM .

(IVBO : Intercommunale voor Vuilverwijdering en -verwerking in Brugge en Ommeland ;

IVOO : Intercommunale Vereniging voor Vuilverwijdering en -verwerking voor Oostende en Ommeland ; IVVO : Intercommunale voor Vuilverwijdering en -verwerking voor de sector Veurne en Ommeland – red.)

3. In het kader van Sail (Schéma d'Aménagement Intégré du Littoral), een Interreg II c-programma dat loopt van januari tot december 2000, worden in West-Vlaanderen middelen uitgetrokken voor de realisatie van vier studies. Eén van deze studies betreft de definiëring van een afvalbeheersstrategie in het kader van de seizoensgebonden toeristische druk.
4. De voormelde studieopdracht inzake de definiëring van een afvalbeheersstrategie voor de kustgemeenten werd uitbesteed aan BECO Milieumanagement & Advies NV en wordt momenteel binnen de Kustwerkgroep Afval opgevolgd en bijgestuurd.

Het belangrijkste resultaat van de studieopdracht wordt de Kustwerkmapp Afvalbeheer. Deze werkmapp zal, naast een algemene afvalbeheersstrategie en -methodiek, vooral een aantal praktisch uitgewerkte afvalbeheersmaatregelen voor de kustgemeenten bevatten.

Per maatregel zal een informatiefiche worden opgesteld, die onder andere volgende informatieve elementen zal bevatten :

- omschrijving van de maatregel ;
- doelgroep ;
- financiële aspecten ;
- milieuaspecten ;
- infrastructurele aspecten ;
- organisatorische aspecten ;
- randvoorwaarden/toepassingscriteria ;
- praktijkvoorbeelden ;
- aanvullende informatie ;
- verwijzing naar hulpmiddelen.

Deze informatiefiches zullen op een zodanige manier worden uitgewerkt dat de kustgemeenten alle informatie in handen hebben om de maatregel zelf te implementeren.

Naast het opstellen van deze werkmapp als hoofddoelstelling, heeft het project nog volgende nevendoelestellingen :

- de inventarisatie van de ingevoerde en geplande afvalbeheersmaatregelen bij de tien kustgemeenten actualiseren ;
- samen met de gemeenten een beleidsverklaring of doelstellingen in verband met afvalbeheer uitwerken ;
- de basis leggen voor een correcte monitoring bij de tien kustgemeenten van de afvalproductie, de acties en de resultaten op het gebied van afvalbeheer ;
- de kustwerkgroep helpen een nieuwe werkwijze eigen te maken die een vruchtbare en interessante werking op lange termijn garandeert ;
- de inventarisatie van de opmerkingen vanwege de kustgemeenten in verband met de correctiefactoren.

5. Het voormelde project dient tegen eind december 2000 afgerond te zijn, zodat de kustgemeenten de afvalbeheersmaatregelen reeds in 2001 kunnen invoeren.

**Vraag nr. 306
van 19 september 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY**

Waterzuiveringsstation Vossem (Tervuren) – Concept

In Vossem (Tervuren) wordt een waterzuiveringsstation gepland aan de Flosstraat.

Buurtbewoners stellen zich vragen over het concept. Zij kennen de streek, zij kennen de problemen die de waterloop de Voer en de waterafvoer naar en van de Voer thans met zich meebrengen en zij zijn zeer bezorgd over de mogelijke negatieve gevolgen van het toch doorvoeren van de intenties en de plannen van Aquafin.

1. Wordt in het thans voorliggend concept inderdaad rekening gehouden met een gescheiden afvoer van regenwater en afvalwater door de rioleeringen en de collectoren ?

2. Kreeg het thans voorliggend concept reeds de instemming van het bekkencomité en van de diensten van de minister ?
3. Strookt het voorliggend concept met het beleid om eindelijk het regenwater en het afvalwater te scheiden en gescheiden af te voeren voor zuivering ?
4. Wat is de exacte stand inzake het waterzuiveringsstation aan de Flosstraat en wat is de exacte timing inzake de verdere planning en uitvoering van dit station ?
5. Wat is de thans geraamde kostprijs van de geplande onteigeningen en van de verdere planning en uitvoering van dit station ?

Antwoord

De Voervallei kent inderdaad problemen in verband met de waterloop de Voer zelf en de waterafvoer naar de Voer.

Het dient te worden benadrukt dat waterkwantiteitsproblemen door specifieke maatregelen moeten worden opgelost. Ik denk daarbij aan het toepassen van vertraagde afvoer, het aanleggen van bufferbekkens, tijdig en regelmatig onderhouden en ruimen van waterlopen, geregeld controleren van kunstwerken zoals duikers, inbuizingen, eventuele sifons en pompstations, ...

De bouw van de waterzuiveringsinstallatie heeft slechts een indirect effect op de waterkwantiteitsproblemen.

Het is de bedoeling om het afvalwater, dat nu rechtstreeks of onrechtstreeks via zijwaterlopen in de Voer terechtkomt, via de waterzuiveringsinstallatie naar de Voer te brengen. Het afvalwater zal dan eerst worden gezuiverd, vooraleer het in de Voer terechtkomt. Een zuiveringsinstallatie wordt zo ontworpen dat maximaal 6 DWA (= 6 x de droogweerafvoer = 6 x het debiet van het afvalwater gerekend aan 150 l/dag) wordt gezuiverd. Voor dit gebied wordt de installatie ontworpen om op termijn de vuilvracht te ontvangen van 15.000 inwonersequivalenten.

Op de specifieke vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger kan ik het volgende antwoorden.

1. Het voorliggende concept beoogt op zo kort mogelijke termijn de vuilvracht binnen het zuiveringsgebied van Tervuren te behandelen. De

Europese richtlijn "zuivering stedelijk afvalwater" impliceert dat op korte termijn maatregelen moeten worden getroffen om het ongezuiverd lozen van afvalwater maximaal te vermijden.

Hiervoor worden de bestaande rioleringen naar een zuiveringsstation (RWZI) gebracht.

Door de erfenis van het verleden komt bij regenweer heel wat hemelwater in de riolering terecht. Men spreekt in dit geval van een gemengd stelsel. Voor nieuwe rioleringen wordt er steevast voor geopteerd om gescheiden stelsels aan te leggen, of anders gezegd om onvervuild hemelwater en afvalwater zoveel mogelijk gescheiden af te voeren. Het is echter enkel bij nieuwbouw of vernieuwingswerken dat een scheiding kan worden doorgevoerd. Op bovengemeentelijk niveau wordt rekening gehouden met de nieuwe visie rond afkoppeling.

Voor het project collector Parkvijver, die via de bestaande collector Voer aansluit op de geplande zuiveringsinstallatie, is de NV Aquafin in opdracht van het Vlaams Gewest bezig met de opmaak van een nieuw technisch plan waarbij met een maximale afkoppeling rekening wordt gehouden. Ook in het kader van het project RWZI Tervuren wordt in een maximale afkoppeling van de verharde oppervlakten voorzien (*RWZI: rioolwaterzuiveringsinstallatie – red.*). Concreet voor dit project betreft dit het afkoppelen van straatoppervlaktes en roosters in de Flosstraat, Voerhoek, gedeelte van de Dorpsstraat, Hondbergen en Boterstraat. De gemeente Tervuren maakt op haar beurt werk van een herberekening van haar Totaal Rioleringsplan (TP).

2. Op basis van de ervaring met de vele nieuwe waterzuiveringsstations die de voorbije jaren werden gebouwd, wordt naar gelang van de grootte, de omgevingsfactoren en de effluentieën gekozen voor een bepaald concept. Ook wordt hierbij de afweging gemaakt om centraal of decentraal te zuiveren.

Omtrent het voorgestelde concept is er een consensus met de NV Aquafin, de Vlaamse Milieu-maatschappij (VMM), de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en de gemeente Tervuren.

3. De scheiding van afvalwater en hemelwater moet op alle niveaus worden doorgevoerd. Het is niet voldoende dat enkel de wegen worden afgekoppeld, maar ook op huis- en bedrijfsniveau moet er een scheiding gebeuren.

Bij alle projecten die worden gerealiseerd, moet echter rekening worden gehouden met de bestaande toestand. Uitgangspunt hierbij is evenwel dat een toekomstige scheiding niet mag worden gehypothekeerd.

4. Stand van zaken

Historiek

- februari '92 : indienen TP-project 92.501 RWZI Tervuren (in de Voerhoek) ;
- april '92 : bespreking met de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) : locatie in beschermingszone II kan niet. De NV Aquafin onderzoekt alternatieve locaties. Voorlopig blijft de RWZI gepland in de Voerhoek en eventuele negotiatie met de VMW ;
- april '93 : bespreking alternatieven met gemeente Tervuren. Uitwerken concept infrastructuur tussen Voerhoek en Flosstraat en uitwerken RWZI in de Flosstraat ;
- november '93 : eerste petitie van de gemeente en de bewoners tegen de aanleg van de RWZI in de Flosstraat ;
- december '93 en januari '94 : briefwisseling met kabinet Leefmilieu ;
- januari '94 : schrijven van Tervuren (niet akkoord met Flosstraat) naar aanleiding van aanvraag milieuvergunning RWZI ;
- februari '94 : negatief advies Tervuren op aanvraag VON voor de aanleg en het exploiteren van collectoren. De RWZI en de bijkomende infrastructuur (o.a. pompstation) worden verder ontworpen en de nodige vergunningen (lozingsconstructie en kruising Voer, bouwvergunning, milieuvergunning), VON en onteigeningen worden aangevraagd (*VON : verklaring openbaar nut – red.*) ;
- september '94 : de milieuvergunning voor de RWZI wordt verkregen van de bestendige deputatie van de provincie Brabant ;
- november '94 : de bouwvergunning (RWZI, PS en overstort) wordt verkregen van de bestendige deputatie van de provincie Brabant ;
- februari '95 : na beroep werd de milieuvergunning verleend door de bevoegde Vlaamse minister, maar nadien geschorst ;
- april '95 : onteigeningsprocedure voor de RWZI ingezet ;
- april '95 : onteigeningsprocedure voor het pompstation en de overstort ingezet ;
- mei '95 : bouwvergunning vernietigd (na beroep) ;
- juni '95 : nieuwe aanvraag bouwvergunning maar deze wordt geweigerd. Zolang er geen bouwvergunning is, blijft de milieuvergunning geschorst en zonder bouwvergunning wordt de onteigeningsaanvraag voor het pompstation onontvankelijk verklaard ;
- april '96 : terreinen voor de RWZI werden verkregen ;
- juni '99 : initiatief vanuit de gemeente om dossier te deblokken. Er worden bijkomende afspraken gemaakt omtrent enkele aanpassingen en bijkomende eisen (o.a. voorzien in extra bufferstrook zodat RWZI nog kan opschuiven) ;
- augustus '99 : op het overleg werd beslist om het ontwerp van de RWZI opnieuw aan te passen, maar dit nadat er zekerheid is omtrent de grondverwerving voor het pompstation. Na opmaak van dit nieuwe ontwerp zal een nieuwe bouwaanvraag worden ingediend ;
- tot op heden is er nog geen zekerheid omtrent de verwerving van de gronden voor het pompstation, dus werd het ontwerp van de RWZI voorlopig nog niet aangepast.

Huidige toestand

Milieuvergunning : aangevraagd op 21 maart 2000 ; verkregen op 3 augustus 2000 ; beroep aangetekend door zeven omwonenden op 22 september 2000.

Bouwvergunning : aangevraagd op 13 januari 2000. De bouwvergunning werd nog niet verkregen.

Zolang er geen definitieve goedkeuringen van de vergunningen zijn, kan er nog geen informatie worden gegeven omtrent de timing.

5. **Kostprijs onteigeningen en planning en uitvoering**

Onteigeningen

Geraamde kostprijs : 10.848.527 fr. + registratiekosten

- inneming 6 : 3de afd., sectie C, 48a2 : onteigening : 5.688.070 fr. (reeds van Aquafin) + algemene kosten : 274.311 fr. ;
- inneming 9 : 3de afd., sectie C 49h : nog aan te kopen : 1.016.226 fr. + 30.000 fr. (kosten akte) + registratiekosten ;
- voerpompstation (nog te verwezenlijken) : 3.809.920 fr. + 30.000 fr. (kosten akte) + registratiekosten.

Planning en uitvoering project

De raming bedroeg volgens het laatst ingediende project :

- +/- 30.000.000 frank voor het pompstation, de aanpassingen van de rioleringen in de omgeving en de besproken afkoppelingen inbegrepen ;
- +/- 175.000.000 frank voor de RWZI zelf (dit onder voorbehoud van wijzigingen door vergunningen en/of aanbesteding).

**Vraag nr. 307
van 19 september 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY**

Wasserijen – Milieu-inspectie

Een eerbare uitbater van een stomerij die, onder meer vanwege het feit dat hij begaan is met het leefmilieu en de gezondheid van de omwonenden, zijn werknemers, zichzelf en zijn familie, belangrijke milieu-investeringen heeft gedaan, vermoedt dat sommige van zijn collega's (te veel) perchloorethyleen zouden lekken en daarmee mens en milieu zouden kunnen bedreigen.

Indien dit zo is, dan verkeert de eerbare uitbater ook in een concurrentieel minder gunstige positie dan (sommige van) zijn collega's en wordt de verhouding steeds verder scheefgetrokken.

1. Wordt de leefmilieutoestand in Vlaanderen al dan niet negatief beïnvloed door de chemische wasserijen/stomerijen ?
2. Hoeveel inspecties werden door de Milieu-inspectie in 1998 en 1999 m.b.t. activiteiten van dergelijke bedrijven uitgevoerd en wat zijn de bevindingen ?
3. Wat zijn de bevindingen inzake het al dan niet correct gebruik van perchloorethyleen in verband met het leefmilieu en meer in het bijzonder voor het leefmilieu van de omwonenden en de omgeving ?
4. Werd bij een eventuele (zware) overtreding ook de Arbeidsinspectie verwittigd, aangezien de gezondheid van de werknemers in eerste orde in gevaar is bij niet-correct gebruik van perchloorethyleen ?
5. Heeft de Milieu-inspectie geregeld overleg met de Arbeidsinspectie en/of worden overtredingen inzake leefmilieu die een aanwijzing zijn voor mogelijke ernstige inbreuken op de gezondheid van de werknemers in de door de Milieu-inspectie geïnspecteerde bedrijven, in de regel gemeld aan de diensten bevoegd voor de gezondheid van de werknemers, dan wel ook of alleen aan de parketten van de arbeidsgerechten ?

Antwoord

1. Wasserijen zijn onder rubriek 46 van bijlage 1 van Vlarem I ("Lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen") opgenomen. Deze inrichtingen worden dus door de Vlaamse regering beschouwd als hinderlijk.

Voor een meer gedetailleerde omschrijving van de milieu-aspecten van droogkuiserijen verwijs ik naar de BBT-studie "Droogkuiserijen", opgesteld door het BBT-kenniscentrum van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) (december 1997) (*BBT: beste beschikbare technieken – red.*). Belangrijkste leefmilieu-aspect is de emissie van solventen. Toepassing van BBT in alle droogkuiserijen zou volgens deze VITO-studie leiden tot een vermindering van 75 % van de totale emissie.

2. De afdeling Milieu-inspectie voert inspecties uit bij klasse 1-wasserijen (al dan niet gecombineerd met droogkuis). De afdeling Milieu-in-

spectie heeft daarbij volgend aantal controles uitgevoerd :

Buitendienst	1998	1999
Antwerpen	22	22
Limburg	26	10
Oost-Vlaanderen	35	36
Vlaams-Brabant	14	2
West-Vlaanderen	16	22
Totaal	113	92

Bij elke vastgestelde overtreding werd een proces-verbaal opgemaakt. Deze overtredingen zijn van zeer uiteenlopende aard, maar hebben vooral betrekking op het overschrijden van lozingsnormen bij de lozing van afvalwater.

Daarnaast zijn er nog veel meer klasse 2-inrichtingen (vnl. droogkuis), waarbij het toezicht door de gemeente zou moeten worden uitgevoerd.

- In een beperkt aantal gevallen werd bij de controle van de lozing van het afvalwater de aanwezigheid van perchloorethyleen vastgesteld. De nodige onderrichtingen werden gegeven.

Er is ook een bodemverontreiniging met perchloorethyleen bekend waarvan de sanering nog moet starten. Het dossier is bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) bekend.

- Er zijn geen verontreinigingen bekend die een kennisgeving aan de Arbeidsinspectie tot gevolg hadden.
- De afdeling Milieu-inspectie heeft geen geregeld overleg met de Arbeidsinspectie. In enkele individuele dossiers zijn er wel al contacten geweest.

Bij overtredingen inzake leefmilieu die een aanwijzing zijn voor mogelijke ernstige inbreuken op de gezondheid van de werknemers in de door de afdeling Milieu-inspectie geïnspecteerde bedrijven, worden de diensten bevoegd voor de gezondheid van de werknemers ingelicht.

Ook kunnen zij het proces-verbaal met de vaststellingen van de toezichthoudende ambtenaar

van de afdeling Milieu-inspectie dan opvragen bij de procureur-generaal.

**Vraag nr. 308
van 19 september 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Doelstellingen afvalwaterzuivering – Kostprijs

Om zich in regel te stellen met de Europese richtlijn stedelijk afvalwater, die bepaalt dat Vlaanderen tegen 2005 al het afvalwater moet zuiveren, zullen nog zware investeringen noodzakelijk zijn.

Er wordt door de Milieu-administratie een bedrag vooropgesteld van 85 miljard om de gemeentelijke infrastructuur van collectoren en waterzuiveringsstations te bouwen, terwijl om de achterstand in te halen inzake gemeentelijke riolen een bedrag van 125 miljard wordt vermeld.

In de regeringsverklaring van juli 1999 heeft de Vlaamse regering als doel gesteld :

- de verdere uitbouw van het gemeentelijk rioleringsnet en de optimalisatie van de bestaande rioleringsstelsels (afkoppeling en infiltratie van regenwater) ;
- de verdere uitbouw van kleinschalige waterzuivering ;
- het stimuleren van zelfzuivering voor niet op riolering aan te sluiten woningen.

- Werd door de Vlaamse regering reeds opdracht gegeven een raming op te stellen van de kosten verbonden aan de realisatie van de in de regeringsverklaring opgegeven doelstellingen zoals hierboven vermeld ?
- Wordt een gedeeltelijke subsidiëring overwogen voor de aanleg van gemeentelijke rioleringen en kleinschalige waterzuivering ?

Een aantal gemeenten hebben zich reeds zeer zware investeringen getroost.

Komen zij eventueel in aanmerking voor een dergelijke subsidiëring ?

- Is in de vermelde bedragen rekening gehouden met de kosten voor afkoppeling die eventueel ten laste vallen van de individuele burgers ?

Kunnen zij ook op subsidies aanspraak maken ?

4. Over welke juridische middelen beschikt de Vlaamse regering om de bewoners ertoe aan te zetten, aan te sluiten op de openbare riolering op plaatsen waar de achterstand zeer aanzienlijk is ?

Moet de burgemeester hierop toezien ?

Antwoord

1. In het kader van de opmaak van het investeringsprogramma voor de bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur 2002-2005 (2006), goedgekeurd door de Vlaamse regering op 30 juni 2000 werd, rekening gehouden met de nu nog geldende bevoegdheidsregels inzake afvalwaterzuivering, een inschatting gemaakt van de budgetten die binnen de beschikbare enveloppes subsidieerbaar zijn. Voor de genoemde periode kwam men op 21 miljard frank uit.

Het opstellen van een raming van de kosten verbonden aan de verdere uitbouw van de waterzuivering in Vlaanderen, waaronder het gemeentelijk rioleringsnet, de optimalisatie van de bestaande rioleringsstelsels, de (uit)bouw van kleinschalige waterzuivering en het toepassen van zelfzuivering voor niet op riolering aan te sluiten woningen, werd opgedragen aan een ambtelijke projectgroep met vertegenwoordigers van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). Door de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) werd een werkgroep georganiseerd met deelname van de NV Aquafin en de VMM om de gemeentelijke rioleringsinvesteringen te schatten, waarbij gebruik wordt gemaakt van enerzijds een extrapolatie op basis van gemeenten waar een hydronautanalyse had plaatsgevonden en anderzijds gemiddelde eenheidsprijzen per meter aan te leggen riolering. Deze schatting komt inderdaad uit in de buurt van 125 miljard frank, zoals in de vraag aangegeven.

Het is evenwel zo dat dit cijfer enkel kan worden verfijnd als men op gemeentelijk niveau een duidelijke visie ontwikkelt van welke gebieden men in de toekomst nog wil berioleren en aansluiten op een centrale zuivering, versus lokale kleinschalige zuiveringen, versus individuele aanpak. Op dit vlak moeten deze diensten zich richten op het regeerakkoord, op mijn beleidsnota en op mijn visie in verband met de toekomst van de waterzuivering zoals door de Vlaamse regering in juni besproken.

2. Geruime tijd is er een subsidiëringsregeling van toepassing voor de gemeentelijke rioleringsstelsels. Het initiële besluit dateert van 30 juni 1996 en werd aangepast met het besluit van 23 maart 1999, waarbij een aantal extra voorwaarden van toepassing werden gesteld teneinde een gericht beleid te voeren ten aanzien van de hemelwateraanpak en -buffering.

Om hieraan uiting te geven, moeten de volgende punten worden nagekomen :

- het vaststellen van een gemeentelijke verordening waarbij voor nieuwbouw en vernieuwbouw de installatie van een hemelwaterput met een minimale inhoud van 3 m³ met hergebruik of de installatie van een infiltratievoorziening verplicht wordt gesteld ;
- het vaststellen van een gemeentelijke subsidieregeling voor de installatie van een hemelwaterput en/of een infiltratievoorziening conform de code van goede praktijk ;
- het vaststellen van een gemeentelijke verordening inzake afzonderlijke huisaansluitingen voor nieuwbouw en vernieuwbouw voor de gescheiden afvoer van afvalwater en hemelwater, waarbij de afvoer van hemelwater naar een gemengd stelsel slechts wordt toegelaten bij ontstentenis van een infiltratievoorziening, een gracht, een oppervlaktewater of een regenwederafvoerleiding.

Het subsidiepercentage wordt tot 75 % (eerder besluit 50 %) van de kostprijs van de rioleringswerken opgetrokken, op voorwaarde dat een gescheiden stelsel wordt aangelegd waarbij het hemelwater bij voorkeur wordt afgevoerd via een geherwaardeerd grachtenstelsel. Eventuele retentie- en/of infiltratievoorzieningen voor het hemelwater zijn eveneens subsidieerbaar.

Het merendeel van de Vlaamse gemeenten tracht gebruik te maken van de mogelijkheden geboden door dit subsidiëringsbesluit. De vraag is evenwel groter dan het aanbod, waardoor een aantal voorstellen voorlopig niet kan worden gehonoreerd.

3. De hierboven vermelde cijfers betreffen ramingen van de werken uit te voeren op het openbaar domein. M.b.t. het inschatten van de kosten voor bijvoorbeeld de afkoppeling op privé-domein hebben mijn diensten weinig ervaring. We hebben een demonstratieproject opgestart in Geel (Mosselgoren) om de kosten van dit

soort werkzaamheden nauwkeuriger te leren kennen.

Uit het antwoord op de tweede vraag is af te leiden dat de individuele burger voor de voornoemde werken subsidies kan verkrijgen, op voorwaarde dat de gemeente de nodige subsidieregeling treft.

4. Artikel 4.2.1.3 § 3 van het Vlarem II (besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne) stelt duidelijk : "de lozing van huishoudelijk afvalwater in de gewone oppervlaktewateren of in een kunstmatige afvoerweg voor hemelwater is verboden wanneer de openbare weg van openbare riolering is voorzien".

Huishoudens die beschikken over een individuele behandeling van afvalwater (IBA), die bijgevolg enkel propere effluënten lozen, kunnen niet worden beschouwd als een lozer van afvalwater. Bij de volgende herziening van Vlarem zullen de regels voor IBA's nader worden bepaald.

Bovendien voorziet het Vlarem in geen enkele afwijking hierop. De aansluitingsplicht op riool is derhalve absoluut en direct afdwingbaar. Heel wat Vlaamse gemeenten hebben een algemene politieverordening van toepassing gesteld waarin deze aansluitingsplicht op riool is opgenomen. Overtredingen van de bepalingen van een dergelijke verordening kunnen worden gesanctioneerd.

Conform artikel 58 van Vlarem I wordt op de toepassing van deze Vlarem-bepalingen toegezien door volgende hiervoor bevoegde instanties :

- de burgemeester ;
- de door de gemeente aangewezen agenten van de gemeentelijke politie en de technische ambtenaren van de gemeente die in het bezit zijn van een bekwaamheidsgetuigschrift verkregen na een opleiding omschreven in artikel 59 van Vlarem I ;
- de door de Vlaamse minister aangestelde ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie van Aminal, die echter in eerste instantie het toezicht over de inrichtingen van klasse 1 uitvoeren.

Vraag nr. 309
van 19 september 2000
van de heer JAN LOONES

Jetski's – Reglementering

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Vraag nr. 432

van 19 september 2000

van de heer Jan Loones

Blz. 586

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 310
van 19 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Geurhinder Menen – Metingen – Overleg met Frankrijk

Reeds enkele maanden klagen de bewoners van de Basse Censestraat in Menen over geurhinder afkomstig van een bedrijf in het Franse Halluin.

Het betrokken bedrijf, dat gevestigd is op een aanpalend industrieterrein, aan de andere kant van de grens, zou compost aanmaken. Hiervoor wordt afval aangevoerd, dat wordt afgedekt met aarde en plastic zakken.

De buurtbewoners maken zich ernstig zorgen omtrent de gassen die vrijkomen. De omwonenden zijn er zich van bewust dat de Vlaamse overheid niet rechtstreeks kan ingrijpen en enkel kan aandringen op een spoedige oplossing bij de Franse overheid.

1. Is de minister op de hoogte van het geurprobleem ter hoogte van de Basse Censestraat in Menen ?
2. Zo ja, werden er reeds metingen uitgevoerd naar de intensiteit en de samenstelling van de geurhinder ? Wat waren de resultaten ?

3. Heeft de minister in dit verband reeds contact gehad met de Franse overheid ?

Zo ja, wat was het resultaat ? Zo neen, is zo'n overleg nog gepland ?

Antwoord

1. Ik ben op de hoogte van het geurprobleem dat bestond ter hoogte van de Basse Censestraat in Menen.

De geurhinder bleek afkomstig te zijn van het composterende bedrijf Sarl Natural Production in Halluin. Dit bedrijf is net over de grens gelegen.

2. Er werden geen metingen verricht naar de samenstelling van de geurhinder.

Door de buitendienst West-Vlaanderen van de afdeling Milieu-inspectie van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) werden wel verscheidene inspecties uitgevoerd om de omvang en de intensiteit van de geurhinder vast te stellen.

Tijdens deze inspecties kon echter geen geurhinder worden vastgesteld. In de toekomst zullen nieuwe inspecties worden uitgevoerd.

3. Ik heb nog geen contact gehad met de Franse overheid.

Het bedrijf werd intussen stilgelegd door de burgemeester van Halluin, naar aanleiding van een inspectie die werd uitgevoerd door de DRIRE (Direction Régionale de l'Industrie, de la Recherche et de l'Environnement).

Vraag nr. 311 van 20 september 2000 van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY

Grensoverschrijdende waterlopen met Wallonië – Overleg waterkwaliteit

1. Wat de gewestoverschrijdende waterlopen met het Waalse en het Brusselse gewest betreft, vernam ik in het antwoord op een vroegere schriftelijke vraag dat onder meer de Grote Gete, de Kleine Gete en de Jeker worden onderzocht door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). (schriftelijke vraag nr. 153 van 8 maart 1999 van

de heer Francis Vermeiren, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 21 mei 1999, blz. 1520 – red.)

Terwijl de kwaliteit van de Grote Gete sterk verbeterd is, moet worden vastgesteld dat de kwaliteit van de Kleine Gete en de Jeker zeker niet in gunstige zin evolueren zoals het hoort.

Heeft de minister hiervoor een verklaring en wordt, wat de Kleine Gete en de Jeker betreft, overleg gepleegd met het Waals Gewest over mogelijke verbeteringsinitiatieven ?

2. Het komt mij voor dat het overleg met de andere gewesten via de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde (ICBS) en de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Maas (ICBM), inclusief de in hun schoot onderscheiden werkgroepen, een onvoldoende stimulans blijkt te zijn voor het Waals Gewest om haast te maken met saneringsprogramma's voor een aantal grensoverschrijdende waterlopen.

Zijn, wat het overleg binnen deze commissies en hun werkgroepen betreft, de provincies en gemeenten betrokken ? Zo ja, op welke wijze ?

Wie van de provinciale overheid van Vlaams-Brabant en van de gemeentebesturen van Vlaams-Brabant werd, sedert de oprichting van de ICBS en de ICBM, reeds uitgenodigd om deel te nemen aan de vergaderingen van die commissies of hun werkgroepen ?

Weet de minister of langs Waalse zijde de provincies en gemeenten bij dat overleg zijn betrokken ?

3. Kan de minister medelen welke dossiers inzake grensoverschrijdende bevaarbare en onbevaarbare waterlopen enerzijds en waterzuiveringsinfrastructuur anderzijds reeds op de agenda's van voornoemd overleg hebben gestaan, welke thans aan de orde zijn en welke prioriteiten voor de onmiddellijke toekomst door het Vlaams Gewest werden ingebracht of zullen worden ingebracht ?
4. Waar kunnen de uitnodigings-, deelnemings- en aanwezigheidslijsten van de vergaderingen van de ICBS en de ICBM en hun werkgroepen worden geconsulteerd en verkregen ?

Waar kunnen de verslagen van de vergaderingen worden geconsulteerd en verkregen ?

5. Wat is de relatie tussen de bekkencomités en de ICBS, de ICBM, hun werkgroepen en hun werking ?

Hoe gebeuren de inbreng en de samenwerking en wie neemt er van de bekkencomités deel aan de werking ?

Antwoord

1. De waterkwaliteit van de vermelde waterlopen kende de volgende evolutie sinds het begin van de jaren negentig (**bijlage 1**) :

- Grote Gete in Hoegaarden : de Prati-index voor zuurstofverzadiging (PIO) wijst op een aanvaardbare kwaliteit tot en met 1995 en op een matige verontreiniging sinds 1996. Sinds 1997 vertoont de PIO een dalende trend, wat wijst op een zeer bescheiden kwaliteitsverbetering. De biologische kwaliteit bleef sinds 1989 onveranderd matig.

Op te merken valt dat deze meetplaats afwaarts gelegen is van de brouwerij van Interbrew en dus geen exact beeld geeft van de verontreiniging afkomstig uit Wallonië ; daarom werd door de VMM in 1999 een nieuwe meetplaats in gebruik genomen, gelegen tussen de gewestgrens en het lozingspunt van Interbrew.

- Kleine Gete in Ezemaal (Landen) : de PIO wijst overwegend op een matige verontreiniging, met uitzondering van een aanvaardbare kwaliteit in 1990 en 1995, en op een verontreinigde toestand in 1997 (droog jaar). Sinds 1997 vertoont de PIO een dalende trend, wat wijst op een zeer bescheiden kwaliteitsverbetering. De biologische kwaliteit bleef sinds 1992 onveranderd matig.

De slechte kwaliteit die in 1998 werd opgetekend, is een onderwaardering vanwege de overstromingen die in september van dat jaar plaatsvonden (uitspoelen van organische materiaal).

- Jeker in Lauw (Tongeren) : de PIO wijst sinds 1990 op een verontreinigde toestand ; iets betere waarden werden opgetekend in 1991 en 1995. Sinds 1997 vertoont de PIO een licht dalende trend, maar deze daling is

niet significant, zodat men moeilijk kan spreken van een kwaliteitsverbetering. De biologische kwaliteit was tot en met 1993 zeer slecht, vervolgens (1994-95) matig, dan weer slecht (1996-97 en 1999) tot zeer slecht (1998).

Naast lozingen van huishoudelijke afvalwaters beïnvloedt ook de suikerfabriek van Oreye (Borgworm) de waterkwaliteit negatief. Wellicht zijn de schommelingen in de biologische kwaliteit dan ook een weerspiegeling van de lozingen door dit bedrijf.

- Jeker in Kanne (Riemst) : de PIO wijst op deze meetplaats sinds 1991 op een matige kwaliteit ; sinds 1997 is de situatie onveranderd gebleven. De biologische kwaliteit varieert van slecht (BBI=4) tot matig (BBI=5). (*BBI : Belgische Biotische Index – red.*)

Het slechtere cijfer van 1999 is een onderwaardering vanwege het uitspoelen van organisch materiaal ten gevolge van overstromingen door hevige onweersbuien daags voor de monstername.

Algemeen kan worden besloten dat de waterkwaliteit van de vermelde waterlopen noch in gunstige, noch in ongunstige zin evolueert. Het voornaamste probleem betreft de slechte kwaliteit van het Jekerwater.

Wat het overleg met het Waals Gewest betreft, werd er in het kader van de toepassing van het protocolakkoord van 6 april 2000 tussen de gewestelijke Milieuministers beslist dat aan Vlaamse kant de voorzitters van de onderscheiden gewestoverschrijdende bekkencomités contact zullen nemen met hun collega's van over de gewestgrens, teneinde in onderling overleg de knelpunten te inventariseren en een mogelijke gezamenlijke oplossing voor te stellen.

2. De beide riviervedragingen hebben enkel betrekking op de kwaliteit van de hoofdstromen Maas en Schelde. De kwaliteit van de zijwaterlopen wordt voorlopig niet behandeld in de werkgroepen "waterkwaliteit". De bilaterale en praktische aanpak van de concrete problemen wordt het best verzekerd door de direct betrokken overheden en lokale actoren die de veldsituatie kennen (subsidiariteit).

Zoals reeds gesteld in mijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 194 van 25 mei 2000 van de heer Jacques Timmermans (Bulletin van Vragen

en Antwoorden nr. 16 van 30 juni 2000, blz. 1591) is er een informatie-uitwisseling van de ICBM en ICBS met de "in te passen" structuren die betrokken zijn bij het waterbeheer van de respectieve stroomgebieden. Voor de grensoverschrijdende stroomgebieden met Nederland gebeurt dat via het NVIWO (Nederlands-Vlaams Integraal Wateroverleg) en de daaronder vallende grensoverschrijdende bekkencomités (Mark, Dommel en Thornerbeek/Voer en Kreeken en Polders).

De secretarissen van de beide riviercommissies nemen deel aan de vergaderingen van het NVIWO en de bekkencomités. Een dergelijke formele structuur voor grensoverschrijdende bekkens bestaat nog niet tussen het Vlaams en het Waals, respectievelijk Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De provinciale overheden en de gemeentebesturen hebben geen afgevaardigden in de ICBS en ICBM. De Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) zijn wel op de hoogte van de werkzaamheden van de ICBM en ICBS via hun afgevaardigde in de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MINA-raad), die deel uitmaakt van de Vlaamse delegatie bij de beide riviercommissies.

De provincies zijn wel vertegenwoordigd in de grensoverschrijdende stroomgebiedcomités en, samen met de gemeenten via de VVSG, in de bekkencomités.

- Er zijn geen concrete dossiers inzake grensoverschrijdende bevaarbare en onbevaarbare waterlopen enerzijds en waterzuiveringsinfrastructuur anderzijds op de agenda geplaatst van de riviercommissies. Deze worden behandeld in de bekkencomités. Wel wordt er in het kader van het Scheldeactieprogramma en het Actieprogramma Maas een inventaris opgemaakt over de huidige en geplande riolerings- en zuiveringsinfrastructuur.

Er kan wel reeds worden gemeld dat het Waals Gewest een versneld waterzuiveringsprogramma heeft uitgewerkt voor alle agglomeraties van meer dan 10.000 inwonersequivalenten (IE). Wij verwachten op die basis een verbetering van de waterkwaliteit van de grensoverschrijdende waterlopen tegen 2005.

- Via de Internetsites van ICBS (www.icbscipe.com) en ICBM (www.cipm-icbm.be) heeft het publiek toegang tot de commissies, hun organisatiestructuur, de verdragen, publicaties, de

actieprogramma's, ... Deze sites zijn in volle ontwikkeling.

Voor leden is er een intern net dat hun toegang verschaft tot de uitnodiging voor vergaderingen, agenda's en werkdocumenten en verslagen.

- Zoals reeds vermeld onder punt 2, is er een formele informatie-uitwisseling met de bekkencomités teneinde de complementariteit te bevorderen.

Aangezien de spilactoren van de bekkencomités Aminoal, AWZ, VMM en AWW (voor de ICBM) en VMW (voor ICBS) zowel in de bekkencomités als in de werkgroepen van de commissies vertegenwoordigd zijn, is er automatisch een afstemming.

(Aminoal : administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer ; AWZ : administratie Waterwegen en Zeewezen ; AWW : Antwerpse Waterwerken ; VMW : Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening – red.)

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 312
van 20 september 2000
van mevrouw TREES MERCKX-VAN GOEY**

Solventhoudend afval – Milieu

Volgens recente gegevens zou er ongeveer 35.000 ton solventhoudend afval aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) worden gemeld. Zeer weinig hiervan kan worden gerecycleerd.

- Hebben de diensten van de minister of OVAM zicht op de wijze waarop en waar dit afval wordt "verwijderd", nu wordt gesuggereerd dat het wordt gebruikt als brandstof in cementovens, in casu ook in cementovens die gelegen zijn in Wallonië ?
- Is het de minister bekend dat inderdaad solventhoudend afval in Waalse cementovens wordt verbrand, dat deze industrie hiervoor nog een vergoeding ontvangt voor haar bijdrage tot de afvalverwijdering, dat de nodige zeer hoge verbrandingstemperaturen aldaar niet steeds worden bereikt, dat de rookgassen niet steeds worden gezuiverd of afgekoeld om de vorming van dioxines te vermijden, en dat er aldus eventueel ook in Vlaanderen een gevaar voor de

volksgezondheid en het leefmilieu kan ontstaan ?

3. Is het inderdaad zo dat dioxines afkomstig uit Waalse cementovens neerslaan in het Vlaamse landsgedeelte ?

Over welke hoeveelheid gaat het hier op jaarbasis ?

Zijn deze situatie en cijfers terug te vinden in de rapporterings- en meetgegevens van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) ?

Worden tussen OVAM en de cementindustrie rechtstreeks onderhandelingen gevoerd, of kunnen die worden gevoerd, over de sanering van deze problematiek, nu de Waalse overheid in deze aangelegenheid kennelijk andere belangen laat prevaleren ?

4. Kan de minister mij in dit kader meedelen hoeveel solventhoudend afval afkomstig uit Vlaanderen kan worden gerecycleerd, hoeveel hiervan ook effectief wordt gerecycleerd, wat met het niet-gerecycleerde solventafval gebeurt, wie voor de "verwijdering" ervan betaalt, wat de kostprijs hiervan is, welke concrete initiatieven werden genomen opdat de producenten en de consumenten van solventen andere, voor het milieu en de volksgezondheid betere oplosmiddelen zouden aanmaken en verbruiken, en wat de resultaten zijn van de bedoelde initiatieven ?
5. Gelet op het feit dat diverse beroepen geregeld in contact komen met solventhoudende stoffen, vernam ik tevens graag of de minister of de diensten van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor milieu- en arbeidsbescherming en de diensten bevoegd voor de volksgezondheid en OVAM hieromtrent nauw met elkaar in overleg werken en samen gecoördineerd optreden.

Antwoord

1. In Vlaanderen wordt er jaarlijks circa 97.000 ton solventhoudend afval geproduceerd. Hiervan wordt 15 % rechtstreeks afgevoerd voor recyclage (destillatie voor hergebruik), 13 % rechtstreeks afgevoerd naar Indaver voor verbranding en 6 % rechtstreeks afgevoerd naar de cementindustrie in Wallonië of Frankrijk.

Het grootste deel, circa 66 %, wordt eerst geconditioneerd, dit is voorbehandeld of opge-

bult, vooraleer het wordt afgevoerd naar de bovenvermelde bestemmingen. Ruim de helft van dit geconditioneerde afval heeft eveneens de cementindustrie als uiteindelijke bestemming (de exacte cijfers kunnen enkel worden achterhaald via nazicht van de afvalstoffenregisters van de conditioneringsbedrijven en de verwerkers en kunnen om deze reden niet op korte termijn worden verstrekt).

Bij de NV Indaver gebeurt de verbranding van de solventen ofwel met energierecuperatie (productie van elektriciteit) in de draaitrommelo-ovens, ofwel met recuperatie van waterstofchloride (HCl) in de statische oven. De installaties van Indaver zijn uiteraard voorzien van een volledige en uitgebreide rookgaswassing. De emissies voldoen aan de strengste voorwaarden.

2. De cementovens zijn vergund voor de verbranding van gevaarlijk afval. Juridisch gezien is het dan ook zeer moeilijk om bijvoorbeeld een afvoer van Vlaamse solventen naar Waalse cementovens te weigeren.

De solventverbranding in de cementindustrie gebeurt in de meeste gevallen in cementovens die werken volgens het natte procédé. De grondstoffen worden gedolven uit water en bevatten dan ook zeer veel water.

In de cementovens gebeurt eigenlijk de thermische mineralogische omzetting van de grondstoffen tot klinker (hoofdbestanddeel van cement). Om deze mineralogische omzetting te verkrijgen, zijn er temperaturen noodzakelijk van minstens 1.500 graden Celsius in de vaste fase. Alle aanwezige water in de grondstoffen moet worden verdampt. Vandaar dat deze industrie zeer veel nood heeft aan energie en bijgevolg aan brandstoffen. Door fossiele brandstoffen te vervangen door afval, heeft zij in plaats van energiekosten een bron van inkomsten, wat uiteraard haar concurrentiepositie versterkt. In de meeste gevallen wordt het afval eerst voorbehandeld, gehomogeniseerd en bewerkt tot afvalbrandstof met de juiste fysische karakteristieken, om een gemakkelijke toevoeging aan de oven te bevorderen, zonder verstoring van het cementproductieproces.

De injectie van solvent in de oven gebeurt aan het hete trommelfront. De oven heeft daar een temperatuur van 1.800 graden Celsius. Bij dergelijke temperaturen mag men aannemen dat de thermische afbraak van de organische solventen volledig is (ter vergelijking : de verbran-

ding in echte afvalverbrandingsinstallaties voor gevaarlijk afval gebeurt bij een temperatuur van minstens 850 à 1.100 °C, afhankelijk van het chloorgehalte).

De Waalse en Franse cementovens hebben als enige rookgaswassing een elektrofilter. Aangezien de cementovens werken volgens het tegenstroomprincipe (gassen bewegen in de tegenovergestelde richting van de grondstoffen), heeft de oven nog een redelijk zuiveringsrendement met betrekking tot de chloriden en sulfaten. Dioxine-emissieresultaten bij cementovens wijzen op emissies van de orde van 0,1 ng TEQ/Nm³ (ng : nanogram ; TEQ : toxisch equivalent ; Nm³ : normaal kubieke meter – red.). Over het algemeen kan men echter wel stellen dat de cementovens hogere emissies hebben dan de echte afvalverbrandingsinstallaties.

De nieuwe Europese afvalverbrandingsrichtlijn werd recentelijk goedgekeurd en zal in de loop van oktober worden gepubliceerd in het Europees Publicatieblad. Ook coverbrandingsinstallaties, zoals cementovens, vallen onder het toepassingsgebied van de richtlijn. Deze richtlijn introduceert ook voor de cementindustrie strengere normen dan die welke nu van toepassing zijn.

De financiering van de verwerking van de solventen gebeurt steeds volgens het principe "de vervuiler betaalt". In praktijk zal de producent van het afval (dit is niet de producent van de solventen) instaan voor de betaling van de verwerkingskosten.

De verwerkingsprijs voor zowel recyclage als verbranding is sterk afhankelijk van de hoeveelheid, de wijze van aanlevering en de verontreinigingsgraad van de solventen. Deze prijs is uiteraard sterk bepalend voor de keuze van verwerkingswijze ook al zou, strikt juridisch, de eindbestemming van het afval moeten worden gekozen conform de ladder van Lansink, waarbij recyclage en hergebruik de voorkeur genieten boven verbranding met energierecuperatie.

- In de buurt van de Waalse cementoven heeft de Vlaamse Milieumaatschappij twee punten waar twee keer per jaar dioxinedepositiemetingen worden uitgevoerd. Er is een meetpunt in Val-Meer op +/- 5 kilometer afstand van de oven in noordwestelijke richting. Het tweede meetpunt bevindt zich in Moelingen op +/- 2,5 kilometer afstand in zuidoostelijke richting. Deze twee punten bevinden zich echter niet in de over-

heersende windrichting. Dit wil zeggen dat ze niet ideaal liggen ten opzichte van de potentiële bron, maar hiervoor zouden meetpunten in Wallonië of Nederland vereist zijn.

In Vlaanderen, noch in het buitenland bestaan normen voor dioxinedeposities. Op basis van door de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO) gehanteerde maximale innamedosisen van 1 à 4 pg TEQ/kg lichaamsgewicht per dag, hanteert de Vlaamse Milieumaatschappij drie drempels voor de beoordeling van de gemeten dioxinedepositiewaarden. Maandgemiddelde waarden die de drempel van 6,8 – 20 en 27 pg TEQ/m² dag overschrijden, worden omschreven als respectievelijk verhoogd, sterk verhoogd of zeer sterk verhoogd. (pg : picogram = 10⁻¹² gram – red.)

Uit de resultaten weergegeven in tabel 1, kunnen we afleiden dat de dioxinedepositiemetingen in Val-Meer niet verhoogd zijn. In Moelingen werd een verhoogde waarde gemeten tijdens de meetcampagne van oktober-november 1997. Als we alle metingen voor Vlaanderen bekijken voor deze periode, is deze meting relatief laag. Tijdens de volgende meetcampagnes waren de metingen in Moelingen niet verhoogd. Er kan worden besloten dat de Waalse cementoven weinig of geen invloed heeft op de dioxinedeposities in Vlaanderen.

Tabel 1 :

Dioxinedeposities in Moelingen en Val-Meer, uitgedrukt in pg TEQ/m².dag.

Meetplaats	Nov-dec '97	Apr-mei '98	Okt-nov '98	Apr-mei '99	Okt-nov '99	Apr-mei '00
Moelingen	10	4,2	/	5,7	5,2	4,3
Val-Meer	/	/	/	6,3	2,6	1,1

/ : geen meting tijdens deze periode

De meetresultaten worden tweejaarlijks verspreid per persnota en aan de betrokken gemeenten verstuurd. De meetresultaten worden ook opgenomen in het jaarverslag luchtkwaliteit van de VMM.

- Voor een antwoord op de vragen in verband met het afvalaspect, namelijk hoeveelheden solventhoudend afval, percentage recyclage en kosten van de verwijdering, wordt verwezen naar de antwoorden op deelvragen 1 en 2.

Concrete initiatieven van de Vlaamse overheid die tot doel hebben dat er minder solventen in

het milieu terechtkomen, zijn BBT-studies en Presti-projecten voor een aantal relevante sectoren (*BBT : beste beschikbare technieken ; Presti : preventie en stimulering – red.*).

In BBT-sectorstudies worden een aantal beste beschikbare technieken geselecteerd op basis van een grondig onderzoek van de milieuefficiëntie en de kostprijs van een aantal milieumaatregelen zoals preventie-, productie-, constructie-, procesgeïntegreerde maatregelen of nabehandelingstechnieken. Deze studies zijn de basis voor het Vlaams milieubeleid via de Vlaamse wetgeving, waarbij de BBT's het uitgangspunt voor vergunningsvoorwaarden zijn. Voor een aantal solventenemitterende sectoren kan door het toepassen van de sectorspecifieke BBT een aanzienlijke vermindering van de uitstoot van solventen worden bereikt.

In de sector van de verf-, lak-, vernis- en drukinktproducenten wordt een reductie van de solventenuitstoot berekend van 32 % ten opzichte van de huidige situatie, bij integrale toepassing van de BBT-aanbevelingen. Bij koetswerkherstelbedrijven levert deze berekening 57 % reductie op, terwijl de emissiereductie van tetrachlooretheen bij de droogkuissector over een periode van tien jaar op 75 % wordt berekend. Andere solventenemitterende activiteiten waarvoor BBT-studies zijn uitgevoerd, zijn het reinigen van leder en textiel en het verduurzamen van hout.

Net zoals BBT-studies leveren Presti-projecten een bijdrage tot het meer milieuvriendelijk bedrijven van industriële activiteiten. Presti-projecten zijn op te vatten als aan de BBT-studies complementaire werkdocumenten voor zowel de bedrijfsleiding als de man of vrouw op de werkvloer. Voor de solventenemitterende sectoren geven ze bijvoorbeeld bij sommige technische verbeteringen aanwijzingen over hoeveel oplosmiddel er kan worden bespaard. Naast de bovenvermelde solventenemitterende sectoren waarvoor er al BBT-studies bestaan, zijn er ook Presti-documenten voor stalenbuizenfabrieken, trekkerijen, koudwalserijen, het vervaardigen van producten in metaal, de machinebouw, de elektrotechnische industrie, drukkerijen, de grafische nijverheid en de papierwarenindustrie.

Zowel BBT-studies als Presti-projecten worden uitgevoerd in opdracht van de Vlaamse overheid, en de begeleiding van elk individueel project gebeurt in onderling overleg tussen de verschillende betrokken overheidsinstellingen en

in samenwerking met industriële federaties via een stuurgroepwerking.

- Arbeidsbescherming is een federale bevoegdheid. Inzake arbeidsbescherming tegen de schadelijke effecten van solventen is er geen officiële samenwerking tussen de Milieudirectie en de federale overheid. Het betreft hier in eerste instantie een bevoegdheid van de minister voor Welzijn en Volksgezondheid.

Vraag nr. 313
van 22 september 2000
van de heer JAN LOONES

Visserij – Vlootbeleid

Sinds geruime tijd voert Europa een politiek van vlootafbouw in de Noordzee. Die politiek wordt onder meer gesteund door de Groene partijen, die een verdere inkrimping van de vissersvloot in de Noordzee vragen. Tijdens een tweedaags congres van de Noordzeegroenen in Oostende verdedigden ook Vlaamse politici dit standpunt.

Vlootafbouw zou vooral dienen te gebeuren door de subsidiëring van de industriële visserij-schepen af te schaffen. De Belgische vloot zou dan echter wel voldoende zijn uitgedund, zodat er geen verdere afbouw meer nodig is.

- Welk beleid wordt thans gevoerd binnen de Vlaamse bevoegdheden die van invloed kunnen zijn op een eventuele afbouw van de vloot ?
- In welke mate kan de minister haar standpunt kenbaar maken of invloed uitoefenen op Europees niveau ?

Antwoord

- Het visserijbeleid binnen de Vlaamse bevoegdheden, dit wil zeggen het investeringsbeleid, is afgestemd op het federale vlootbeleid.

Dit vlootbeleid is in overeenstemming met het Meerjarig Oriëntatieprogramma (MOP IV) voor België en noodzaakt geen verdere inkrimping van de vloot.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat, in tegenstelling tot de ons omringende landen, er in de Belgische vloot geen "industriële visserij-schepen" aanwezig zijn ; de Vlaamse rederijen zijn familiale bedrijven, met over het algemeen

slechts één vissersvaartuig, met twee tot zes bemanningsleden.

2. Aangezien de bevoegdheid van onderhandelen op Europees niveau vooralsnog een federale bevoegdheid is, wordt hiervoor contact opgenomen met de bevoegde federale minister. Het visserijbeleid, en meer bepaald het vloot- en quotabeleid, is in hoofdzaak een federale aangelegenheid. Het behoort tot categorie I, zodat voor de Vlaamse minister bevoegd voor de visserij zelfs geen assessorrol is weggelegd bij ministerraden en overleg met de Europese Unie (EU). De Vlaamse minister kan dus slechts zeer onrechtstreeks haar standpunt kenbaar maken op het Europees niveau.

Uiteraard is er ook over visserijmateries overleg binnen het kader van de Interministeriële Conferentie Landbouw (ICL), waarbij de federale standpunten kunnen worden bijgestuurd via de inbreng van de gewestministers.

Vraag nr. 314
van 22 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

VLM en VMM – Diensthoofdtoelage

Het organogram van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) en de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) laat zien dat de beide Vlaamse openbare instellingen (VOI) bestaan uit een hoofdbestuur en een aantal buitendiensten.

Het personeelsstatuut bepaalt dat aan de hoofden van de buitendiensten een diensthoofdtoelage kan worden toegekend. De diensthoofden moeten dan wel voldoen aan een aantal voorwaarden.

1. Wat zijn de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een dergelijke toelage ?

Hoeveel personeelsleden bij de VMM en de VLM voldeden in 1999 aan die voorwaarden ?

2. Werden er in 1999 dergelijke diensthoofdtoelagen uitgekeerd ? Zo ja, aan hoeveel personeelsleden en voor welk totaalbedrag ? Zo nee, wat is de reden hiervoor ?

Antwoord

1. Eerst en vooral wens ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop te wijzen dat de VMM op-

merkt dat haar personeelsstatuut geïnspireerd is op en analoog is aan het personeelsstatuut van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De artikels XIII 57 tot XIII 59 van het personeelsstatuut van de VMM voorzien in een diensthoofdtoelage ten bedrage van 10 % van het geïndexeerd salaris aan de ambtenaar van rang A1 die :

- in een buitendienst van de instelling,
- en waar op het organogram geen betrekking van rang A2 voorgesteld is,

de functie van diensthoofd uitoefent.

Het door de Vlaamse regering goedgekeurde stambesluit van 30 juni 2000 herneemt deze bepalingen in de artikels XIII 60 tot 62 (van toepassing voor VMM en VLM) :

"Art. XIII 60. Er wordt een toelage, diensthoofdtoelage genoemd, toegekend aan de ambtenaar van rang A1 die :

- in een buitendienst van de instelling,
- en waar op het organogram geen betrekking van rang A2 voorgesteld is,

de functie van diensthoofd uitoefent.

Art. XIII 61. De diensthoofdtoelage bedraagt 10 % van het geïndexeerd salaris. Zij wordt maandelijks en na verlopen termijn betaald.

Art. XIII 62. Ingeval de diensthoofdtoelage niet volledig verschuldigd is, wordt zij betaald overeenkomstig de bepalingen van artikel XIII 24, § 1".

Is er voldaan aan de voorwaarden voor de buitendiensten van de VMM ?

De vraag rijst of personeelsleden van rang A1 die worden aangewezen als hoofd van een buitendienst, voor deze toelage in aanmerking komen.

Het diensthoofd – in de zin van de bepalingen van het VMM-statuut over de diensthoofdtoelage – kan worden aangesteld wanneer een buitendienst een volwaardige en volledig zelfstandig opererende entiteit is, waar het diensthoofd taken moet vervullen die vergelijkbaar zijn met die van een afdelingshoofd. In ieder

geval moet hij inhoudelijk en functioneel verantwoordelijk zijn voor het ganse takenpakket van de buitendienst.

Gelet op de organisatie van de VMM, waarbij de hoofden van de buitendiensten in het kader van het DVP-administratieve en logistieke organisatie een ondersteunende opdracht hebben en de inhoudelijke en functionele verantwoordelijkheid voor het takenpakket van de buitendienst bij de verschillende afdelingshoofden ligt, wordt niet voldaan aan de criteria voor het toekennen van een diensthoofdentoelage. (*DVP : dienstverleningspakket – red.*)

Gelet op hetgeen voorafgaat, voldoet geen enkel hoofd van de buitendiensten van de VMM aan de gestelde voorwaarden.

Is er voldaan aan de voorwaarden voor de buitendiensten van de VLM ?

De VLM heeft vier buitendiensten waar telkens een afdelingshoofd (ambtenaar van de rang A2A) de functie van "diensthoofd" uitoefent. De bovenvermelde voorwaarden zijn dus evenmin vervuld.

2. Er werden dus noch bij de VMM, noch bij de VLM diensthoofdentoelagen uitgekeerd, om redenen die hierboven zijn uiteengezet.

Vraag nr. 315
van 22 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse Milieumaatschappij – Vergoedingen en toelagen (2)

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 211 van 18 mei 2000 stelt de minister dat in 1999 aan negen personeelsleden een kledijvergoeding werd uitbetaald op basis van het statuut, artikel XII 86-91 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 30 juni 2000, blz. 1608 – red.*). Volgens dit artikel worden de vergoedingen vastgesteld onverminderd de bepalingen betreffende de administratieve en begrotingscontrole. De vergoeding moet worden vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering. Verder wordt melding gemaakt van een verplichte inhouding ten behoeve van de sociale zekerheid.

1. Kan de minister mij zeggen wanneer een dergelijk besluit werd genomen ?
2. Wat wordt er in dit besluit precies bepaald ?

3. Is de praktijk in overeenstemming met de bepalingen in het besluit ?

Antwoord

1. De Vlaamse Milieumaatschappij betaalt een vergoeding uit als tegemoetkoming in de werkelijk gemaakte kosten voor werkkledij.

Deze vergoeding wordt verleend op basis van de artikelen XIII 86 en 87 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 juni 1995 houdende organisatie van de Vlaamse Milieumaatschappij en de regeling van de rechtspositie van het personeel.

2. Artikel XIII 86 bepaalt dat de vergoeding wordt verleend aan de ambtenaar die verplicht wordt werkelijke lasten te dragen en dat ze wordt toegekend door de leidend ambtenaar.

Aangezien het hier gaat om een vergoeding die wordt toegekend als terugbetaling van werkelijk gedane kosten, wordt het bedrag uiteraard niet vastgesteld door de Vlaamse regering, maar betaald op voorlegging van bewijsstukken.

Bij beslissing van de leidend ambtenaar wordt het bedrag van de vergoeding van werkelijke lasten voor kleding beperkt tot 20.000 frank/jaar op basis van artikel XIII 87, waarin wordt bepaald dat de vergoeding forfaitair kan worden vastgesteld wanneer de toestand die aanleiding geeft tot de toekenning zich herhaaldelijk kan voordoen. Dit maximum werd vastgesteld naar analogie van de praktijk bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

3. Zoals hierboven aangegeven, is de praktijk in overeenstemming met de bepalingen van bovenvermeld besluit.

In het kader van de harmonisatie van vergoedingen en toelagen voor Vlaamse ambtenaren wordt de huidige regeling opnieuw bekeken. De memorie van toelichting bij de overeenkomende artikelen XIII 96 en volgende van het besluit van de Vlaamse regering van 30 juni 2000, houdende de regeling van de rechtspositie van het personeel van sommige Vlaamse openbare instellingen (stambesluit VOI's), dat van toepassing is op de Vlaamse Milieumaatschappij en van kracht werd op 1 oktober 2000, zegt hierover :

"Art. XIII.97-XIII 101. In afwachting van de harmonisering van de vergoedingen en toelagen

bij het ministerie en de openbare instellingen, werden een aantal vergoedingen (en toelagen) nog niet opgenomen in dit stambesluit, en zullen ze later toegevoegd worden.

Zoals voor de toelagen, werd de definitie andermaal algemeen gehouden om deze per specifieke vergoeding te kunnen definiëren.

Het woord vergoeding is afgeleid van vergoeden, terugbetalen.

In de regel wordt een vergoeding betaald voor of toegekend als terugbetaling van werkelijk gedane kosten. Een vergoeding wordt normaal niet onderworpen aan bedrijfsvoorheffing of aan inhoudingen of bijdragen "sociale zekerheid". Het bedrag van een vergoeding kan ook forfaitair vastgesteld worden wanneer de toestand die aanleiding geeft tot de toekenning van een vergoeding zich herhaaldelijk kan voordoen."

Op basis van artikel XV 4 van het stambesluit VOI, dat luidt : "In afwachting van de vaststelling van de instellingsspecifieke besluiten voor de in artikel 11 vermelde instellingen, blijven de in artikel XV 3 opgeheven personeelsstatuten van toepassing voor de onderdelen die niet in strijd zijn met dit besluit", blijft de huidige regeling gelden tot :

- hetzij de toevoeging van een specifieke regeling aan het stambesluit ;
- hetzij de vaststelling van het instellingsspecifiek besluit voor de Vlaamse Milieumaatschappij.

Vraag nr. 316
van 22 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Investeringsprogramma Aquafin – Wijzigingen

Onlangs keurde de Vlaamse regering het ontwerp van investeringsprogramma (IP) voor de bovengemeentelijke zuivering voor de periode 2002-2006 goed. Voor de jaren 2002-2004 wordt ongeveer 12 miljard frank geïnvesteerd in een driehonderdtal projecten.

Een vergelijking tussen het investeringsprogramma 2001-2002 en het huidige investeringsprogramma toont aan dat een aantal projecten verdwenen zijn

uit de programma's, of werden doorgeschoven naar een later tijdstip.

Het gaat om de volgende projecten : RWZI Aalbeke-Centrum, RWZI Beitem, collector Wevelgem (collector Leie -Artoisstraat-Goudenbergsstraat), collector Wevelgem (collector Leie-Moraviestraat -Vliegpleinstraat), collector Ledegem (Papestraat), collector Ledegem (Rollegem-Kapelle – Sint-Eloois-Winkel) (RWZI : rioolwaterzuiveringsinstallatie).

Graag had ik van de minister vernomen, voor elk van deze projecten, wat de reden is voor de verschuiving op het investeringsprogramma of voor de schrapping.

Antwoord

Op 30 juni 2000 keurde de Vlaamse regering inderdaad het ontwerp investeringsprogramma 2002-2006 goed. Bij de goedkeuring van een investeringsprogramma wordt telkens de programmatie voor het eerste investeringsjaar, in dit geval 2002, vastgelegd. De programmatie voor de investeringen van de resterende periode (in dit geval 2003-2006) is enkel richtinggevend en kan bij de opmaak van latere investeringsprogramma's steeds worden aangepast aan recente evoluties.

Het project 21.181 "Plaatselijke zuivering Aalbeke-Centrum" was in het vorige investeringsprogramma geprogrammeerd voor 2002. Intussen is echter gebleken dat op de beek die momenteel als moerriool wordt gebruikt, nog acht verspreide lozingspunten aangesloten zijn. De stad Kortrijk werd al enkele keren gewezen op de inspanningen die vanuit het stadsbestuur dienden te worden geleverd. Totnogtoe ontving het Vlaams Gewest hierop geen enkele reactie. Onder voorbehoud dat de betrokken lozingspunten en de overwelfde beek door het stadsbestuur worden gesaneerd, is de "plaatselijke zuivering Aalbeke-Centrum" doorgeschoven naar de richtinggevende periode 2004-2006.

Ook het project 20.033 "plaatselijke zuivering Beitem" werd doorgeschoven van 2002 naar de periode 2004-2006. Opdat dit project zinvol zou zijn, dient de stad Roeselare niet alleen oppervlaktewater af te koppelen, maar ook enkele geplande gemeentelijke projecten uit te breiden zodat het afvalwater aansluitbaar wordt op deze zuivering. Na bespreking met de stad Roeselare is gebleken dat het stadsbestuur akkoord gaat met de sanering van dit stelsel, maar dat deze sanering momenteel nog

geen concrete vorm aanneemt. Desondanks is er bij het stadsbestuur op aangedrongen om zo spoedig mogelijk een meerjarenplanning voor de sanering van het rioolstelsel van Beitem aan het Vlaams Gewest voor te leggen.

Bij de bespreking van het ontwerpinvesteringsprogramma werd de "collector Leie-Artoisstraat-Goudenbergstraat" (project 20.230) afhankelijk gesteld van de beslissing inzake het technisch plan om en rond de Perremeersbeek (project 97.545 "collector Roeselarestraat") in Wevelgem. Uit cameraonderzoek was immers gebleken dat de beekleiding van de Perremeersbeek niet geschikt was als afvalwatercollector. Bijgevolg werd het project "collector Leie-Artoisstraat-Goudenbergstraat" doorgeschoven van 2002 naar 2003.

Intussen is er echter wel een beslissing genomen inzake het project 97.545. De Perremeersbeek krijgt een nieuw tracé, en de huidige ingebuisde beek zal als afvalwaterleiding worden gebruikt. Bijgevolg heeft dit project naar de toekomst toe geen invloed meer op de "collector Leie-Artoisstraat-Goudenbergstraat". Bij de opmaak van het IP 2003-2007 zal dan ook worden beslist of deze collector definitief op het IP 2003 zal worden vastgelegd.

Wat het project 20.232 "collector Leie-Moraviestraat-Vliegpleinstraat" betreft, eveneens in Wevelgem, is uit veldwerk een nieuw en ingekort traject naar voren gekomen waardoor een boring onder de ring kan worden voorkomen. Mogelijk zal de collector langs het industrieterrein (de Vlamingsstraat) worden aangelegd. De gemeente Wevelgem dient hier dan wel eerst enkele lozingspunten te saneren. Onder voorbehoud hiervan werd het project bijgevolg van 2002 doorgeschoven naar 2003.

Met betrekking tot de "collector Papestraat" (project 20.130) is gebleken dat ter hoogte van de industrieweg en de Sint-Pietersstraat nog diverse grachten zijn aangesloten op de gemeentelijke rioering. Begin 2001 zal aan de gemeente een (gemeentelijk) project ter ondertekening worden voorgesteld om het aangesloten oppervlaktewater af te koppelen. Slechts als de gemeente bereid is hieraan mee te werken, is het zinvol om de "collector Papestraat" ter uitvoering aan de NV Aquafin op te dragen. Om de gemeente niet te zwaar te belasten, werd dit project van 2002 naar 2003 doorgeschoven.

Ook de "collector Rollegem-Kapelle-Sint-Elooiswinkel" (project 20.027) ten slotte is pas zinvol

mits afkoppeling van het op het rioolstelsel van Sint-Eloois-Winkel aangesloten oppervlaktewater. Aangezien de gemeente haar medewerking nog niet heeft toegezegd, werd ook dit project doorgeschoven van 2002 naar 2003.

Vraag nr. 317
van 22 september 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Overstort Oude Schelde Bornem – Vergunning

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 88 van 26 januari 2000 inzake de vervuiling van de Oude Schelde in Bornem ten gevolge van het geregeld overstorten van de riolering, stelt de minister dat de bewuste waterloop geklasseerd is als categorie 2. Daardoor valt de Oude-Scheldearm onder het beheer van de provincie Antwerpen en dient die voor het lozen van het overstortwater een vergunning te verstrekken (*Bulletin Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 835 – red.*).

De burgemeester van Bornem laat de vraag van een gemeenteraadslid of ooit een aanvraag werd ingediend inmiddels onbeantwoord.

Op een vraag van een collega-provincieraadslid antwoordt de bevoegde bestendig afgevaardigde evenwel dat, vermits het overstort uitmondt in een private gracht die dan wel via de waterloop nr. S. 14.1 van de derde categorie in de Oude Schelde terecht komt, er "strikt genomen" dus geen machtiging van de bestendige deputatie vereist is voor het bouwen van dit riooloverstort.

Dit lijkt mij een heel eigen, maar foutieve interpretatie.

Geeft deze situatie waarbij volgens de betrokken bestendig afgevaardigde geen, maar volgens de minister – als ik haar antwoord op mijn vorige vraag terzake goed heb begrepen – wel een vergunning vereist is, aanleiding tot verdere maatregelen of initiatieven van de minister ?

Antwoord

In mijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 88 van 26 januari 2000 heb ik alleen willen zeggen dat voor het lozen van overstortwater een machtiging moet worden verkregen van de beheerder van de waterloop, in casu de provincie Antwerpen.

Die machtiging is vereist op grond van artikel 12 van de wet van 28 december 1967 betreffende onbevaarbare waterlopen. Dit artikel verplicht namelijk particulieren, ruilverkavelingscomités, polders, watering en openbare instellingen om een machtiging te vragen voor de uitvoering van buitengewone werken van verbetering aan een onbevaarbare waterloop. Voor waterlopen van tweede en derde categorie moet die machtiging worden afgeleverd door de bestendige deputatie.

Onder buitengewone werken van verbetering verstaat de wet van 28 december 1967 alle werken en alle wijzigingen aan de bedding, het tracé of de kunstwerken die zich op de waterloop bevinden en die ertoe strekken de waterafloop gevoelig te verbeteren.

De machtiging waarvan sprake, mag echter niet worden verward met een volgens het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I af te leveren milieuvergunning. Die is in dit geval niet vereist, omdat volgens Vlarem I riolen en overstorten als dusdanig niet zijn ingedeeld als hinderlijke inrichting en bijgevolg niet milieuvergunningplichtig kunnen zijn. Wel zal voor de bouw van de overstortconstructie vanzelfsprekend door de bevoegde diensten een bouwvergunning moeten worden afgeleverd.

Voor het overige kan ik alleen maar bevestigen wat ik eerder reeds heb geantwoord.

Op mijn initiatief werd voorts begin dit jaar het Technisch Overleg Milieuregelgeving (TOM) opgestart. Daarin zetelen, naast een vertegenwoordiger van mijn kabinet, ook vertegenwoordigers van alle Vlaamse administraties en diensten (openbare instellingen, provincies en gemeenten) die betrokken zijn bij (de uitvoering van) het beleid dat alle milieuaspecten omvat inzake de werking van bedrijven en de uitvoering van hinderlijke activiteiten. Dit overlegorgaan op ambtelijk niveau moet mij adviseren over de uitvoering van het beleid om te komen tot een coherente, resultaatgerichte milieuregelgeving en toepassing ervan.

Aan het Technisch Overleg Milieuregelgeving zal ik daarom opdragen te onderzoeken in welke mate het wenselijk of noodzakelijk is om riolen en overstorten milieuvergunningplichtig te maken.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 164
van 4 september 2000
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Ambtenaren – Sport op het werk

Dat sporten gezond is, daar twijfelt niemand aan. Dat sport ook kan bijdragen tot betere werkomstandigheden en betere prestaties op het werk, is nog te weinig doorgedrongen. Wetenschappelijk onderzoek wees uit dat door sporten de stress op het werk gevoelig afneemt, het ziekteverzuim daalt en de productiviteit verhoogt. Samen sporten versterkt ook de teamgeest.

De stad Maaseik vervult als overheid reeds geruime tijd een pioniersrol op het gebied van arbeidsomstandigheden. Als eerste stad in Vlaanderen gaf zij haar personeel de kans om tijdens de werkuren te sporten. Er werd een gezondheidspromotieprogramma uitgewerkt, waaraan ieder personeelslid vrijblijvend kan deelnemen. Elke werknemer heeft de keuze uit vier mogelijkheden om aan sport te doen :

- hij kan tijdens de werkuren maximaal één uur gratis sporten in een accommodatie van de stad. Dit uur sporten telt als een gepresteerd verzuim ;
- hij kan ook kiezen om een uur gratis te sporten in de accommodatie van de stad, maar buiten de werkuren. Het personeelslid dat voor deze mogelijkheid kiest, mag dit uur recupereren ;
- de werknemer kan ook binnen de werkuren sporten in een externe accommodatie. In dit geval dient het personeelslid de kosten van het sporten zelf te betalen, maar hij krijgt hiervoor één uur per week extra bij zijn uren geteld ;
- iedere werknemer kan buiten de werkuren sporten in een externe accommodatie, waarbij hij geen extra uren krijgt, maar de kosten volledig worden betaald door de stad.

Als minister van Sport en Ambtenarenzaken zal het model van de gemeente Maaseik de minister ongetwijfeld inspireren.

Bestaan er gelijkaardige initiatieven m.b.t. de Vlaamse ambtenaren ?

Zo neen, wat is het concrete beleid terzake ?

Antwoord

De Vlaamse ambtenaren beschikken zoals hierna blijkt over heel wat mogelijkheden wat sport op het werk betreft.

1. Deelname aan sociaal-culturele en sportactiviteiten

Bij de diensten van de Vlaamse regering (d.w.z. het ministerie en de vijf wetenschappelijke instellingen) kan men deelnemen aan sociaal-culturele en sportactiviteiten georganiseerd onder bescherming van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de wetenschappelijke instelling of de VZW Sociale Dienst, met een maximum van één uur per week (niet cumulatief) zonder salarisverlies. Deze afwezigheid moet niet worden ingehaald.

Wat de Vlaamse openbare instellingen betreft, behoort het tot de bevoegdheid van elke functioneel bevoegde minister om een dienstvrijstelling te verlenen om deel te nemen aan sociaal-culturele en sportactiviteiten. De bepalingen tot dienstvrijstelling dienen intern door elke Vlaamse openbare instelling te worden opgenomen in het reglement van werktijdregeling.

2. Dienstvrijstelling voor topsporters

Bij de diensten van de Vlaamse regering kan een dienstvrijstelling worden gegeven ten behoeve van topsporters en hun begeleiders en internationale juryleden.

Toepassingsgebied

Personen die in aanmerking komen voor de dienstvrijstelling zijn :

- de door de sportfederatie of het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC) geselecteerde of gepreselecteerde topsporter ;
- de persoonlijke trainer of ligatrainer van de geselecteerde of gepreselecteerde topsporter ;

- de gehandicaptenbegeleider van de geselecteerde of gepreselecteerde topsporter ;
- de sparringpartner van de geselecteerde of gepreselecteerde topsporter ;
- het internationale jurylid.

In het geval van persoonlijke of ligatrainer worden uitsluitend sporttechnisch gekwalificeerden in aanmerking genomen (diploma licentiaat of regent in de Lichamelijke Opvoeding, getuigschriften van de Vlaamse Trainersschool : initiator/jeugdsportbegeleider, trainer B en trainer A).

Sportmanifestaties die in aanmerking komen voor de dienstvrijstelling zijn :

- Olympische Spelen (zomer en winter) (preselectie en definitieve selectie door het BOIC) ;
- Paralympics (preselectie en definitieve selectie door het BOIC) ;
- Wereldspelen (preselectie en definitieve selectie door het BOIC) ;
- Stille Spelen (selectie door de federatie) ;
- wereldkampioenschappen in de categorie senioren (selectie door de federatie) ;
- wereldbekerwedstrijden en A-tornooien vergelijkbaar met wereldkampioenschappen in de categorie senioren (selectie door de federatie) ;
- Europese kampioenschappen in de categorie senioren (selectie door de federatie) ;
- Universiades (selectie door het BOIC).

Duur van de dienstvrijstelling

De maximale duur van de dienstvrijstelling voor topsporters, persoonlijke en ligatrainers, gehandicaptenbegeleiders en sparringpartners wordt vastgesteld op negentig werkdagen per jaar.

De maximale duur van de dienstvrijstelling voor internationale juryleden wordt beperkt tot de duur van de manifestatie waarop wordt gejureerd, met een maximum van twintig werkdagen per jaar zonder salarisverlies.

De dienstvrijstelling kan per halve dag worden opgenomen.

Bij de Vlaamse openbare instellingen kan een gelijkaardige dienstvrijstelling voor topsporters worden verleend aan de personeelsleden. Via een omzendbrief werd dit ter kennis gebracht aan de personeelsleden van de Vlaamse openbare instellingen.

3. Sportdag

Tevens wordt er ieder jaar een officiële sportdag georganiseerd voor alle Vlaamse ambtenaren. Via een omzendbrief wordt dit ter kennis gebracht aan de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering en de Vlaamse openbare instellingen.

De organisatie berust bij de VZW Kunst en Vrije Tijd (personeelskring Vlaamse Gemeenschap) en het Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie (Blosio).

Deze sportdag vindt plaats in het sportcomplex van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) in Brussel en staat open voor alle personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering, zowel hoofdbesturen als buitendiensten, en van de Vlaamse openbare instellingen.

Aan de personeelsleden die aan deze sportdag deelnemen, wordt dienstvrijstelling gegeven (dus zonder salarisverlies), mits de aanwezigheid ter plaatse wordt vastgesteld.

Vraag nr. 165
van 4 september 2000
van de heer JAN LOONES

Gemeentelijke ontmoetingscentra – Muziekbelasting

Volgens een Europese richtlijn en het KB (koninklijk besluit) van 5 juni 1999 moet iedereen die muziek laat horen op een voor publiek toegankelijke plaats een billijke vergoeding betalen. Deze vergoeding komt bovenop de gebruikelijke Sabam-bijdrage en is bedoeld om de uitvoerende kunstenaars en producenten van wie de muziek gedraaid wordt, te vergoeden.

Deze regel geldt ook voor gemeenten en gemeentelijke ontmoetingscentra, wat wel fikse meerkosten betekent voor de gebruikers : voor occasionele gebeurtenissen moet er immers 2.500 frank per 100 m² worden betaald.

Dit wordt door het werkveld beschreven als een onaanvaardbare belasting, die vooral het verenigingsleven, dat veelal gebruik maakt van de ontmoetingscentra, zal treffen.

Zo zullen alle vrijwilligers- en non-profitorganisaties, alsook jeugdverenigingen, sportploegen en aanverwante instanties uit de sociaal-culturele sector worden geconfronteerd met grote meerkosten wanneer ze een feest opzetten om hun kas te spijzen.

Naar verluidt heeft de Vlaamse overheid dit probleem reeds aangekaart bij minister Verwilghen, waarbij werd aangedrongen op een aparte regeling voor het verenigingsleven.

1. Heeft het overleg terzake met de federale overheid en met de federale minister van Justitie, reeds iets opgeleverd ?
2. Welke maatregelen heeft de minister binnen zijn bevoegdheden eventueel genomen, om de problematiek van "billijke vergoeding" te verhelpen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 470 – red.)

Vraag nr. 166
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Heffing leegstand – Tongeren-Maaseik-Hasselt

De heffing op leegstand en verkrotting van gebouwen en woningen had als bedoeling enerzijds middelen voor het SIF (Sociaal Impulsfonds) te verzamelen, en anderzijds een stimulans te geven aan geselecteerde gemeenten voor het bewoon- en leefbaar maken van buurten in moeilijkheden.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal woningen dat gewestelijk werd geïnventariseerd en van de gemeentelijk geïnventariseerde woningen voor de arrondissementen Tongeren-Maaseik-Hasselt ?
2. Hoeveel vrijstellingen en schorsingen werden in de vermelde gemeenten verleend ?

Wat zijn hierbij de meest voorkomende redenen ?
3. Welke van deze gemeenten heffen zelf een bijkomende belasting voor leegstand ? Van welke grootte ?
4. Welke gemeenten schaften naar aanleiding van de gewestbelastingen hun leegstandsheffingen af ?

Antwoord

1. In het arrondissement Tongeren-Maaseik-Hasselt zijn er 40 gemeenten waarvoor het gewest de inventaris beheert. Vier gemeenten (Maasmechelen, Lommel, Diepenbeek en Hasselt) sloten een convenant af met de Vlaamse Gemeenschap en beheren zelf de inventaris. Op dit moment beschikken wij voor 41 gemeenten over gegevens.

Bij het lezen van de gegevens dient men er rekening mee te houden dat de inventaris geen statisch gegeven is : er worden geregeld panden opgenomen in de lijst, terwijl er andere worden geschrapt omdat ze, bijvoorbeeld, gerenoveerd of opnieuw bewoond werden.

In het totaal zijn er – momenteel – in het arrondissement Tongeren-Maaseik-Hasselt 1.291 gebouwen en/of woningen geïnventariseerd op de heffingslijst-leegstand en 343 op de heffingslijst-verwaarlozing. Wat ongeschiktheid betreft, telt de inventaris 215 panden.

2. In verschillende stadia van de procedure kunnen vrijstellingen of schorsingen worden verleend. Voor dit arrondissement zijn er momenteel 203 schorsingen/vrijstellingen lopende.

De meest voorkomende redenen zijn het aanvatten van renovatiewerken en overdracht van het zakelijk recht.

Op deze manier wordt het doel van de kwaliteitsbewaking bereikt : het oorspronkelijke pro-

bleem, dat aan de basis ligt van de inventarisatie, zal worden verholpen.

3. Een gemeente kan besluiten om opcentiemen te heffen op de heffing van het Vlaams Gewest. De gemeente beslist zelf hoeveel opcentiemen ze heft, variërende van 10 tot en met 100. Indien de gemeente dit doet, kan ze geen bijkomende belasting opleggen via een eigen gemeentelijk reglement.

In het arrondissement Tongeren-Maaseik-Hasselt zijn er 17 gemeenten die opcentiemen heffen. 10 gemeenten beschikken over een eigen reglement in verband met leegstand en heffen zo een leegstandbelasting, 12 gemeenten heffen geen opcentiemen en beschikken ook niet over een eigen reglement.

4. 16 gemeenten beschikten voor het in werking treden van het heffingsdecreet over een eigen reglementering en schaften deze af naar aanleiding van de gewestbelasting : Beringen, Borgloon, Bree, Dilsen-Stokkem, Genk, Gingelom, Halen, Hechtel-Eksel, Heers, Heusden-Zolder, Lummen, Maasmechelen, Riemst, Tessenderlo, en Tongeren.

Vraag nr. 167

van 4 september 2000

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Monumenten – Beveiligingspremie

Het besluit van de Vlaamse regering van 5 april 1995 bepaalt in artikel 4, 2 dat een restauratiepremie kan worden toegekend onder meer voor "de beveiliging van monumenten tegen brand, vandalisme en diefstal". Dit past in de algemene reglementering voor de toekenning van de restauratiepremie.

Talrijke gemeenten en kerkfabrieken, evenals provincies en OCMW's, hebben bij de afdeling Monumenten en Landschappen daartoe aanvragen ingediend.

Het geregeld bekendmaken van de aanvragen is een middel om dit systeem meer bekendheid te geven en op meer plaatsen een regelmatig onderhoud van monumenten te verkrijgen.

1. Wie maakt deze mogelijkheid bekend bij privé-personen, VZW's, kerkfabrieken, ... ?

2. Welke provinciale of lokale besturen maakten van dit voorstel gebruik in 1999 en 2000 ?

Welke VZW's ?

Hoeveel privé-personen in gemeenten die bekend staan als monumentengemeenten, maakten gebruik van dit systeem ?

Worden zij door nog andere kanalen op de hoogte gebracht van deze mogelijkheid ?

Wordt dit ook aan de gemeenten gevraagd ?

Antwoord

1. De afdeling Monumenten en Landschappen verzorgt een intense communicatie over haar activiteiten door brochures, cahiers, vouwbladen en een zeer druk bezochte website.

Bij plaatsbezoeken van medewerkers van de afdeling wordt de eigenaars ook gewezen op de mogelijkheid en ook bij de opmaak van restauratiedossiers wordt dit vermeld.

Tevens werden deze mogelijkheden via een ministeriële omzendbrief aan de gouverneurs bekendgemaakt (ML 7, 28 april 1995).

2. In 1999 werden volgende monumenten bezocht, werd advies gegeven en werden in dit verband werken uitgevoerd :

Brugge Sint-Salvatorkerk, Geraardsbergen, Huldenberg Onze-Lieve-Vrouwkerk, Antwerpen Kathedraal, Mechelen Sint-Rombouts, Lier Begijnhofkerk, Lier Stadhuis, Hamont Sint-Laurentius, Achel Sint-Gondulfus en Monulfus, Westerlo Abdij, Tienen Sint-Gummaruskerk, Zonhoven Kapel ter Eikenen, Lummen Kapel van de Beukenboom, Aalter Sint-Corneliuskerk, Scherpenheuvel Basiliek en barokgang, Oordegem Onze-Lieve-Vrouwkerk, Antwerpen Sint-Pauluskerk, Engsbergen Sint-Lucia, Kasteel van Gaasbeek, Hemelverdegem, Zoutleeuw Sint-Leonardus, Essen Onze-Lieve-Vrouwkerk, Neerrepn, Lier Museum Oscar van Rompay, Korbeek-Lo, Lommel, Mechelen Bisschoppelijk Paleis, Beerse, Ledegem, Elsene, Reet, Lillo Molen, Vliermaal, Diest Museum, Zedelgem Kasteel, Gent Sint-Baafs, Kasteel van Beauvoorde.

In 2000:

Alden Biesen, Veurne Stadhuis, Gent Sint-Jacobs, Kasteel van Rijkel, Kortrijk Onze-Lieve-

Vrouw, Antwerpen Plantin en Moretusmuseum, Ledegem Sint-Pieters-in-Banden, Herentals Begijnhofkerk; Deurle Sint-Aldegondis, Heverlee Parkabdij, Tienen Sint-Gummarus, Zoersel Sint-Elisabeth, Leuven Sint-Augustinus, Hakendover Sint-Salvator, Melsele Onze-Lieve-Vrouw, Stevoort Sint-Martinus, Gent Sint-Pietersabdij, Veulen Onze-Lieve-Vrouw, Herentals Gasthuis, Loenhout Sint-Quirinus, Leuven Stadhuis, Mechelen Sint-Rombouts, Antwerpen Sint-Andries, Aarschot Onze-Lieve-Vrouw.

Aangezien alleen voor monumenten met een belangrijk en omvangrijk cultuurbezit de investering voor een beveiligingsinstallatie te verantwoorden is, zijn er weinig aanvragen van privé-personen.

Bij belangrijke realisaties (bv. inrichting en beveiliging van de schatkamer van de Sint-Pauluskerk in Antwerpen) wordt de pers op de hoogte gebracht.

Dit gebeurde bij beveiligingswerken aan de Sint-Pieterskerk in Leuven in het kader van de Boutstentoonstelling.

Vraag nr. 168 van 4 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

OCMW-ziekenhuizen – Personeelsevaluatie

In zijn antwoord op mijn vraag om uitleg in verband met de personeelsevaluatie en de CAO-Kelchtermans antwoordde de minister dat overeenkomstig het sectoraal akkoord van 18 juni 1993 de personeelsevaluatie gebeurt door statutaire ambtenaren (CAO : collectieve arbeidsovereenkomst).

Volgens mijn informatie is dit niet altijd mogelijk. Artikel 55, § 1 van de OCMW-wet stelt immers uitdrukkelijk dat personeel van het ziekenhuis bij contract kan worden aangeworven. Dit betekent dus dat zeer vele personeelsleden in openbare ziekenhuizen – meer dan de helft van het personeel is mogelijk – contractuelen zijn. Het is dan ook niet mogelijk dat het steeds statutaire personeelsleden zijn die evalueren. Het antwoord van de minister is in openbare ziekenhuizen zodoende in praktijk nooit uitvoerbaar, zelfs niet indien deze ziekenhuizen worden beheerd door OCMW's.

1. Klopt deze informatie ?

2. Hoe moet de evaluatie dan wel gebeuren in deze ziekenhuizen ?

Antwoord

Tijdens de vergadering van de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid van 8 juni 2000 stelde de Vlaamse volksvertegenwoordiger een vraag om uitleg "over de toepassing van de krachtlijnen-Kelchtermans in openbare ziekenhuizen".

Het antwoord op de nu gestelde schriftelijke vraag in verband met de personeelsevaluatie in OCMW-ziekenhuizen is reeds vervat in het antwoord op de vermelde vraag om uitleg van 8 juni 2000 (Handelingen Commissievergadering nr. 182 van 8 juni 2000, blz. 12 tot en met 14).

Ik herhaal dus dat de omzendbrief BA 96/7 van 2 augustus 1996 van de Vlaamse ministers Martens en Peeters aangeeft in welke gevallen kan worden afgeweken van het algemene voorschrift van het sectoraal akkoord voor de lokale en regionale besturen van 18 juni 1993, dat zegt dat de evaluatie van personeelsleden moet gebeuren door de permanente hiërarchie bestaande uit statutaire ambtenaren.

In de vermelde omzendbrief van 2 augustus 1996 luidde het als volgt: "Hoewel statutaire tewerkstelling de regel is, kunnen in welbepaalde concrete en uitzonderlijke situaties contractuele personeelsleden toegelaten worden om te evalueren. Deze toestand is echter enkel toegelaten indien, gelet op de bijzondere aard van de situatie, zich geen andere mogelijkheid aandient."

Vraag nr. 169 van 4 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

SIF+-gemeenten – Verslaggeving

Alle SIF+-gemeenten legden nu allicht de verslagen neer van de vorige jaren : de eerste meerjarenperiode is immers afgelopen (SIF : Sociaal Impulsfonds).

Vanuit mijn beperkte ervaring – de SIF+-plannen van Tongeren – stel ik vast dat deze verslagen, zeker voor een buitenstaander, op een veeleer ondoorzichtige manier de resultaten weergeven zoals :

- het onderscheid tussen de middelen (financieel, mankracht) die worden ingezet om de reguliere sociale opdrachten uit te voeren en de middelen voor de extra impulsen ;
- de kansarmoede-indicatoren die men concreet aanpakte, het hoe en waarom van deze selectie, het concrete resultaat ;
- de resultaten van de niet-aangepakte kansarmoede-indicatoren in de gemeente.

Hoewel het de bedoeling is om het beleid en de resultaten doorzichtig te maken, is het voor een geïnteresseerde burger niet te volgen hoe de parameters tijdens deze actie jaren zijn geëvolueerd. Of de SIF+-regelgeving en -werking een efficiënt beleidsinstrument is om kansarmoede te bestrijden, blijft dan ook onduidelijk.

1. Kunnen bovenvermelde vaststellingen worden veralgemeend ?
2. Welke SIF+-verslagen werden nog niet goedgekeurd ?

Wanneer werden ze ingediend ?

Waarom werden ze nog niet goedgekeurd ?
3. Welke bijstellingen worden in het vooruitzicht gesteld om de evolutie van de parameters van het SIF+-beleid beter te kunnen volgen en doorzichtig te maken voor geïnteresseerde burgers ?

Antwoord

1. Momenteel is de administratie volop de impact van het SIF-instrument op lokaal niveau aan het evalueren.

Daarvoor worden een zestigtal gemeenten, zowel waarborg- als SIF+-gemeenten, individueel bevestigd. Eén van de elementen die aan bod komen, zijn de goede en slechte ervaringen met de SIF-procedure (o.a. de rapporteringsverplichtingen).

De conclusies van het evaluatierapport 1999 worden in de loop van oktober verwacht. Het is dan ook voorbarig om nu reeds definitieve vaststellingen of conclusies naar voren te schuiven.

Niettemin is het goed om toch eventjes stil te staan bij wat het SIF-decreet m.b.t. verslaggeving bepaalt.

De functie van de verslaggeving in het kader van het SIF is van administratieve aard. Zij moet de gemeente en de Vlaamse overheid toelaten jaarlijks de behaalde en niet-behaalde resultaten van het convenant te volgen. In geval van niet of gedeeltelijk behalen van de resultaten moet een verantwoording worden gegeven. De inhoudelijke en financiële verslaggeving (voortgangsrapport) dient jaarlijks voor de stuurgroep, OCMW- en gemeenteraad te komen.

Ter ondersteuning van de gemeenten werd door de SIF-administratie een eenvormig model van voortgangsrapport en saldoaanvraag bezorgd. Zodoende wordt vermeden dat sommige gemeenten oeverloze en wollige documenten opstellen, die door bijna niemand worden gelezen of begrepen. Bovenop wordt van de SIF+-gemeenten uitdrukkelijk verwacht dat men regel-

matig over het eigen SIF-beleid communiceert met de bevolking of bijzondere aandachtsgroepen.

2. M.b.t. de rapportering zijn er twee documenten : de saldo-aanvraag en het voortgangsrapport. Het afsluiten van de convenantenperiode 1997-1999 is nog niet ten einde. Nog elke dag krijgt de administratie saldo- en voortgangsrapporten van 1999 of zelfs van 1998 binnen.

Dit is niet vreemd, omdat de gemeenten geen einddatum voor het indienen van de rapporten hebben gekregen. De data van het convenant zijn streefdata, en geen absolute einddata. Met die werkwijze komen we tegemoet aan de lokale mogelijkheden. Dit houdt in dat we vandaag over een tussentijdse balans van de behaalde en niet-behaalde resultaten beschikken, maar niet over een eindbalans.

Situatie saldoaanvragen : uitbetaling van behaalde resultaten

SIF+-gemeenten (= 31 gemeenten)	Saldo 1997	Saldo 1998	Saldo 1999
Betaald	3.616.098.750 fr.	4.667.903.253 fr.	3.947.082.843 fr.
Nog te betalen	20.894.177 fr.	205.055.153 fr.	1.213.774.264 fr.

Het vakje "nog te betalen" wijst op een (nog) niet uitbetaald resultaat. Ofwel is de saldoaanvraag ontvangen, maar is de procedure voor uitbetaling en controle lopende. Ofwel is de saldoaanvraag van de gemeenten komende of in opmaak. Ofwel is het resultaat er niet en zal het nooit worden behaald. In het laatste geval wordt het resterend saldo niet aan de gemeente uitbetaald. Tot op heden werd voor één SIF+-

gemeente een welbepaald resultaat van 1999 als niet-behaald beschouwd door de administratie en werd bijgevolg het saldo niet uitbetaald.

Situatie voortgangsrapporten : jaarlijks moet elke gemeente een voortgangsrapport goedkeuren en bezorgen aan de administratie. De situatie op 14 september 2000 is :

SIF+-gemeenten	1997	1998	1999
Ontvangen	31	29	13
Afgehandeld (= volledig in orde)	31	27	2
Nog niet ontvangen	0	2	18

De rubriek "nog niet ontvangen" betekent vooral dat de verzamelstaten van het voortgangsrapport ofwel ontbreken, ofwel onvolledig zijn.

3. In verband met de vraag naar bijstellingen om de evolutie van de parameters van het SIF+-beleid opvolgbaar en doorzichtig te maken voor geïnteresseerde burgers, kan pas een antwoord worden verstrekt zodra de conclusies en aanbevelingen van de lopende SIF-evaluatie mij bekend zijn.

Ik zal er in ieder geval bij de herziening van het SIF-decreet (cfr. Vlaams regeerakkoord) rekening mee houden.

**Vraag nr. 170
van 4 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 238

van 4 september 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 711

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 171
van 4 september 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Overheidsopdrachten – Sociale clausule

Op vraag van de vorige minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting werd enkele jaren geleden binnen de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM), met medewerking van een aantal socialehuisvestingsmaatschappijen (SHM), de afdeling Overheidsopdrachten, Gebouwen en Gesubsidieerde Infrastructuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse Confederatie voor het Bouwbedrijf (VCB) en een medewerker van het kabinet, nagedacht over de mogelijkheid om, in het kader van

specifieke bouwprojecten, een opleiding voor bij voorkeur langdurig werklozen te realiseren.

De VHM verleende hiervoor haar volledige medewerking. De SHM's werd toen ook verzocht via een te volgen procedure na te gaan of er in het kader van bepaalde projecten een opleiding voor bij voorkeur langdurig werklozen kon worden georganiseerd.

1. Kan de minister een overzicht geven van de overheidsopdrachten die met sociale clausules werden uitgevoerd en die onder zijn bevoegdheid vallen ?
2. Hoeveel werkgelegenheid brachten ze op ?
3. In welke mate werd de sociale clausule reeds geëvalueerd en wat zijn de concrete resultaten ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Antwoord

A. Overheidsopdrachten met sociale clausules waarbij de afdeling Gesubsidieerde Infrastructuur opdrachtgever was

- Brugge, Sint-Hubertus : omgevingswerken – 1 persoon
- Leuven, Casablanca : wegen- en rioleringswerken – 3 personen
- Londerzeel, Sint-Jozef : wegen- en rioleringswerken – 3 personen
- Oostkamp, Nieuwenhoven : wegen- en rioleringswerken – voor 2 personen vacature opengesteld

B. Overheidsopdrachten met sociale clausules waarbij de sociale huisvestingsmaatschappijen opdrachtgever zijn

Wat volgt, is een opsomming van socialehuisvestingsmaatschappijen die op een of andere manier bezig geweest zijn met de inlassing van de sociale clausules.

"Nieuw Dak" Genk – Gevelrenovatie Winter-slag (5.280.000 fr.)

Reeds in 1993 werd deze werf als proefproject opgezet.

Hier kan van een (later ongeëvenaard) succes worden gesproken : van een tiental langdurig werkloze jongeren die een vooropleiding kregen, zijn er zes naar de werf gegaan. Nadien hebben zij van de aannemer in kwestie een aanbidding gekregen voor andere werven en een viertal van hen is daarop ingegaan.

"Volkshaard" Gent – Renovatieproject in Gent, Glasgowstraat (99.985.140 fr.)

Over een periode van twee jaar konden twee cursisten een werfervaring van één maand opdoen. Dit project liep in samenwerking met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB). Er werd geen formeel engagement vanwege de Syndicale Kamer van het Bouwbedrijf (Gent-Eeklo) verkregen.

Zowel de SHM als de VDAB staan zeer positief tegenover de opgedane ervaring. De SHM heeft dan ook beslist om bij drie grote projecten voor de nabije toekomst sociale clausules in te passen.

"Volkshaard" Gent – Wijk Brugse Poort, Kettingstraat/Weversstraat

Deze werf diende te worden aanbesteed alvorens er tot een akkoord tussen de verschillende partners kon worden gekomen.

Er kon bijgevolg geen sociale clausule worden ingelast, hoewel dit gepland was.

"Kempisch Tehuis" Houthalen – Renovatiedaken Schomstraat Houthalen-Helchteren

Tijdens de tweede en derde fase van dit renovatieproject was men van plan om bij de uitvoering van de werken minimum twee en maximum drie cursisten stage te laten lopen op de werf.

Ondanks de geleverde inspanningen kon men geen geschikte cursisten rekruteren voor de dakwerken tijdens de tweede fase. Er werd alsnog gezocht naar cursisten voor de derde fase.

"Welzijn" Ninove – Renovatieproject Pollarewijk Ninove

Aangezien het aanbestedingsdossier reeds was opgemaakt alvorens de VHM-omzendbrief werd verstuurd, kon er geen sociale clausule

meer worden opgenomen. De SHM was echter erg geïnteresseerd en heeft bij de bestelling van de werken overleg gepleegd met de aannemer om alsnog een werfopleiding te organiseren.

Er kon echter geen akkoord worden verkregen, voornamelijk omdat die aannemer bijna uitsluitend met onderaannemers werkt en het daarom onmogelijk achtte om alsnog een dergelijk project te organiseren.

"Nieuw Dak" Genk – Renovatie centrale verwarming Zwartberg-Noord (13.198.307 fr.)

Er werden twee cursisten opgeleid : één cursist haakte in de loop van de werken af (wegens het vinden van een baan); de andere voltooide de opleiding.

De tweede cursist voltooide zijn stage centrale verwarming-sanitair, maar hij werd niet aangevraagd daar de aannemer op ruim 60 kilometer van de woonplaats van de stagiair gelokaliseerd was en deze laatste niet over een vervoermiddel beschikte. Deze persoon werd nadien verder bemiddeld naar de arbeidsmarkt. Uiteindelijk kon hij met een interimcontract aan de slag in een montagebedrijf.

"Nieuw Dak" Genk – Renovatie centrale verwarming Zwartberg-Zuid

Het voornemen om een sociale clausule op te nemen, kon niet doorgaan daar er geen geschikte kandidaat-cursisten werden gevonden, zelfs niet na de inschakeling van buurtwerkingen en jongerenhuizen.

"Nieuw Dak" Genk – Betonherstelling Broeks-kens

Er werd een stage gepland voor één à twee personen, maar ook hier kon men geen geschikte kandidaten rekruteren.

"Nieuw Dak" Genk – Renovatieproject "Sled-dero" (in ontwerp-fase) ; "Nieuw Dak" Genk – Renovatieproject "Driehoeven" (in ontwerp-fase) ; "Nieuw Dak" Genk – Renovatieproject "Kolderbos" (in ontwerp-fase)

Men hoopt hier respectievelijk drie, twee en twee cursisten een stage te laten doorlopen op de werven. Met inschakeling van opleidings- en rekruteringsinstanties en in samenwerking met buurtwerkers en jeugdhuizen wil men alles op alles zetten om geschikte kandidaat-cursisten te vinden.

Deze SHM kan als een van de voortrekkers worden beschouwd en de zaakvoerder noemt het welslagen van deze werfopleidingen cruciaal voor de voortzetting van zijn inspanningen.

"Nieuw Dak" Genk – Vennestraat Genk (in ontwerpfase)

Dit ambitieus project bevat een bijkomende dimensie. Naast de inlassing van sociale clausules wil de SHM ook daklozen aan een thuis helpen. Het is de bedoeling dat de daklozen stage zullen lopen op de werf en later voorrang krijgen om in de drie grondig gerenoveerde panden te wonen onder sociale voorwaarden.

Hierover onderhandelt de maatschappij nog met de VHM. Men verwacht hier minder problemen om kandidaten te vinden, daar men zicht richt op één specifieke doelgroep.

Dit project is een buitenbeentje en mag dan ook niet als representatief worden beschouwd.

"Maaslands Huis" Maasmechelen – Logementsbewoners

Zes logementsbewoners hebben in 1997 hun vooropleiding volbracht in het servicepunt voor logementsbewoners in Maasmechelen. In 1998 kregen zij een training in basistechnieken bouw.

Daar er daarna geen geschikte opleidingswerf van de SHM Maaslands Huis beschikbaar was, werd ervoor geopteerd om de deelnemers meteen door te laten stromen naar de arbeidsmarkt. Hiervoor werd elke deelnemer individueel begeleid door middel van sollicitatietraining, contacten met bedrijven en non-profitorganisaties, ondersteuning wat de dossiervorming betreft, begeleiding van de deelnemer via werfbezoeken, ...

Dit resulteerde in een doorstroming van vijf op zes cursisten, met name één regulier contract bij een elektriciteitsbedrijf, één contract in een sociale werkplaats en drie WEP-contracten (WEP: *Werkervaringsplan – red.*).

"Maaslands Huis" Maasmechelen – Renovatiedaken Windelsteen

Er werd één kandidaat-stagiair gevonden. De man volgde een vooropleiding, maar werd uiteindelijk niet ingeschakeld op de werf zelf. Na overleg tussen de opleidingsinstantie, de architect, de aannemer en de SHM, werd geoordeeld

dat de man wegens zijn alcoholprobleem een veiligheidsrisico betekende op de werf.

Men kon in dit late stadium niet tijdig nieuwe kandidaten rekruteren.

"De Oostendse Haard" Oostende – Renovatieproject Vuurtorenwijk

Het is de bedoeling om één cursist een werfopleiding te laten doorlopen. Daar de werken nog niet zijn aangevangen, is het moeilijk om nu reeds een evaluatie te maken.

"Gewestelijke Landmaatschappij Dendermonde" Heikant Zele – opbouw elf woningen

Het is de bedoeling om te voorzien in een werfstage voor één persoon.

"De Goede Woning" Antwerpen – Vervangingsbouw Jan de Voslei en Boomsesteenweg

C. Evaluatie

Door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij werd einde 1999 een globale evaluatie opge maakt met betrekking tot de inlassing van sociale clausules bij overheidsaanbestedingen in de sociale huisvesting, waarvan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger hierbij de belangrijkste conclusies bezorg.

De inlassing van sociale clausules kan zeker geen onverdeeld succes worden genoemd, noch qua omvang, noch wat de resultaten betreft.

Het proefproject in Winterslag kan zeker geslaagd worden genoemd. Het leidde immers niet alleen tot een opleiding op de werf, maar ook tot tewerkstelling (in de bouwsector) voor vier cursisten. Ook het project met de logementsbewoners in Maasmechelen zorgde voor vijf bijkomende jobs, maar het betrof hier geen echte opleiding op de werf (van een SHM). Bovendien kwamen de cursisten niet terecht in de bouwsector. Daarnaast kan ook het project in de Glasgowstraat in Gent als geslaagd worden beschouwd. Belangrijk hier is dat de SHM, ondanks tegenkanting van de Syndicale Kamer van het Bouwbedrijf, toch doorzette en succes oogstte. Dit heeft de maatschappij gesterkt in haar overtuiging dat sociale clausules met succes kunnen worden toegepast in de sector van de sociale huisvesting. Vandaar ook dat er nog verschillende projecten worden gepland.

De praktijk wijst uit dat een positieve eerste ervaring de socialehuisvestingsmaatschappijen enthousiasmeert en ervoor zorgt dat er nieuwe projecten komen. Herhaaldelijke mislukkingen werken demotiverend.

In het algemeen bestaan er vrij grote regionale verschillen. Zo blijkt de bouwsector in de provincie Oost-Vlaanderen resoluut tegen de inlating van sociale clausules te zijn. In Limburg daarentegen blijkt er op het gebied van de medewerking van de aannemers in het bijzonder en de bouwsector in het algemeen helemaal geen probleem te zijn.

De Vlaamse Confederatie voor het Bouwbedrijf staat genuanceerd tegenover sociale clausules.

De VCB is van mening dat het voornamelijk grotere aannemers zijn die geschikt zijn om mee te draaien in het systeem van de sociale clausules. De kleine aannemers werken immers meer met polyvalent personeel, zodat er op de werf van die bedrijven minder routinematige jobs zijn. Deze laatste zijn uitermate geschikt om werfervaring op te doen in het kader van een stage. Voor de cursisten moeten de sociale clausules een opleiding en werfervaring opleveren. Dit alles moet dan leiden tot werkgelegenheid op langere termijn. In dat geval vinden de werkgevers sociale clausules nuttig en zinnig. Wanneer de sociale clausules echter resulteren in een kortstondige tewerkstelling, vinden zij het sop de kool niet waard.

De VCB vindt de procedure die door de VHM en haar socialehuisvestingsmaatschappijen wordt toegepast zeer geschikt, omdat het opleidingsaspect sterk wordt beklemtoond. Wat de opleiding zelf betreft, zien de werkgevers uit de bouwsector vooral heil in een stage die alterneert met de opleiding. Dit betekent dat uit de werfopleiding moet blijken welke de zwakke punten van de cursisten zijn. Daarna kan er dan een terugkoppeling gebeuren naar de opleidingsinstantie. Deze moet de zwakke punten van de cursist bijschaven, waarna die weer op de werf aan het werk kan, en zo verder. De bedrijven uit de bouwsector zien de sociale clausule veeleer als een contractuele verplichting waaraan de voordeligste bieder moet tegemoetkomen, dan als een gunningscriterium.

Enkele van de grootste hinderpalen voor het inlassen van sociale clausules in overheidsopdrachten zijn de timing en het teamwerk die daarbij komen kijken.

Wil een stagiair klaar zijn voor een werfopleiding, dan moet hij of zij een vooropleiding hebben genoten. Het is immers zinloos om de cursisten zonder basisvaardigheden te laten meedraaien op een werf. De praktijk heeft verder uitgewezen dat de werfopleiding idealiter naadloos aansluit op de vooropleiding. Indien dit niet het geval is, haken cursisten wel eens af. Ten slotte mag men bij de timing ook de rekrutering van de kandidaten niet uit het oog verliezen. Ondanks de goodwill van enkele bezielde socialehuisvestingsmaatschappijen, blijft het moeilijk om één jaar exact tevoren te bepalen wanneer de werken zullen worden uitgevoerd. De periode van één jaar is de periode die teruggaat van het begin van de werf, over de vooropleiding, tot de rekrutering van geschikte kandidaat-stagiairs.

Daarmee komen we terecht bij het cruciale pijnpunt van de toepassing van de sociale clausules.

Uit de praktijk blijkt dat men steeds moeilijker kandidaten vindt voor een opleiding op de werf. Hiervoor bestaan er verschillende oorzaken.

Eerst en vooral wijst de VDAB erop dat er zich de laatste jaren een forse daling heeft voorgedaan in de werkloosheidscijfers. Deze daling is het grootst bij de mensen die tussen de twee en vijf jaar werkloos zijn geweest, en dit is precies de doelgroep van de sociale clausules. Dit kan een (gedeeltelijke) verklaring vormen voor het feit dat men moeilijker cursisten kan vinden.

Daarnaast betekent deze in se gunstige evolutie ook wel dat de nu reeds zwakkere groep steeds zwakker wordt. De VDAB erkent wel dat het hoogst demotiverend kan werken wanneer vooropleiding en werfstage niet naadloos op elkaar aansluiten. De instelling hoopt dat de vernieuwde aanpak deze storingen minimaal zal maken. De zogenaamde trajectwerking wil een klantgerichte benadering zijn, dit wil zeggen dat men zowel naar de werkgevers als naar de werkzoekenden werkt. Waar er vroeger al eens werd gewerkt met weinig doelgerichte en lange opleidingen, zal de VDAB in de toekomst actiever en directiever gaan werken. Dat wil zeggen dat geen enkele formule wordt uitgesloten in zoverre ze doelgericht naar werk leidt.

Verder mag men ook niet blind blijven voor de zogenaamde werkloosheidsval. De langdurig werklozen krijgen het gevoel een "vast inkomen" te hebben en schikken zich na een tijdje

in hun schijnbaar uitzichtloze situatie. Dit argument weegt extra zwaar, daar de praktijk aantoonde dat werfopleiding meestal geen direct arbeidsperspectief biedt. Betrokken opleidingsinstanties zien heil in opleidingsvergoedingen en in alternerende stages. Men wil de cursisten zeer praktijkgericht opleiden, met een minimum aan schoolse situaties voor mensen die vaak slechte ervaringen hebben met schooltoestanden.

Al bij al zijn er dus nog maar weinig socialehuisvestingsmaatschappijen overgegaan tot de inlassing van sociale clausules. Bij navraag bleek dan nog dat enkele maatschappijen sociale clausules inlassen omdat ze denken dat dit verplicht is voor alle werken boven de 5 miljoen frank. Deze maatschappijen zijn doorgaans dan ook niet erg gemotiveerd en pakken heel de procedure verkeerd aan, zodat sterk kan worden getwijfeld aan de kans op welslagen.

Hiertoe werden ook die socialehuisvestingsmaatschappijen gecontacteerd welke in het verleden interesse betoond hebben, maar om één of andere reden afgehaakt hebben. Hierbij werden de volgende redenen opgegeven:

- weinig interesse vanwege aannemers en de Syndicale Kamer van het Bouwbedrijf ;
- de overlegprocedure tussen de diverse actoren is te arbeidsintensief ;
- lage werkloosheidsgraad bij mannelijke bevolking en terughoudendheid bij vrouwen ten opzichte van het mannenbastion dat de bouwsector is ;
- te weinig opleidingsmotivatie bij het doelpubliek ;
- de recente invoering van een veiligheidscoördinator en de reglementering daarrond doet verschillende socialehuisvestingsmaatschappijen afhaken ;
- overbevraging vanwege de gemeenten en steden in hun bestekken, zodat er geen kandidaten "resten" voor de socialehuisvestingsmaatschappijen (regionaal fenomeen?).

Een algemene conclusie kan zijn dat de sociale clausules best kunnen worden ingelast bij aanbestedingen rond grotere repetitieve renovatieprojecten. Het einddoel moet niet een kortstondige (eenmalige) tewerkstelling zijn, maar veel-

eer praktijkervaring die moet resulteren in een duurzame tewerkstelling.

Een geïndividualiseerde benadering zoals de trajectbegeleiding van de VDAB, moet het mogelijk maken om alternerende werfstages te organiseren.

Bij deze stages is het aspect begeleiding van primordiaal belang. Wil men kans op succes hebben, dan mag men zich niet beperken tot de technische begeleiding, maar moet men ook oog hebben voor de sociale begeleiding.

(Antwoord Steve Stevaert : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 457 – red.).

**Vraag nr. 172
van 4 september 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Kabinetten – Adressenbestanden

Zie:

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister voor Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Vraag nr. 413

van 4 september 2000

van de heer Carl Decaluwe

Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 173
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Streekplatforms – Hefboomprojecten

Zie :

Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

Vraag nr. 177

van 14 september 2000

van de heer Carl Decaluwe

Blz. 693

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

**Vraag nr. 174
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Leeftijdscriminatie – Beleid

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 418

van 13 september 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 175
van 14 september 2000
van mevrouw SONJA BECQ**

Kinderen – Woonsituatie

"Het Kind in Vlaanderen 1999" (een uitgave van Kind en Gezin) vertoont een aantal opmerkelijke gegevens omtrent de woonsituatie van kinderen in Vlaanderen.

Eenzijds zijn er de gegevens vanuit armoedesituaties. Een Europees vergelijkende studie werkt met indicatoren. Volgens indicator "lekkend dak", woont in België ongeveer 7 % van de kinderen onder de 16 jaar in slechte omstandigheden, en volgens indicator "vochtige muren" 17,3%.

Wat de algemene woonsituatie betreft, huizen nogal wat kinderen slecht : 21 % van de jeugd onder de 12 jaar heeft te maken met een gebrek aan ruimte, 14 % met een slechte geluidsisolatie van de woning en telkens ongeveer 8 % met een moeilijk te verwarmen of een te donkere woning.

Voorgaande gegevens roepen vragen op.

1. Op welke wijze worden de begrippen "gebrek aan ruimte" en "slechte geluidsisolatie" gedefinieerd ? Gebeurde dit op grond van subjectieve ervaringen van kinderen of hun ouders, dan wel op grond van objectieve parameters (m² per inwoner) ?
2. Werd hieromtrent onderzoek verricht ? Zijn er verklaringen voor deze gegevens ? Heeft dit probleem te maken met het aanbod van te kleine sociale woningen, of zijn er andere redenen ?
3. Werden of worden hieruit beleidsconclusies getrokken ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

"Het kind in Vlaanderen 1999" is een uitgave van Kind en Gezin, die zich voor de gegevens over de woonsituatie gebaseerd heeft op de Panelstudie Belgische Huishoudens (UIA – CSB) (*UIA : Universitaire Instelling Antwerpen ; CSB : Centrum voor Sociaal Beleid – red.*).

In het kader van deze Panelstudie wordt de referentiepersoon van het huishouden bevroegd. In de enquête wordt gevraagd naar de grootte van de woning via totale oppervlakte en het aantal kamers (objectieve gegevens). Daarnaast wordt onder andere gepolst naar de woontevredenheid. Hierbij komen onder meer de grootte en de geluidsisolatie van de woning aan bod (subjectieve ervaring). Voor meer duidelijkheid over de definiëring van de gehanteerde begrippen kan best contact worden opgenomen met de betrokken instelling.

Aangezien over de woonsituatie en woonbehoeften van kinderen weinig bekend is en er enkel impliciete gegevens bestaan via onderzoeken naar de woonsituatie van gezinnen, heb ik het nuttig geacht om hieromtrent een grondig onderzoek te laten uitvoeren.

In het kader van het Programma Beleidsgericht Onderzoek 1999 is een onderzoek naar de woonsituatie, woonbehoeften en woonwensen van kinderen (tot 18 jaar) in Vlaanderen goedgekeurd. Dit onderzoek zal een analyse maken van de woonsituatie, en via een bevraging zal worden gepeild naar de woonbehoeften en woonwensen van kinderen. In dit onderzoek staan, naast de woning, eveneens de woonomgeving en de voorzieningen in de buurt centraal.

Het onderzoek zal dit najaar nog van start gaan en heeft een looptijd van ongeveer twee jaar.

Uit vroeger onderzoek naar de woningkwaliteit in Vlaanderen (uitwendig onderzoek in de periode 1994-1995) is gebleken dat ongeveer 12 % van het patrimonium van slechte kwaliteit is. Met name de grotere gezinnen (3 à 5 personen), de bejaarden op de private huurmarkt en de bejaarde eigenaar-bewoners zijn de groepen die verhoudingsgewijs het vaakst slechte woningen bewonen.

Binnen het huidige woonbeleid ligt dan ook sterk de nadruk op de kwaliteitsverbetering van het patrimonium, met specifieke aandacht voor de private huurwoningmarkt.

(Antwoord Mieke Vogels : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 468 – red.)

**Vraag nr. 176
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Agnetenklooster Tongeren – Aankoop

Onlangs verklaarde de minister-president dat het Agnetenklooster in Tongeren zal worden aangekocht door de Vlaamse Gemeenschap om er de Vlaamse administratie te vestigen.

1. Welke concrete stappen werden reeds gedaan voor de aankoop van dit gebouw ?
2. Welke diensten worden hierin mogelijk ondergebracht ?
3. Welke bestemming wordt aan de rest van de gebouwen gegeven ?

Is het de Vlaamse regering die dit beslist ? Zo ja, op welke manier heeft de stad Tongeren inspraak ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Gecoördineerd antwoord

1. Het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen werd aangesproken voor het opmaken van een schattingsverslag.

Zodra het schattingsverslag is opgemaakt, zal worden overgegaan tot de aankoop van het gebouw.

2. Het ligt in de bedoeling om er de diensten van de administratie van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur – na restauratie van het gebouw – te huisvesten.
3. De Vlaamse regering zal hierover te gelegener tijd een beslissing nemen. De stad Tongeren kan eveneens worden betrokken bij de opmaak van het behoeftenprogramma.

**Vraag nr. 177
van 19 september 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

De Gordel – Vlaams karakter

Naast het sportieve gegeven, blijft het benadrukken van het Vlaams karakter van de Vlaams-Brabantse gordel toch nog altijd een belangrijk oogmerk van de organisatie van de Gordel. Ieder jaar opnieuw wordt daar hier of daar – soms door ergerlijke details – afbreuk aan gedaan.

Vorig jaar bijvoorbeeld waren er klachten omdat een controlepost in Overijse werd bemand door een aantal Nederlandsonkundige personen. Dit jaar vernam ik dat een Italiaans gezin, dat perfect in Overijse is geïntegreerd, tot zijn verbazing een eentalig Franse reclamefolder voor de Gordel ontving.

Wat de gemeentebesturen in de facilititeitengemeenten niet mogen, dat doet het Bloso (Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht-recreatie) blijkbaar wel voor homogeen Nederlandstalige gemeenten : lijsten aanleggen van personen waarvan blijkbaar wordt uitgegaan dat ze Franstalig zijn.

In bedoelde folder worden Vlaamse gemeenten en gehuchten overigens naar het Frans vertaald. Zo wordt Jezus-Eik in de folder Notre-Dame-au-Bois genoemd.

1. Acht de minister een dergelijke handelwijze toelaatbaar ?
2. Welke stappen onderneemt hij om ervoor te zorgen dat die zich in de toekomst niet meer voordoet en dat, naast het sportieve aspect, de

ondersteuning van het Vlaams karakter van de Rand de nodige aandacht krijgt ?

Wordt ervoor gezorgd dat dit alsnog bij de eerstvolgende editie door de organisatoren wordt gerespecteerd ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Antwoord

Deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking en zal door hem worden beantwoord.

(Antwoord Bert Anciaux : blz. 616 – red.)

Vraag nr. 178
van 19 september 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Faciliteiten – Kraainem (2)

Ik verwijs naar het aanvullend antwoord dat de minister verstrekte op mijn schriftelijke vraag nr. 84 van 1 maart 2000 aangaande de oproep aan de bevolking uitgaande van de burgemeester van Kraainem in het gemeentelijk informatieblad van december 1999 om Franstalige aanslagbiljetten aan te vragen voor de betaling van de huisvuilbelasting. (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 17 november 2000, blz. 389 – red.*)

De minister antwoordt dat hij dit niet in strijd acht met de omzendbrief-Peeters.

Dergelijke oproepen horen evenwel niet thuis in een gemeentelijk informatieblad.

Heeft de minister daartegen gereageerd ?

Antwoord

Een gemeentelijk informatieblad moet de burger informeren over het beleid van de gemeente, de genomen beslissingen en de verschillende activiteiten.

Voorzover de burgemeester in het gemeentelijk infoblad meedeelt dat een Franstalig exemplaar van het aanslagbiljet uitdrukkelijk moet worden aangevraagd, heeft dit een informatieve waarde voor de bevolking. Een dergelijke mededeling in het gemeentelijk informatieblad kan bijgevolg worden toegelaten.

Vraag nr. 179
van 19 september 2000
van de heer JAN LOONES

Jetski's – Reglementering

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
Vraag nr. 432
van 19 september 2000
van de heer Jan Loones
Blz. 586

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 180
van 20 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gemeenterekeningen – Tijdigheid

De Gemeentewet bepaalt dat in de loop van het eerste kwartaal van ieder jaar de rekeningen van het voorafgaande dienstjaar aan de gemeenteraad dienen te worden voorgelegd (art. 240, § 1). In de meeste gemeenten wordt dit redelijk nageleefd.

Er zijn echter gemeenten die nu – september 2000 – nog steeds de rekeningen van 1999 niet hebben voorgelegd aan de gemeenteraad. Nochtans is het zowel voor het lopende bestuur als het toekomstige beleid belangrijk de juiste resultaten van 1999 te kennen.

Verschillende eindafrekeningen hebben een link met het al dan niet uitbetalen of verrekenen van tegemoetkomingen en subsidies van hogere overheden. Het niet kennen van de afrekening 1999 be-

moeilijk niet alleen de controletaak van de gemeenteraadsleden, het bemoeilijkt ook het voorbereiden van de volgende begroting en het honoreren van concrete programmapunten bij de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober aanstaande.

1. In welke gemeenten werden de rekeningen van 1999 in juni 2000 nog niet voorgelegd ?
2. Welke concrete gevolgen heeft dit voor de nalatige gemeenten ?

Antwoord

1. De hieronder vermelde gemeenterekeningen van het dienstjaar 1999 zijn op 26 september 2000 nog steeds niet binnengekomen op het dienstdoend provinciaal gouvernement.

Provincie Antwerpen : Arendonk, Lint, Herenthout, Oud-Turnhout, Malle, Merksplas, Vorselaar, Niel, Willebroek

Provincie Limburg : Alken, Borgloon, Dilsen-Stokkem, Herstappe, Kortessem, Lanaken, Lommel, Maaseik, Maasmechelen, Meeuwen-Gruitrode, Sint-Truiden, Tongeren, Voeren, Wellen

Provincie Oost-Vlaanderen : Aalst, Dendermonde, Herzele, Kluisbergen, Kruibeke, Lokeren, Maarkedal, Sint-Lievens-Houtem, Zwalm

Provincie Vlaams-Brabant : Affligem, Bekkevoort, Boortmeerbeek, Boutersem, Drogenbos, Halle, Hoegaarden, Huldenberg, Keerbergen, Linkebeek, Linter, Lubbeek, Geetbets, Pepingen

Provincie West-Vlaanderen : Diksmuide, Houthulst, Ichtegem, Jabbeke, Koksijde, Mesen, Tielt, Wielsbeke

2. Eerst en vooral bemoeilijkt het laattijdig vaststellen van de rekening het financieel beheer van de gemeente. De financiële beleidsinstrumenten kunnen pas laattijdig worden afgestemd op het definitieve resultaat van het vorige jaar. Bovendien hindert de laattijdige goedkeuring van de begrotingsrekening de voorbereiding van de daaropvolgende begrotingswijzigingen en begrotingen.

Ten tweede wordt het door artikel 84 van de Nieuwe Gemeentewet omschreven onderzoeken inzagerecht van de gemeenteraadsleden uit-

gehoud door het laattijdig indienen van de rekening van het vorige jaar.

Evenwel is er in de wet niet in sancties voorzien voor het niet tijdig vaststellen van de rekeningen door de gemeenteraad.

Ik heb echter, in het raam van de begeleiding van de lokale besturen, mijn administratie de opdracht gegeven om de nalatige besturen aan te schrijven en hun te wijzen op het onwettige en nadelige aspect van de laattijdige goedkeuring van de jaarrekeningen.

Vraag nr. 181 van 22 september 2000 van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Gemeenteraadsverkiezingen – Meldpunt tegenwerking kandidaturen

De minister lanceerde eind juni een meldpunt dat tot doel had werkgevers die hun werknemers beletten deel te nemen aan de provincie- en gemeenteraadsverkiezingen aan de schandpaal te zetten.

De namen van degenen die hun werknemers onder druk zetten, zouden worden gepubliceerd.

1. Hoeveel klachten heeft het meldpunt tot op heden ontvangen ?
2. Waar en wanneer zullen de namen van de betrokken werkgevers worden bekendgemaakt ?

Antwoord

1. Het meldpunt werd in de eerste plaats opgericht om zicht te krijgen op de problematiek. De publieke discussie die is ontstaan na mijn initiatief heeft ervoor gezorgd dat een aantal kandidaturen die anders weggeïntimideerd zouden zijn, toch konden plaatsvinden.

Via het meldpunt, de post, de telefoon en een aantal persoonlijke berichten kreeg ik verschillende tientallen meldingen. Het ging niet alleen om klachten, maar ook om concrete technische vragen of juridische adviezen.

Dit aantal toont in elk geval aan dat er inderdaad een reëel probleem is.

2. Indien een bepaalde organisatie of bedrijf zich schuldig zou maken aan menigvuldige schendingen, was ik van plan de naam van de organisatie

of het bedrijf bekend te maken als een soort morele sanctie.

Het was evenwel niet zo dat bepaalde organisaties of bedrijven systematisch voorkwamen.

**Vraag nr. 182
van 22 september 2000
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS**

Gewestoverschrijdende intercommunales – Stand van zaken

De minister heeft zich publiekelijk tegenstander verklaard van gewestoverschrijdende intercommunales.

1. Welke intercommunales zijn gewestoverschrijdend :
 - a) Vlaams-Brussels ;
 - b) Vlaams-Waals ;
 - c) Vlaams-Waals-Brussels ?
2. Welke beslissingen heeft de Vlaamse regering voor elk van de bovenstaande categorieën genomen om gewestoverschrijdende intercommunales te verhinderen ?

Antwoord

1. Volgende gewestgrensoverschrijdende intercommunales zijn actief in de betrokken ambtsgebieden.

Ambtsgebied Vlaams Gewest en Brussels Hoofdstedelijk Gewest

- Molenbeek-Pontbeek (Intercommunale Maatschappij voor de Sanering van het Dal der Molenbeek en Pontbeek)
- Sibelgas (Brusselse Intercommunale Maatschappij voor Elektriciteit en Gas)
- Woluwedal (Intercommunale Maatschappij voor de Sanering en de Inrichting van het Dal van de Woluwe)
- IBG (Brusselse Gasintercommunale)

- IBE (Brusselse Elektriciteitsintercommunale)

- Intercommunaal Laboratorium voor Scheikunde en Bacteriologie

Ambtsgebied Vlaams Gewest en Waals Gewest

- TMVW (Tussengemeentelijke Maatschappij der Vlaanderen voor Watervoorziening)

- PBE (Provinciale Brabantse Energiemaatschappij)

- Intermosane (Samenwerkende Intercommunale Vereniging Intermosane)

- SPE (Samenwerkende Vennootschap voor Productie van Elektriciteit)

- Gaselwest (Intercommunale Maatschappij voor Gas en Elektriciteit van het Westen)

- Ambtsgebied in de drie gewesten

- Inter-Regies

- BIWM (Brusselse Intercommunale Watermaatschappij)

- Gemeentedienst van België (in vereffening)

(voluitbenamingen : red.)

2. De verenigingen waarvan sprake in dit antwoord zijn reeds jaren bestaande intercommunales die door de betrokken gemeenten destijds zijn opgericht overeenkomstig alle wettelijke schikkingen terzake. De Vlaamse regering beschikt niet over rechtsmiddelen om deze intercommunales op te heffen of te ontbinden tegen de wil van de gemeenten in.

Anderzijds heeft de Vlaamse regering de praktijk voortgezet om geen toelating te geven tot de oprichting van nieuwe gewestgrensoverschrijdende intercommunales.

Overigens valt te verwachten dat, naarmate de decretale regeling voor de samenwerking tussen gemeenten verder uiteenloopt in de verschillende gewesten, de betrokken intercommunales zullen worden geconfronteerd met statutaire problemen die hun werking bemoeilijken. Wellicht zal dit hun geleidelijk verdwijnen in de hand werken. In sommige sectoren wordt trouwens in die richting gedacht.

Vraag nr. 183
van 22 september 2000
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Vernederlandsing straatbeeld Vl. -Brabant – Initiatieven

Minister Anciaux antwoordde op 10 mei laatstleden in de plaats van de minister op een actuele vraag dat de minister spoedig voorstellen in verband met de vernederlandsing van het straatbeeld in Vlaams-Brabant zou aankaarten binnen de Vlaamse regering.

De minister zou er daarenboven op gewezen hebben dat er nu reeds bilateraal overleg plaatsvindt met minister Vanderpoorten voor het onderwijs. (*Handelingen Plenaire Vergadering nr. 57 van 10 mei 2000, blz. 9 – red.*)

1. Werden de bovenvermelde voorstellen onder-tussen reeds aangekaart binnen de Vlaamse regering ? Zo ja, wat was hiervan het resultaat ?
2. Welke concrete maatregelen ontsproten uit het overleg met minister Vanderpoorten ?

Antwoord

Ik heb de resultaten van de studie over de vernederlandsing van het straatbeeld in Vlaams-Brabant op 23 juni 2000 meegedeeld aan de Vlaamse regering. Die besliste om hierover een werkgroep op te richten onder het voorzitterschap van minister Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking. Mijn collega is immers bevoegd voor het gebruik der talen en de coördinatie van het beleid in de Vlaamse Rand. Deze werkgroep zal nog dit najaar voor het eerst bijeenkomen.

Over de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB), de taalinspectie en de plannen voor een samenwerkingsakkoord tussen beide gemeenschappen worden reeds enige tijd gesprekken gevoerd met mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming. Tot op heden zijn hieruit nog geen concrete resultaten voortgevloeid.

Over de taalinspectie heb ik op 2 augustus laatstleden ook een brief geschreven aan de heer Rik Daems, federaal minister van Telecommunicatie, Overheidsbedrijven en Participaties. Daarin wordt volgende passus uit het Vlaams regeerakkoord

aangehaald: "De financiering door de Vlaamse Gemeenschap van het Franstalig onderwijs in de rand is enkel te verdedigen indien de taalinspectie in de Franstalige basisscholen correct verloopt. De Vlaamse regering ziet erop toe dat de taalinspectie opnieuw operationeel wordt en de taalwetgeving correct toegepast wordt."

Omdat ik hierop geen antwoord mocht ontvangen, heb ik op 11 oktober 2000 een herinnering gestuurd, met verwijzing naar de komende begrotingsbespreking in het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 184
van 22 september 2000
van mevrouw WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

Bouwdossiers – Inhaalvergoedingen

De Vlaamse regering heeft op 8 september 2000 een besluit goedgekeurd om de achterstand in de dossierbehandeling bij bouwaanvragen weg te werken. De persmededeling en de vroegere berichtgeving lieten uitschijnen dat de maatregel erin bestond om vrijwillig gepresteerde overuren uit te betalen. Op zich is deze evolutie binnen de overheidssector zeker een boeiend gegeven.

Na een iets grondiger lezing van de persmededeling blijkt het echter te gaan over een vergoeding per dossier, en niet per gepresteerd overuur. Men zou kunnen zeggen dat de betrokken ambtenaren betaald worden met "stukloon".

1. Wenst de minister verder te bouwen aan een modern personeelsmanagement en zo ja, past de uitbetaling van overuren, of minstens een combinatie van overuren en "stukloon"; niet beter in dit concept dan enkel "stukloon" ?
2. Hoe wordt bepaald hoeveel dossiers worden afgewerkt bovenop het normale aantal, met andere woorden hoe wordt het normale aantal bepaald ?
3. Kan en zal deze maatregel ook toegepast worden in andere administraties waar een achterstand bestaat ?
4. Zal deze formule later worden geëvalueerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

1. Het project in kwestie heeft één duidelijke finaliteit, namelijk het wegwerken van de overdreven achterstand in de afhandeling van de bouw-aanvragen. Onder "overdreven achterstand" wordt verstaan : de bouw-aanvragen die zich sinds minstens zeventig dagen op de afdeling bevinden.

Aangezien het huidige personeelseffectief dat momenteel voor de behandeling van dossiers kan worden ingezet, ontoereikend is om dit doel tijdens de normale diensturen te realiseren, is noodgedwongen geopteerd voor het presteren van overuren. De bereidheid van de Vlaamse regering om uitzonderlijk – en dit om een eveneens uitzonderlijke situatie te verhelpen – een vergoeding te betalen voor het wegwerken van een achterstand buiten de normale diensturen, is evenwel gekoppeld aan een resultaatsverbintenis vanwege de betrokken ambtenaren en hun hiërarchische meerderen.

De Vlaamse regering heeft immers beslist dat de doelstelling dient gerealiseerd te zijn binnen een termijn van zes maanden, die een aanvang heeft genomen op 15 september laatstleden. Wanneer zowel het aantal bij het project betrokken dossiers (ongeveer 2.000) als het aantal vrijwilligers dat overuren wenst te presteren gekend is, is het duidelijk dat elke vrijwilliger binnen de duur van het project een bepaald aantal dossiers dient af te werken. Het zou niet billijk zijn om een personeelslid dat dubbel zoveel tijd nodig heeft om een dossier af te handelen dan een collega, hiervoor op basis van het aantal gepresteerde overuren ook het dubbele te betalen. Daarom werd berekend wat de gemiddelde tijd is die een dossierbehandelaar (over de provincies heen) tijdens de diensturen aan een bouw-aanvraag besteedt. Op basis van deze tijd en de normale wedde van een dossierbehandelaar met een gemiddelde dienstanciënniteit, werd de vergoeding per afgehandeld dossier bepaald. Deze werkwijze lijkt mij niet alleen billijk qua vergoeding, zij garandeert gelet op de afgesloten resultaatsverbintenis ook het halen van de doelstelling.

2. Het behoort aan het lijnmanagement erover te waken dat, tijdens de periode dat het project loopt, de normale productiviteit tijdens de diensturen niet daalt. Er is een grote diversiteit inzake complexiteit van de te behandelen dossiers, wat de benodigde tijd per dossier sterk doet variëren. Voor de bepaling van de vergoe-

ding per dossier werd nochtans uitgegaan van het gegeven dat een dossierbehandelaar gemiddeld zes bouw-aanvragen per dag op een degelijke wijze kan behandelen.

In de afgesloten resultaatsverbintenis is bepaald dat elke vrijwilliger, en dit buiten zijn normale dagtaak, minstens zestig dossiers zal afhandelen vóór het einde van de projectperiode.

3. Het komt mij niet toe hierover uitspraken te doen m.b.t. andere administratieve domeinen, temeer daar de maatregel werd genomen bij beslissing van de Vlaamse regering.

Ik wens wel te wijzen op het uitzonderlijk karakter van de maatregel, verbonden aan een uitzonderlijke situatie, wat werd gestipuleerd in de aanhef van het besluit van de Vlaamse regering.

4. Zoals boven reeds gesteld, betreft het hier een resultaatsverbintenis, die ertoe moet leiden dat de onder punt 1 genoemde achterstand wordt weggewerkt.

Het is evident dat niet alleen de evolutie van het project nauwlettend wordt gevolgd, maar ook het eindresultaat grondig zal worden geëvalueerd.

**Vraag nr. 185
van 22 september 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Sociale woningbouw – Extra middelen

In antwoord op een interpellatie van collega Veerle Heeren stelt de minister dat er in de begroting 2000 een extra miljard is opgenomen om voor drieduizend woningen "te gebruiken". Hiertoe zullen de huisvestingsmaatschappijen, zegt de minister, zich zeer actief moeten opstellen. (*Handelingen Commissievergadering nr. 182 van 8 juni 2000, blz. 5 e.v. – red.*)

1. Hoe en volgens welke financieringstechniek kunnen er met 1 miljard drieduizend woningen bijkomen in Vlaanderen ?
2. Welke criteria worden gebruikt voor het stellen van prioriteiten inzake bouwplaatsen ?
3. Welke projecten en door welke maatschappijen werden in het kader van deze extra middelen ingediend en reeds goedgekeurd ?

Hoeveel middelen werden reeds vastgelegd, en dit opgesplitst per provincie ?

ming van de projecten die in de loop van het jaareinde nog worden verwacht.

Antwoord

1. In het antwoord op een interpellatie van mevrouw Veerle Heeren werd inderdaad gewag gemaakt van een extra miljard dat in de begroting van 2000 werd ingeschreven om "te gebruiken" voor de realisatie van drieduizend sociale woningen.

Met de extra middelen die in de begroting voor 2000 werden opgenomen voor de bouw en renovatie van sociale huurwoningen kon inderdaad het investeringsvolume van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) zodanig worden verhoogd dat in 2000, inclusief alle andere subsidies en financieringsbronnen, zowat drieduizend sociale huurwoningen zullen kunnen worden gerealiseerd. Het extra miljard is dus een bijkomende impuls, bovenop de reeds bestaande inspanningen in de sector, die ervoor moet zorgen dat het vooropgestelde doel kan worden gerealiseerd.

De interpretatie als zouden uitsluitend met dat 1 miljard frank drieduizend woningen kunnen worden gerealiseerd, is voor rekening van de Vlaamse volksvertegenwoordiger.

2. De socialehuisvestingsprojecten moeten uiteraard beantwoorden aan de criteria van het huidige Vlaamse woonbeleid, met de bekende klemtonen op inbreiding, kleinschaligheid en menging van woontypes.

Een prioriteitsstelling is in de huidige omstandigheden niet echt nodig, omdat het projectaanbod in evenwicht is met de beschikbare middelen. Met andere woorden : alle projecten die de socialehuisvestingsmaatschappijen willen ontwikkelen, kunnen momenteel ook financieel worden ondersteund.

Wat de gewone VHM-investeringsprogramma's betreft, hanteert de VHM nog wel provinciale verdeelsleutels die een afgeleide zijn van de woonbehoeftestudies. Een zekere territoriale spreiding is bijgevolg verzekerd.

3. Als **bijlage** bezorg ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van de projecten die in de loop van de eerste acht maanden van dit jaar reeds werden goedgekeurd, samen met een ra-

Uit dat overzicht blijkt onder meer dat :

- tot en met 31 augustus reeds de bouw werd goedgekeurd van 1.069 nieuwe sociale huurwoningen, waarvan 210 via het gewone investeringsprogramma van de VHM, 817 via diverse gesubsidieerde programma's en 42 woningen met eigen middelen van de socialehuisvestingsmaatschappijen ;
- op basis van de ramingen van de nog uit te voeren projecten op de goedgekeurde programma's, het vooropgestelde streefdoel zonder meer kan worden behaald.

Zowel op het gewone investeringsprogramma, als op het projectsubsidieprogramma zijn nagenoeg alle projecten aanbestedingsklaar.

Op het gewone VHM-investeringsprogramma heeft voor circa 75 % van de projecten de aanbesteding reeds plaatsgevonden of is er een datum voor de opening van de biedingen afgesproken. Voor de overige 25 % van de projecten wordt momenteel overwogen om – gelet op de traditionele oververhitting op de markt tijdens de laatste maanden van het jaar – enkele aanbestedingen uit te stellen tot in januari en februari van 2001 opdat betere prijzen zouden kunnen worden gehaald.

Binnen het projectsubsidieprogramma zullen alle beschikbare middelen kunnen worden vastgelegd op basis van de definitieve ontwerpen, maar zullen mede om dezelfde reden ook nog heel wat aanbestedingen worden uitgesteld tot in het vroege voorjaar van 2001 ;

- er een behoorlijke provinciale spreiding is van de inspanningen.

Bij de interpretatie van de resultaten moet de Vlaamse volksvertegenwoordiger rekening houden met het afzonderlijke budget voor de steden Antwerpen en Gent.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
EN MEDIA

Vraag nr. 176
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

*Gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen –
Stand van zaken*

Het decreet van 24 juli 1996 inzake ruimtelijke planning voerde ruimtelijke structuurplannen in op drie niveaus : het gewestelijke, het bovenlokale en het lokale niveau.

Het structuurplanningsproces is in verschillende gemeenten en provincies begonnen. Volgens het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening zijn de gemeenten verplicht om binnen vijf jaar een gemeentelijk structuurplan op te stellen.

1. Hoever staat het met dit planningsproces in de Vlaamse gemeenten ?

Welke gemeenten hebben reeds een goedkeuring verkregen ?

Welke gemeenten zijn nog niet gestart ?

Welke gemeenten zijn bezig met het proces en in welke fase van de procedure bevinden ze zich ?

2. Zijn er reeds aanvragen voor financiële ondersteuning ?
3. Op welke manier en wanneer werden de gemeenten terzake door de Vlaamse overheid geïnformeerd ?

Antwoord

1. Met betrekking tot de stand van zaken van de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen wordt continu een tabel bijgehouden. Deze geeft aan welke gemeenten reeds informatie in verband met hun gemeentelijk structuurplanningsproces hebben overgezonden, en welke gemeenten beschikken over een goedgekeurd overgezonden gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

Goedgekeurde gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen

Provincie	Gemeente	Datum goedkeuring	Publicatie Staatsblad
Antwerpen	Bornem	13.10.99	19.01.00
West-Vlaanderen	Izegem	13.07.00	25.08.00
Oost-Vlaanderen	Lebbeke	17.05.00	5.08.00
Oost-Vlaanderen	Nevele	9.04.98	26.06.98
West-Vlaanderen	Staden	29.01.99	29.04.99
Oost-Vlaanderen	Wetteren	22.08.00	21.09.00
Vlaams-Brabant	Zemst	9.04.98	26.06.98

Gemeenten met een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (in opmaak)

Provincie	Gemeente	Beslissing start	Start- nota	Voor- ontwerp	Plenaire vergadering	Ontwerp GRS	Advies MB (VV)	GRS (DV)	MB def. goed- keuring
Oost-Vlaanderen	Aalst	x	x	x					
Oost-Vlaanderen	Aalter		x						
Vlaams-Brabant	Aarschot		x						
Antwerpen	Aartselaar		x						
Vlaams-Brabant	Affligem		x						
Limburg	Alken			x					
West-Vlaanderen	Anzegem	x	x						
West-Vlaanderen	Ardooie		x						
Antwerpen	Arendonk		x						
Limburg	As								
Vlaams-Brabant	Asse	x	x						
Oost-Vlaanderen	Assenede	x							
Antwerpen	Baarle-Hertog		x						
West-Vlaanderen	Beernem		x						
Antwerpen	Beerse		x						
Vlaams-Brabant	Bekkevoort		x						
Vlaams-Brabant	Bertem	x	x						
Vlaams-Brabant	Bierbeek			x					
Limburg	Bilzen	x							
West-Vlaanderen	Blankenberge	x	x	x	x				
Limburg	Bocholt		x						
Antwerpen	Boechout	x		x					
Antwerpen	Bonheiden		x						
Antwerpen	Boom	x	x	x	x				
Vlaams-Brabant	Boortmeerbeek		x						
Limburg	Borgloon	x							
Antwerpen	Bornem			x		x	x	x	x
Antwerpen	Borsbeek		x						
Oost-Vlaanderen	Brakel		x						
Antwerpen	Brasschaat	x							
Antwerpen	Brecht		x	x					
Limburg	Bree	x	x						
West-Vlaanderen	Brugge	x	x	x		(x)			
Oost-Vlaanderen	Buggenhout			x					
West-Vlaanderen	Deerlijk	x							
Oost-Vlaanderen	Deinze	x	x						
Oost-Vlaanderen	Denderleeuw								
Oost-Vlaanderen	Dendermonde			x		x	x	x	
Limburg	Diepenbeek		x						
Vlaams-Brabant	Diest	x	x						
West-Vlaanderen	Diksmuide	x	x						
Vlaams-Brabant	Dilbeek	x							

Provincie	Gemeente	Beslissing start	Start-nota	Voor-ontwerp	Plenaire vergadering	Ontwerp GRS	Advies MB (VV)	GRS (DV)	MB def. goedkeuring
Antwerpen	Duffel		x						
Oost-Vlaanderen	Erpe-Mere		x						
Antwerpen	Essen	x	x						
Oost-Vlaanderen	Gavere	x							
Vlaams-Brabant	Geetbets	x							
Limburg	Genk								
Oost-Vlaanderen	Gent	x							
West-Vlaanderen	Gistel		x						
Antwerpen	Grobbendonk	x							
Vlaams-Brabant	Haacht	x	x						
Limburg	Halen	x	x						
Limburg	Ham	x	x						
Oost-Vlaanderen	Hamme		x	x					
Limburg	Hasselt	x							
Limburg	Hechtel-Eksel		x						
Limburg	Heers		x						
Antwerpen	Heist-op-den-Berg		x	x		x	x		
Vlaams-Brabant	Herent		x						
Antwerpen	Herentals	x	x	x					
Antwerpen	Herenthout		x						
Oost-Vlaanderen	Herzele		x						
Limburg	Heusden-Zolder	x	x						
Limburg	Hoeselt		x						
Vlaams-Brabant	Holsbeek								
West-Vlaanderen	Hooglede		x						
Antwerpen	Hoogstraten	x	x						
Antwerpen	Hulshout		x						
West-Vlaanderen	Ieper	x		x		x	x	x	
West-Vlaanderen	Ingelmunster	x							
West-Vlaanderen	Izegem		x	x		x	x	x	x
West-Vlaanderen	Jabbeke		x						
Vlaams-Brabant	Kampenhout	x							
Oost-Vlaanderen	Kaprijke		x						
Antwerpen	Kasterlee		x						
Vlaams-Brabant	Keerbergen		x						
Oost-Vlaanderen	Kluisbergen		x						
Oost-Vlaanderen	Knesselare	x							
West-Vlaanderen	Knokke-Heist		x						
West-Vlaanderen	Koksijde		x	x		x	x		
Antwerpen	Kontich	x							
Vlaams-Brabant	Kortenaken		x						
Vlaams-Brabant	Kortenberg		x						
Limburg	Kortesseem	x	x		x				

Provincie	Gemeente	Beslissing start	Start- nota	Voor- ontwerp	Plenaire vergadering	Ontwerp GRS	Advies MB (VV)	GRS (DV)	MB def. goed- keuring
Antwerpen	Laakdal		x	x					
Oost-Vlaanderen	Laarne		x						
Limburg	Lanaken	x		x					
Vlaams-Brabant	Landen		x	x					
Oost-Vlaanderen	Lebbeke		x	x		x	x	x	x
West-Vlaanderen	Ledegeem		x						
West-Vlaanderen	Lendeledede	x	x						
Vlaams-Brabant	Leuven	x							
Antwerpen	Lier	x	x	x		x	x		
Oost-Vlaanderen	Lierde		x						
Antwerpen	Lille		x						
Vlaams-Brabant	Linter	x	x						
Oost-Vlaanderen	Lovendegem		x						
Limburg	Lummen		x						
Oost-Vlaanderen	Maarkedal	x							
Limburg	Maasmechelen			x					
Antwerpen	Malle		x						
Antwerpen	Mechelen		x	x		x			
Limburg	Meeuwen-Gruitrode	x	x						
Vlaams-Brabant	Meise	x							
Oost-Vlaanderen	Melle	x	x	x					
West-Vlaanderen	Moorslede		x						
Oost-Vlaanderen	Nazareth			x					
Limburg	Neerpelt			x					
Oost-Vlaanderen	Nevele			x		x	x	x	x
West-Vlaanderen	Nieuwpoort		x						
Antwerpen	Nijlen		x						
Oost-Vlaanderen	Ninove	x	x						
Antwerpen	Olen		x	x					
West-Vlaanderen	Oostende	x							
Oost-Vlaanderen	Oosterzele	x							
West-Vlaanderen	Oostkamp		x						
West-Vlaanderen	Oostrozebeke		x						
Limburg	Opglabbeek		x						
Vlaams-Brabant	Opwijk		x	x					
Antwerpen	Oud-Turnhout		x						
Oost-Vlaanderen	Oudenaarde		x						
Vlaams-Brabant	Overijse			x					
Limburg	Peer	x	x						
West-Vlaanderen	Poperinge			x					
Antwerpen	Puurs	x		x					
Limburg	Riemst	x	x						
Vlaams-Brabant	Roosdaal		x						

Provincie	Gemeente	Beslissing start	Start- nota	Voor- ontwerp	Plenaire vergadering	Ontwerp GRS	Advies MB (VV)	GRS (DV)	MB def. goed- keuring
Vlaams-Brabant	Rotselaar		x	x					
Antwerpen	Rumst		x						
Antwerpen	Sint-Amands		x						
Oost-Vlaanderen	Sint-Gillis-Waas			x					
Antwerpen	Sint-Katelijne-Waver			x	x				
Oost-Vlaanderen	Sint-Laureins		x	x					
Oost-Vlaanderen	Sint-Lievens-Houtem	x							
Oost-Vlaanderen	Sint-Niklaas			x					
Limburg	Sint-Truiden		x			x	x	x	
West-Vlaanderen	Staden		x	x		x	x	x	x
Oost-Vlaanderen	Stekene		x						
Vlaams-Brabant	Ternat		x						
Vlaams-Brabant	Tervuren	x	x						
Limburg	Tessenderlo		x						
Vlaams-Brabant	Tielt-Winge		x						
Vlaams-Brabant	Tienen		x						
Limburg	Tongeren		x	x					
West-Vlaanderen	Torhout	x							
Antwerpen	Turnhout		x						
Vlaams-Brabant	Vilvoorde			x					
Antwerpen	Vorselaar		x						
Antwerpen	Vosselaar		x						
Oost-Vlaanderen	Waarschoot		x						
Limburg	Wellen		x						
Vlaams-Brabant	Wemmel	x							
Oost-Vlaanderen	Wetteren		x	x		x	x	x	x
West-Vlaanderen	Wielsbeke	x	x						
West-Vlaanderen	Wingene	x							
Oost-Vlaanderen	Wortegem-Petegem	x	x	x		x			
Oost-Vlaanderen	Zele	x		x					
Vlaams-Brabant	Zemst					x	x	x	x
Oost-Vlaanderen	Zomergem		x	x					
Limburg	Zonhoven	x	x						
West-Vlaanderen	Zonnebeke	x	x						
Oost-Vlaanderen	Zottegem	x	x						
Vlaams-Brabant	Zoutleeuw		x						
Oost-Vlaanderen	Zulte		x						
Limburg	Zutendaal	x	x						
Oost-Vlaanderen	Zwalm	x							
Antwerpen	Zwijndrecht			x		x			

(GRS : gemeentelijk ruimtelijk structuurplan ; MB : ministerieel besluit ; VV : voorlopige versie ; DV : definitieve versie – red.)

Gemeenten die niet voorkomen op deze lijst (308-169) hebben nog geen documenten overgezonden in verband met een gemeentelijk structuurplanningsproces. In de praktijk kan het echter voorkomen dat deze gemeenten reeds initiatieven hebben genomen m.b.t. de opmaak van een gemeentelijk structuurplan.

2. Momenteel ontving de administratie nog geen aanvragen voor financiële ondersteuning van gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen.
3. Het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering tot bepaling van de voorwaarden voor de toekenning van subsidies aan gemeenten voor de opmaak van gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen (...) is principieel goedgekeurd op 30 juni 2000 en overgezonden aan de Raad van State voor advies. Het besluit werd dus nog niet definitief door de Vlaamse regering goedgekeurd.

Bij een definitieve goedkeuring zullen de gemeenten uiteraard schriftelijk op de hoogte worden gebracht van deze beslissing.

Momenteel is de principieel goedgekeurde tekst te consulteren via de website van de Vlaamse overheid.

Vraag nr. 177
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Streekplatforms – Hefboomprojecten

De Vlaamse regering heeft over gans Vlaanderen streekplatforms erkend. Deze dienen hefboomprojecten in, waaraan de regering via streekcharters haar medewerking kan verlenen.

1. Kan de minister een overzicht geven van de reeds goedgekeurde hefboomprojecten die onder zijn/haar bevoegdheid vallen ?
2. Kan de minister eveneens de geraamde kostprijs meedelen voor deze hefboomprojecten en wat de inbreng is van de Vlaamse overheid ? Welke middelen zijn reeds uitgetrokken ?
3. Welke timing stelt de minister voorop voor de realisatie van de goedgekeurde hefboomprojecten ?
4. Welke criteria worden gehanteerd naar prioriteit van uitvoering ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

1. Op dit ogenblik zijn door de Vlaamse regering 10 streekcharters goedgekeurd. De streekchar-

ters voor Zuid-Oost-Vlaanderen, het Hageland en het gewest Gent zijn echter nog niet officieel door de betrokken streekplatformen zelf ondertekend. Naar alle verwachtingen gebeurt dit op korte termijn voor het streekcharter voor het gewest Gent.

Voor de 10 door de Vlaamse regering goedgekeurde streekcharters betreft het in totaal 81 strategische hefboomen (overzicht als **bijlage 1**). Naargelang het streekcharter kunnen deze hefboomen al of niet worden opgesplitst in gedetailleerde projecten of deelprojecten. Momenteel zijn 487 projecten of deelprojecten geregistreerd.

Het hele proces tot het afsluiten van het streekcharter leidt ertoe dat de verschillende betrokken ministers en administraties kennis hebben van de strategische hefboomen die op termijn dienen te worden gerealiseerd en die in hun beleidsdomein vallen. Niettemin is het aan de streekplatformen zelf om op het geëigende moment elk individueel project te concretiseren en bij de bevoegde overheid aan te kaarten. Eventueel kunnen de verschillende functioneel bevoegde ministers wel een overzicht geven van de streekcharterprojecten waarvoor door het streekplatform op een onder hun bevoegdheid ressorterende administratie of Vlaamse openbare instelling (VOI) een beroep is gedaan.

Vooralsnog is niet op een exhaustieve manier de oefening gedaan om uit te maken welk hefboomproject onder welke bevoegdheid ressorteert.

Dit heeft zoals aangegeven onder meer te maken met het opzet van het streekplatformenbeleid zelf (aard van de contacten tussen streekplatform en Vlaamse overheid, aard projecten, rol van het streekplatform/de streekcoördinator, enz.).

Het is echter de bedoeling dat dit in de nabije toekomst systematisch gebeurt. Deze oefening zal mee worden ondersteund door een interactief informatiesysteem (SEIN), dat het onder meer mogelijk zal maken na te gaan van welke beleidsdomeinen en dus administraties en VOI's de betrokkenheid wenselijk of noodzakelijk is om een strategische hefboom te kunnen verwezenlijken. Het SEIN zal zowel een input van het streekplatform toelaten, als een terugkoppeling van en binnen het Vlaamse beleidsniveau.

Door de aard van de hefboomprojecten is het niet altijd evident om op eenduidige wijze vast te stellen welk project onder welke bevoegdheid valt. Het was immers net de bedoeling van het streekplatformenbeleid de meer strategische en dus veeleer complexe en geïntegreerde projecten en initiatieven naar boven te brengen. Verscheidene projecten vallen zodoende onder de bevoegdheid van verschillende beleidsdomeinen en ministers. De streekcoördinator of streekmanager heeft dan ook als functie de verwezenlijking van deze vaak beleidsdomeinoverstijgende projecten bij de verschillende functioneel bevoegde administraties en VOI's "aan te jagen".

In het STEM-actieplan (dat momenteel voor advies is voorgelegd aan de Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur) wordt voorzien in een Vlaams Horizontaal Beleidsteam. Dit team moet als een soort gangmaker de strategische hefboomprojecten hun weg helpen vinden binnen de Vlaamse overheidsgeledingen. (*STEM : streekeigen management – red.*)

2. Aangezien op het moment van het afsluiten van het streekcharter de strategische hefboomen nog niet altijd volledig zijn uitgekristalliseerd in concrete acties of projecten, is het niet altijd mogelijk de budgettaire impact van bepaalde projecten op voorhand in te schatten.

Dit vloeit ook voort uit het feit dat het streekcharter geen afdwingbare rechten creëert, doch een moreel engagement vormt voor de betrokken ministers. Slechts bij de verdere uitwerking van de projecten en naarmate er een beroep wordt gedaan op dit moreel engagement, zal de betrokken overheid zicht krijgen op de financiering(sbehoeften) van elk afzonderlijk project.

Het dient te worden benadrukt dat de mogelijke ondersteuning waartoe het moreel engagement kan leiden niet alleen financieel van aard is. Naast het financieel ondersteunen van de hefboomprojecten door ze "in te schuiven" in de normale functionele begrotingen¹, kunnen de

betrokken overheden immers op heel verschillende manieren bijdragen aan de realisatie van streekcharterprojecten (en dit in de vorm van deelname van ambtenaren aan technische werkgroepen, expertise, studies, vergunningen, erkenningen, toelichting bij het ruimtelijk beleidskader op Vlaams niveau en advisering van bepaalde (ruimtelijke-ordenings)procedures, het betrekken van streekplatformen in lopende besluitvormingsprocessen zoals afbakeningsproces groot- en regionaalstedelijke gebieden, ...), zeker als het gaat om projecten die verschillende bevoegdheidsdomeinen raken.

In feite dient ook een onderscheid te worden gemaakt tussen streekcharterprojecten die ondersteuning kunnen genieten binnen een bestaande kaderregeling (bijvoorbeeld subsidieregeling voor bedrijfsgebouwen, enz.) – en die dus op eenzelfde manier worden behandeld als gelijksoortige niet-streekcharterprojecten – en streekcharterprojecten die niet op een of andere regeling kunnen terugvallen. Vooral voor deze laatste soort projecten wordt een beroep gedaan op het moreel engagement van de bevoegde minister.

Binnen of rakend aan het beleidsdomein Economie werden tot dusver drie projecten specifiek ondersteund :

- technologie-agent (SPAM, Mechelen) ten bedrage van 1.250.000 frank ;
- contactgids (regio Antwerpen) ten bedrage van 1.250.000 frank ;
- ITMMA (regio Antwerpen) ten bedrage van 1.250.000 frank.

(*SPAM : Strategisch Plan Arrondissement Mechelen ; ITMMA : Institute for Transport and Maritime Management Antwerp – red.*)

Binnen de begroting Economie werd voor dit jaar (2000) voorzien in middelen ten belope van 27 miljoen frank voor de cofinanciering van streekcharterprojecten. Voor projecten die binnen het beleidsdomein Economie vallen, zal naar aanleiding van de oproep (september jongstleden) tot indiening van projectvoorstellen, van deze middelen gebruik worden gemaakt.

Voor 2001 wordt opnieuw ten belope van 27 miljoen frank in middelen voorzien voor de cofinanciering van streekcharterprojecten die binnen het beleidsdomein Economie vallen. Daarnaast voorziet het STEM-actieplan nog in ande-

¹ Zo wordt een inbreng gedaan door Toerisme Vlaanderen in volgende projecten: Planet Ocean (Antwerpen): bedrag nog niet bepaald; cruiseterminal (Antwerpen): 20 miljoen frank subsidie op kostprijs van 38 miljoen frank; infrastructuur voor toervaart Rupelstreek (Antwerpen): 9 miljoen frank subsidie op kostprijs van 69,6 miljoen frank; integraal bewegwijzeringssysteem fietspadentrajecten (Kempen): 15 miljoen frank volledig gefinancierd door Toerisme Vlaanderen met Interregsteun; aanlegsteigers kanalenetwerk Herentals (Kempen): 0,909 miljoen frank subsidie op kostprijs van 7,151 miljoen frank.

re financieringskanalen, waarmee bij de begroting voor 2001 rekening werd gehouden. Het betreft onder meer middelen voor PPS-constructies. (*PPS : publiek-private samenwerking – red.*)

3. De realisatie van de strategische hefboomen is zowel afhankelijk van de daadkracht van het streekplatform, als van de mogelijkheden van ondersteuning in elk onderscheiden beleidsdomein.

Aangezien de ondersteuning geen juridisch afdwingbare verplichting betreft, wordt ook geen timing vooropgesteld waarbinnen de projecten dienen te worden gerealiseerd.

4. Gezien het moreel engagement van de Vlaamse regeringsleden voor het streekcharter in zijn geheel, wordt in principe elk streekcharterproject als een individueel te waarderen project beschouwd. Het feit dat een project werd aanvaard als hefboomproject vormt vaak een extra motivatie voor subsidiëring in elk beleidsdomein. Zo werden bijvoorbeeld streekcharterprojecten die ook in het kader van en conform de vigerende toeristische reglementering werden ingediend, met name het koninklijk besluit op de toeristische uitrusting van 14 februari 1967, reeds gesubsidieerd.

Binnen het beleidsdomein Economie worden de middelen ter cofinanciering van streekcharterprojecten, gezien de beperktheid ervan, bij voorrang aangewend voor projecten die over een substantiële inbreng van de privé- of subregionale publieke partners beschikken, waarvan de leefbaarheid op termijn gewaarborgd is, ... De lijst met criteria is opgenomen als **bijlage 2**.

(*Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.*)

Vraag nr. 178
van 14 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Zonevreemde woningen – Sectorale BPA's

Een zonevreemde woning kan via een sectoraal bijzonder plan van aanleg (BPA) van dit statuut af-raken. De gemeentebesturen kunnen hiertoe initiatieven nemen.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal sectorale BPA's inzake zonevreemde woningen die werden ingediend, en aangeven door welke gemeenten dit gebeurde ?
2. Kan de minister een overzicht geven van de reeds goedgekeurde sectorale BPA's inzake zonevreemde woningen ? Hoeveel woningen werden hierdoor zone-eigen ?
3. In welke mate worden deze al dan niet verrekend in de ruimtelijke balans van het Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen (RSV) en over welke oppervlakte gaat dit ?

Antwoord

1. Het instrument sectoraal BPA zonevreemde woningen bestaat niet.

Het sectoraal BPA werd in het bijzonder uitgewerkt voor de problematiek van zonevreemde bedrijven en zonevreemde terreinen en gebouwen voor sport-, recreatie- en jeugdactiviteiten.

Het is aangewezen dat de gemeente de problematiek van de zonevreemde woningen onderzoekt in het kader van het gemeentelijk structuurplanningsproces. Ter uitvoering van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan kunnen dan (verschillende) ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgemaakt die de juridische mogelijkheden van zonevreemde woningen in relatie tot hun directe omgeving weergeven.

2. Gelet op het antwoord op deelvraag 1 zijn er uiteraard geen sectorale BPA's zonevreemde woningen goedgekeurd.

De afgelopen jaren werden echter in heel wat gebiedsgerichte BPA's voor specifieke delen van de gemeente zonevreemde woningen opgenomen.

Onder meer in de gemeenten Nevele en Staden wordt momenteel gewerkt aan ruimtelijke uitvoeringsplannen ter uitvoering van hun goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan waarin zonevreemde woningen als woonkorrels met specifieke bouwmogelijkheden worden bestemd.

Het is momenteel onmogelijk te becijferen hoeveel woningen precies in de diverse BPA's zone-eigen werden.

- Gelet op het antwoord op deelvraag 1 is een bijstelling van de ruimtebalans van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in dit kader niet aan de orde.

Vraag nr. 179
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Hinder bij openbare werken – Expansiesteun

Handelaars die naar aanleiding van langdurige wegenwerken verbouwingswerken uitvoeren in hun zaak, kunnen expansiesteun krijgen van het Vlaams Gewest. Het is dus nodig dat zij tijdig weet hebben van deze mogelijkheid, maar ook van de op til zijnde wegenwerken.

Vanuit mijn ervaring durf ik te stellen dat deze maatregel weinig bekend is. Regelmatig bekend maken van de resultaten kan allicht tot een betere informatie over de mogelijkheden van deze maatregel leiden.

- Hoeveel handelaars vroegen deze expansiesteun aan in elke provincie ?
- Informeert de Vlaamse overheid, wanneer zij aan gewestwegen langdurige wegenwerken uitvoert, de omwonende handelaars van deze mogelijkheid ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Gecoördineerd antwoord

- Aantal aanvragen expansiesteun voor hinder bij openbare werken

Tot op heden werden slechts zes aanvragen voor dergelijke steun ingediend en goedgekeurd.

Het betrof hier één aanvraag uit de provincie Limburg, twee uit de provincie Oost-Vlaanderen en drie uit de provincie West-Vlaanderen. Voor deze zes aanvragen samen werd voor 2.310.555,4 frank expansiesteun toegekend.

- Er zijn tot op heden geen afspraken gemaakt met mijn collega de heer Stevaert die ertoe moeten leiden dat de omwonende handelaars op de hoogte worden gebracht van de mogelijkheid tot het toekennen van deze expansiesteun bij hinder tijdens openbare werken.

De administratie heeft deze mogelijkheid en alle mogelijkheden tot het toekennen van expansiesteun in ruime mate en met gebruikmaking van alle moderne media aan het doelpubliek, zijnde de kleine en middelgrote ondernemingen, bekendgemaakt ter gelegenheid van het in werking treden van de richtlijnen (VL7) in november 1998.

De administratie Wegen en Verkeer verwittigt de omwonenden van nakende wegenwerken door middel van informatieborden die vóór de start van de werken worden aangebracht.

Voor grotere werken, zoals bijvoorbeeld doortochten, worden de omwonenden door middel van stuurgroepvergaderingen en infovergaderingen op de hoogte gehouden.

De gemeenten worden op de hoogte gehouden van nakende werken zowel door de informele contacten met de provinciale afdelingen, als door het convenantenbeleid en de bijakte die horen bij belangrijke investeringswerken.

Vraag nr. 180
van 19 september 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS

Decreet ruimtelijke ordening – Herlokalisatieregeling

In artikel 136 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening wordt bepaald dat een volgens het Vlaamse vergunningplichtige inrichting een planologisch attest kan aanvragen. Doch de Vlaamse regering heeft voorzover mij bekend tot op heden geen regeling uitgewerkt voor de aanvraag en afgifte van dit attest, zodat dit artikel geen mogelijkheid biedt om in bepaalde gevallen de Vlaamse minister voor Leefmilieu ervan te overtuigen om een vergunning met een beperkte duur af te leveren.

In artikel 43, paragrafen 6 en 7 van het decreet wordt geargumenteed :

- § 6 : "Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kunnen de overheden rekening houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar."
- § 7 : "Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kan de gemachtigde ambtenaar in zijn advies rekening houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar."

Paragraaf 10 van dit decreet voorziet in de bepaling door de Vlaamse regering van de categorieën van bedrijven die door hun aard en omvang omwille van de vrijwaring van de ruimtelijke kwaliteit in bepaalde gebieden van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen van de toepassing van de paragrafen 6, 7 en 8 zijn uitgesloten.

Paragraaf 11 van dit decreet bepaalt dat de Vlaamse regering de gebieden zal bepalen van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen waar bepalingen van de paragrafen 6, 7 en 8 niet kunnen worden toegepast.

De Vlaamse regering heeft inmiddels bij haar besluit van 28 april 2000 de bestemmingsgebieden vastgelegd waar geen afwijking meer mogelijk is. Onder "afwijking" meen ik te mogen verstaan dat een volwaardige vergunning wordt toegestaan voor een termijn van méér dan vijf jaar, zonder dat herlocalisatie wordt beoogd.

Uit de teksten is evenwel niet op te maken of het besluit van 28 april 2000 betrekking heeft op louter het eerste lid van paragrafen 6 en 7 van artikel 43, of op de volledige paragraaf. Het zou evenwel logisch lijken dat het besluit van 28 april 2000 louter van toepassing is op het eerste lid en het toestaan van een vergunningstermijn met het oog op herlocalisatie nog voor alle zonevreemde bedrijven toepasselijk is.

Wat is de juiste draagwijdte van het regeringsbesluit van 28 april 2000 m.b.t. artikel 43 van het decreet ?

Antwoord

Vooreerst merk ik op dat de Vlaamse regering, in tegenstelling tot wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt, wel degelijk een regeling heeft uitgewerkt voor de aanvraag en afgifte van het planologisch attest. Dit is het besluit van de Vlaamse regering van 28 april 2000 tot bepaling van de nadere

regels voor de aanvraag en de afgifte van het planologisch attest (Belgisch Staatsblad van 18 mei 2000).

Artikel 43, § 6 en 7 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, luiden voluit :

"§ 6. De gemachtigde ambtenaar kan, in een gunstig advies verleend overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, afwijken van de bepalingen van een ontwerp-gewestplan of een gewestplan, op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

[Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kan de gemachtigde ambtenaar in zijn advies rekening houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar.]

(decreet van 18 mei 1999, artikel 166)

§ 7. De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.

[Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kunnen de overheden rekening houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar.]

(decreet van 18 mei 1999, artikel 166)"

Het eerste lid van § 6 en het eerste lid van § 7 maken het dus mogelijk om milieuvergunningen van lange duur toe te kennen wanneer de goede

ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Het tweede lid van § 6 en het tweede lid van § 7 maken het mogelijk om de exploitatie nog vijf jaar toe te staan, als de goede ruimtelijke ordening wel wordt geschaad, met het oog op herlokalisatie (of eventueel wijziging van de plannen van aanleg).

Het besluit van de Vlaamse regering van 28 april 2000 tot bepaling van de categorieën van bedrijven waarvoor en de gebieden waarbinnen de bepalingen van artikel 43, § 6, eerste lid, § 7, eerste lid en § 8 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, niet kunnen worden toegepast, bepaalt:

Artikel 1. Afwijkingen van de voorschriften van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bedoeld in artikel 43, § 6, eerste lid, § 7, eerste lid en § 8, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, kunnen niet worden toegestaan, indien door de hernieuwing van de milieuvergunning, de exploitatie of de verandering van exploitatie, de inrichting geheel of gedeeltelijk ligt of zal liggen in een volgens de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, als volgt ingedeeld gebied:

- 1° een groengebied, waaronder kan worden onderscheiden:
 - a. een natuurgebied;
 - b. een natuurgebied met wetenschappelijke waarde of een natuurreservaat;
- 2° een natuurontwikkelingsgebied, dat het voorwerp is van aanvullende stedenbouwkundige voorschriften in de zin van artikel 1, § 2, van het voornoemde koninklijk besluit van 28 december 1972 ;
- 3° een overstromingsgebied ;
- 4° een bosgebied.

Deze verbodsbepalingen gelden niet voor het houden van dieren, overeenkomstig de indelingsrubrieken 9.3. tot en met 9.6. van bijlage 1 bij het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), met de bijhorende installaties en opslagplaatsen.

Art. 2. Afwijkingen van de voorschriften van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bedoeld in artikel 43, § 6, eerste lid, § 7, eerste lid, en § 8, van het voornoemde gecoördineerde decreet, kunnen niet worden toegestaan voor de hernieu-

wing van de milieuvergunning, de exploitatie of de verandering van exploitatie, die betrekking hebben op inrichtingen waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport vereist is voor de volledigheid van de aanvraag om een milieuvergunning of stedenbouwkundige vergunning."

Uit de teksten is dus, zeer duidelijk, op te maken dat ze enkel betrekking hebben op het eerste lid van § 6 en het eerste lid van § 7. De afwijkingen van vijf jaar, met het oog op herlokalisatie, kunnen dus in alle gewestplanzones en voor alle bedrijven worden toegekend.

Vraag nr. 181
van 19 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Regionale televisie – Steun via overheidsadvertenties

De Vlaamse overheid kan de regionale televisiestations ondersteunen door het plaatsen van advertenties. Uit een krantenartikel blijkt echter dat er hiervoor in 2000 minder uitgetrokken is dan de vorige jaren.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de ondersteuning die de regionale televisieomroepen krijgen in het jaar 2000, en datzelfde overzicht ook voor de jaren 1998-1999 ?
2. Volgens welke criteria worden deze middelen besteed en werden die reeds geëvalueerd en bijgestuurd ?

Antwoord

1. In 1998 reserveerde de Vlaamse overheid zendtijd bij de regionale omroepen voor 45.405.089 frank, in 1999 voor 18.123.253 frank en tussen 1 januari 2000 en 30 september 2000 voor 15.349.356 frank. Uiteraard kan het totaalbedrag voor 2000 nog hoger liggen.

Het grote verschil tussen enerzijds 1998 en anderzijds 1999 – 2000 kan verklaard worden doordat in 1998 de grootschalige multimediacampagne in het kader van het beleid van de Vlaamse regering ter verbetering van de stedelijke leefomgeving grotendeels via de regionale televisieomroepen werd gevoerd. Zie hiervoor ook het jaarverslag 1998 van de informatieambtenaar, blz. 31 – 32.

2. De hierboven vermelde bedragen dienen te worden gesitueerd binnen het communicatiebeleid van de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering en haar diensten spenderen substantiële bedragen aan de aankoop van mediaruimte in het kader van de informatie- en sensibiliseringscampagnes die zij voeren.

De selectie van de media waarin wordt geadverteerd, gebeurt evenwel in alle gevallen telkens naargelang het onderwerp waarover en de doelgroep(en) waarvoor wordt gecommuniceerd en maakt telkens deel uit van een totaal communicatieplan. Dat is ook het geval voor de aankoop van zendtijd bij de regionale televisieomroepen.

Het is de bedoeling vanaf 2001 op een meer systematische wijze werk te maken van de meting van effecten van de door de Vlaamse regering gevoerde campagnes. Via dit instrument zal ook een betere evaluatie mogelijk worden van de besteding van de middelen voor de onderscheiden geschreven en audiovisuele media in Vlaanderen.

**Vraag nr. 182
van 19 september 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Verkaveling Koninksem (Tongeren) – Goedkeuring

Onlangs werd door de minister een privé-verkaveling van veertig bouwkwavels binnen een woonuitbreidingsgebied in Tongeren, deelgemeente Koninksem, goedgekeurd.

Nochtans had de vorige minister van Ruimtelijke Ordening bij ministerieel besluit deze verkaveling geweigerd bij gebrek aan woonbehoefte.

1. Welke aanvullende elementen of criteria hebben ertoe geleid om een positieve beslissing te nemen ?
2. Wanneer werd de betrokken woonbehoeftestudie goedgekeurd en welke prognose werd gegeven ?
3. Wanneer werd er een aanlegplan ingediend en goedgekeurd ?

Antwoord

1. Op 2 april 1996 heeft het college van burgemeester en schepenen van Tongeren aan de NV Beukendael de vergunning gegeven voor het verkavelen van een grond aan het "Tongers Veld", maar slechts voor een eerste fase van 26 loten, namelijk de loten 16 t.e.m. 38 en 73 t.e.m. 75 van het verkavelingsontwerp, en op voorwaarde dat de Linderstraat voldoende is aangelegd en uitgerust. De overige loten werden geweigerd.

De vergunning werd gemotiveerd op het feit dat de voorgestelde verkaveling past binnen de bestaande en te voorziene ruimtelijke aanleg aldaar, en dat geen afbreuk wordt gedaan aan het normaal gebruik van de ruimte in deze omgeving.

Aangaande de aansnijding heeft mijn voorganger beslist dat die eerste fase kon worden goedgekeurd op voorwaarde dat :

- de dichtheid voor het resterend gedeelte wordt verhoogd, en derhalve globaal diende te worden herwerkt ;
- de tweede fase slechts wordt vrijgegeven op basis van een bijstelling van de woonbehoeftestudie ;
- een overeenkomst wordt afgesloten tussen de stad en de verkavelaar zodanig dat de effectieve realisatie wordt gegarandeerd binnen een vast te leggen periode.

De vergunning was verder verantwoord omdat de realisatie van een eerste fase past binnen de woonbehoeftestudie en de visie omtrent het kernversterkend effect, en omdat het bewuste woonuitbreidingsgebied gelegen is tussen twee residentiële bouwzones en kan fungeren als een tegengewicht voor de sociale verkavelingen in de onmiddellijke omgeving, zodat de ruimtelijke draagkracht in dit gebied wordt versterkt.

De overige loten werden geweigerd omdat de bouwdichtheid te laag is en een herwerkte woonbehoeftestudie moet worden voorgelegd. De derde fase werd geweigerd omdat er tegenstrijd was met de bepalingen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg.

Recentelijk heb ik inderdaad beslist dat de verkavelingsvergunning voor de 45 loten van de tweede fase, zijnde de loten 39 t.e.m. 72 en 87 t.e.m. 97 van het verkavelingsontwerp, eveneens mag worden verleend.

De aanvullende elementen en criteria, behoudens de duidelijke krijtlijnen die reeds waren uitgezet in de eerdere beslissing, zijn de volgende :

- op basis van de prognoses en opties van de woonbehoeftestudie van de stad wordt de verdere aansnijding van het woonuitbreidingsgebied "Tongers Veld" op korte termijn (eerstvolgende twee jaar) opportuun en aangewezen geacht, temeer omdat het betrokken woonuitbreidingsgebied de enige (beschikbare) locatie is die op korte termijn in aanmerking komt voor verdere ontwikkeling;
- de meer centraal gelegen locaties die bouwtechnisch in aanmerking komen, zijn immers niet voorhanden;
- betrokken woonuitbreidingsgebied is bovendien reeds aangesneden en de voor de tweede fase noodzakelijke infrastructuur is reeds grotendeels aanwezig;
- gelet op het feit dat de ordening van fase 1 (goedgekeurde verkaveling) en fase 3 (bijzonder plan van aanleg) reeds bekend is, kan betrokken restant (fase 2) worden aangesneden via het aanvragen van een verkavelingsvergunning.

Naar mijn oordeel heeft de feitelijke toestand de ordening reeds volledig bepaald. Aansluitend op mijn beslissing stelde de afdeling Ruimtelijke Planning van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) in een schrijven van 28 januari 2000 dat inzake densiteit en typologie er geen elementen zijn om bijkomende bepalingen op te leggen. Hierbij moet rekening worden gehouden met de ligging als een overgangsgebied tussen het stedelijk en buitengebied.

Na de verkavelingsvergunning voor de eerste fase, verleende het gemeentebestuur een bouwvergunning voor fase 1 en tevens voor fase 2.

Er waren met andere woorden voldoende elementen om ook de aansnijding van dit deel van het woonuitbreidingsgebied vrij te geven.

2. Op mijn verzoek adviseerde de afdeling Ruimtelijke Ordening van Arohm de woonbehoeftestudie.

Geadviseerd werd dat, abstractie makende van de verkavelingsvergunning m.b.t. de verdere ontwikkeling (in casu fase 2) van het woonuitbreidingsgebied "Tongers Veld" (cf. punt 1), op basis van de huidige gegevens en inzichten geen verdere behoefte voor het aansnijden van bijkomend woonuitbreidingsgebied kan worden aangetoond.

3. Het thans ter plaatse vigerende gewestplan, dat woonuitbreidingsgebied vestigt, is in herziening gesteld.

De omzetting van woonuitbreidingsgebied naar landelijk woongebied wordt voorgesteld.

**Vraag nr. 183
van 19 september 2000
van de heer JOACHIM COENS**

Decreet ruimtelijke ordening – Gemeentelijke verplichtingen

Op 18 mei 1999 werd het nieuwe decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening goedgekeurd.

Volgens artikel 193, § 1 dient een gemeente te beschikken over een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, een gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, een vastgesteld plannenregister, een vastgesteld vergunningenregister en een register van de onbebouwde percelen.

Volgens artikel 192 moeten de houders van verkavelingsvergunningen en de eigenaars van een perceel in vergunde verkavelingen die dateren van vóór 22 december 1970, zich melden bij het college van burgemeester en schepenen.

1. Welke gemeenten voldoen reeds aan de voorwaarden van artikel 193, § 1 van het decreet ?
2. Hoeveel meldingen zijn er in uitvoering van artikel 192 reeds gedaan bij de colleges van burgemeester en schepenen ? Hoe worden die meldingen verwerkt ? Worden zij opgenomen in het vergunningenregister ?
3. Hebben al de gemeentebesturen een gemotiveerd voorstel gedaan met betrekking tot de algemene plannen van aanleg (APA) en bijzondere

re plannen van aanleg (BPA) die dateren van vóór het gewestplan ? Kan de minister hiervan een overzicht geven ?

Antwoord

1. Op dit ogenblik voldoen geen gemeenten aan de voorwaarden van artikel 193, § 1.
2. Gemeenten zijn niet decretaal verplicht het aantal meldingen nu reeds door te geven aan mijn administratie. Pas nadat zij het betrokken deel van het vergunningenregister hebben opge maakt waarin deze kavels worden opgenomen, sturen ze dit naar de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Ik kan in dit verband verwijzen naar artikel 191 en 192 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en naar het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 houdende de organisatie van het vergunningenregister.

3. Het aantal ingediende gemeentelijke voorstellen in het kader van de "vervalregeling" waarin wordt aangegeven welke gemeentelijke plannen van aanleg (APA's, BPA's en de daaruit voortvloeiende onteigenings-, ruilverkavelings- en herverkavelingsplannen) van vóór het gewestplan of een gewestplanwijziging (art. 172 en 190 DRO) moeten behouden blijven in het plannenregister, is als volgt (stand van zaken op 2 oktober 2000):

Provincie	Vóór 1/8/00 ingediend	Ná 1/8/00 ingediend	Totaal
Antwerpen	42	4	46
Limburg	25	3	28
Oost-Vlaanderen	35	1	36
Vlaams-Brabant	21	6	27
West-Vlaanderen	46	8	54
Totaal	167	22	189

Een gedetailleerd overzicht vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 184 van 20 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leeftijdscriminatie – Beleid

Zie :

Minister vice-president Van de vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 418

van 14 september 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 185 van 20 september 2000 van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Decreet ruimtelijke ordening – Vaststellingsbevoegdheid

In artikel 148, eerste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (decreet dat op 1 oktober in werking treedt) wordt vermeld dat de agenten en officieren van gerechtelijke politie, de stedenbouwkundige inspecteurs en de ambtenaren aangewezen door de Vlaamse regering of de gouverneur, bevoegd zijn om de stedenbouwkundige misdrijven op te sporen en vast te stellen.

Artikel 148, tweede lid, verleent "aan de genoemde ambtenaren" toegang tot de bouwplaats en de gebouwen om die misdrijven op te sporen en vast te stellen.

Zijn de agenten en officieren van gerechtelijke politie begrepen onder "de genoemde ambtenaren" ? Op het eerste gezicht lijkt dit evident. Maar waarom wordt in artikel 154 van het decreet dan gewag gemaakt van "de bevoegde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie" ?

Er heerst verwarring omtrent de interpretatie die men aan artikel 148 moet geven. Een verduidelij-

king zal uiterst welkom zijn, èn voor de politiediensten èn voor het gerecht. Onder de vorige regelgeving was er reeds heel wat discussie over dit probleem. Sommigen beweerden zelfs dat er een bevel tot huiszoeking nodig was om de vaststellingen te kunnen verrichten.

De minister is belast met de uitvoering van vermeld decreet.

Geven de betrokken bepalingen inderdaad aanleiding tot verwarring of dreigen er uiteenlopende toepassingen? Hoe wordt dat opgelost?

Antwoord

De stereotype formulering "onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie", die in veel bijzondere strafwetten en decreten is opgenomen, wordt traditioneel gelezen als een loutere verwijzing naar de algemene vaststellingsbevoegdheid die de agenten en de officieren van gerechtelijke politie door de wet hebben verkregen.

Enkel wanneer de Bijzondere Wet zulks uitdrukkelijk bepaalt, beschikken de agenten en officieren van gerechtelijke politie ook over de bijzondere bevoegdheden die in de betrokken wet worden bepaald (Vr. en Antw., Kamer, 1988-89, 13 juni 1989, 5121 (Vr. nr. 189 Willockx); Debersaques, G. en Lefranc, P., "Handhavingsmaatregelen" in Hubeau, B. (ed.), Het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening, Brugge, die Keure, 1999, 548; Fransen, H., "Enkele beschouwingen over de gerechtelijke taak van de rijkswacht", Panopticon, 1986, 27; Roef, A., "Bewijsproblemen in het milieustrafrecht", R. W., 1990-91, 12).

Artikel 148 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bevat geen uitdrukkelijke bepaling in die zin. Ten aanzien van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie gelden derhalve de gemeenschappelijke regels inzake opsporing en vaststelling van misdrijven (vergelijk Vr. en Antw., Kamer, 1988-89, 13 juni 1989, 5121 (Vr. nr. 189 Willockx), i.v.m. art. 54 en 55 Vlaams afvalstoffendecreet). Zij beschikken daarentegen wel over de bijzondere bevoegdheden m.b.t. het bevelen van de staking van in overtreding verrichte werken of handelingen, vervat in de artikelen 154 en 155 van het decreet, aangezien zij hier uitdrukkelijk als bevoegd worden aangeduid.

Vraag nr. 186 van 22 september 2000 van mevrouw WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

Bouwdossiers – Inhaalvergoedingen

Zie :

Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

Vraag nr. 184

van 22 september 2000

van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer

Blz. 685

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Johan Sauwens, Vlaams Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Vraag nr. 187 van 22 september 2000 van de heer CARL DECALUWE

Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren – Benoeming

Er werd verwacht dat de aanstelling van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren voor zes jaar zou gebeuren. Niettemin zijn deze aanstellingen beperkt tot eind 2001.

Door het uitblijven van de aanstelling van gewestelijke ambtenaren werd de dossierafhandeling een tijdlang vertraagd. Bovendien zijn er stedenbouwkundige inspecteurs die slechts één dag per week in hun provincie zijn en enkel enige dossiers komen ondertekenen. Daarnaast werden ook voorgedragen geschikte kandidaten niet benoemd door de directeur-generaal.

1. Waarom worden de gewestelijke ambtenaren slechts benoemd tot eind 2001?
2. Is het voor een vlotte afhandeling en correcte benadering van de dossiers niet wenselijk dat de gewestelijke ambtenaren worden tewerkgesteld in de provinciehoofdplaatsen op de betrokken dienst?
3. Waarom werden enkele voorgedragen kandidaten niet benoemd door de directeur-generaal?

Antwoord

1. Aangezien het ging om de eerste aanstelling van de nieuwe generatie gewestelijke ambtenaren ruimtelijke ordening, werd ervoor geopteerd om voorlopig geen geografische of thematische werkgebieden per functie te verankeren in het aanstellingsbesluit. Dit laat toe om via geregeld overleg de opdracht van de betrokkenen permanent bij te sturen. Bovendien zijn een aantal decretale opdrachten, vooral voor de stedenbouwkundige ambtenaren en de planologische ambtenaren, afhankelijk van de intrede van de gemeentebesturen in het nieuwe stelsel, waartoe eerst de vijf voorwaarden van artikel 193, § 1 van het decreet op de ruimtelijke ordening moeten vervuld zijn.

De beperking van de aanstelling tot eind 2001 geeft de mogelijkheid op basis van de ervaringen van het eerste jaar de betrokken ambtenaren te evalueren, teneinde ze eventueel al dan niet te herbenoemen in het najaar 2001 en op betrokken tijdstip tevens een beslissing te nemen over de eventuele aanstelling van bijkomende ambtenaren en formalisering van werkafspraken.

2. De permanente tewerkstelling van de betrokkenen in de provinciehoofdplaatsen is op drie uitzonderingen na al gerealiseerd (cfr. listing als **bijlage**).

Een integrale tewerkstelling van de gewestelijke ambtenaren in de provinciehoofdplaatsen is inderdaad wenselijk maar kan, rekening houdende met het aantal beschikbare kandidaten die aan de voorwaarden voldeden, nog niet worden gerealiseerd. Ook dit zal in 2001 worden herbekeken.

3. De aanstelling van de gewestelijke ambtenaren gebeurde niet door de directeur-generaal, maar door mij, op basis van een lijst van in aanmerking komende kandidaten die mij door de directeur-generaal werd bezorgd.

Aangezien de aanstelling van vijf ambtenaren per provincie voldoende bleek voor de actuele opdrachten, kon uiteraard niet elke door de directeur-generaal als geschikt voorgedragen kandidaat worden aangesteld.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 188
van 22 september 2000
van de heer CARL DECALUWE

Audit AROHM – Implementatie

De organisatorische audit van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) door FWC van 4 mei 1999, gaf meerdere knelpunten in de organisatie aan. De directeur-generaal wilde toen de organisatie bijsturen.

1. Wat was de kostprijs van deze organisatorische audit en door welk bureau werd hij uitgevoerd ?
2. Wat waren de hoofdlijnen van de bevindingen ?
3. Welke voorstellen van bijsturing werden reeds uitgevoerd en welke middelen werden hiervoor uitgetrokken ?
4. Wat is de exacte timing voor een globale bijsturing van de organisatie ? Waar wordt afgeweken van de audit ?
5. Welke conclusies van de audit werden niet uitgevoerd en waarom ?

Antwoord

1. De kostprijs van de organisatorische audit bedroeg 4.831.530 frank (inclusief BTW) en werd uitgevoerd door PricewaterhouseCoopers Management Consultants CVBA.
2. De hoofdlijnen van de bevindingen kunnen als volgt worden samengevat.
 - Er is nood aan eenheid in beleid, in eerste instantie voor elk van de drie beleidsdomeinen (ruimtelijke ordening, huisvesting, monumenten en landschappen).
 - De functionele lijnen zijn niet beschermd, dit wil zeggen dat de normale beleidscyclus voorbereiding-uitvoering-evaluatie niet wordt ondersteund door de organisatiestructuur.
 - De functie van afdelingshoofd in de provincies met een geografisch beperkte organisatorische bevoegdheid (geen inhoudelijk functionele bevoegdheid), heeft een te beperkte toegevoegde waarde voor het functioneren van de ganse organisatie.

- De beleidsafdelingen werken momenteel onvoldoende aan het beleid, omdat ze betrokken zijn in tal van uitvoerende processen.
 - De organisatie heeft nood aan mobiliteit en flexibiliteit om projectwerking mogelijk te maken.
3. De concrete implementatie van de voorgestelde structurele ingrepen vergt niet alleen een door-dachte en goed voorbereide aanpak, ze wordt bovendien doorkruist door enerzijds ingrijpende inhoudelijke wijzigingen m.b.t. de regelgeving in de sectoren ruimtelijke ordening, huisvesting, en anderzijds de plannen van de Vlaamse regering inzake een algemene hervorming van de Vlaamse administratie.

In het kader van de door de audit uitgestippelde herstructureringsvoorstellen wordt in samenspraak met de minister van Ambtenarenzaken inmiddels een implementatieplan uitgewerkt.

Momenteel is aan de Inspectie van Financiën advies gevraagd betreffende een verzoek tot begeleiding door een extern consultingbureau.

4. Bij de aanvang van de eigenlijke implementatiefase mag niet uit het oog worden verloren dat de conclusies van de audit beperkt bleven tot voorstellen, waarvan de praktische realisatie nog moet worden uitgewerkt.

De implementatie moet anderzijds rekening houden met een aantal projecten van procesimplementatie en personeelsplanning, die inmiddels door de administratie werden opgezet.

Ingrijpende decretale wijzigingen m.b.t. de sectoren huisvesting en ruimtelijke ordening hebben tegelijk tot gevolg dat bepaalde processen verdwijnen, terwijl andere moeten worden opgestart en in kaart gebracht.

Het is een absolute noodzaak dat de lopende procesanalyses worden gefinaliseerd (de te overbruggen transitieperiode m.b.t. het vergunningenbeleid is hierbij een niet te veronachtzamen aspect), wil men met de impact van de gewijzigde situatie ten volle rekening kunnen houden bij de implementatie van de herstructureringsvoorstellen.

5. Zoals gezegd, is de implementatie van de voorstellen nog in voorbereiding en mag het slagen van de complexe herstructureringsprocedure niet worden gehypothekeerd door een gebrek

aan vooruitziendheid of door een verkeerde inschatting van de problematiek.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 91
van 23 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Zorgfonds – Opbrengst reserves

In de begrotingen 1999 en 2000 werd telkens vier miljard gereserveerd voor de zorgverzekering.

Daar er nog geen zorgfonds kon worden opgericht, wordt dit geld wellicht nog niet gekapitaliseerd.

Hoeveel heeft de acht miljard inmiddels reeds opgebracht ?

Antwoord

De dotatie van vier miljard frank aan het Zorgfonds die in de begroting van 1999 werd opgenomen, werd pas op de rekening van het Zorgfonds gestort op 23 december 1999. De dotatie van vier miljard frank die in de begroting van het jaar 2000 werd opgenomen, is nog niet op de rekening van het Zorgfonds gestort. Ik kan dus op dit moment slechts spreken over de opbrengsten van de storting van de eerste vier miljard frank.

Voor het begrotingsjaar 1999 bracht de vier miljard frank 2.555.950 frank op.

Tot 31 juli 2000 bracht de vier miljard 67.218.727 frank op.

Vraag nr. 96
van 7 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

Doorstorting onroerende voorheffing – Kortrijk-Roeselare-Tielt

Bij de voorstelling van de gemeenterekening 1999 van Zwevegem deze maand bleek dat deze gemeente nog ruim 85 miljoen tegoed heeft van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap aan opcentiemen op de onroerende voorheffing.

1. Wat is het verwachte tijdstip van uitbetaling voor de gemeente Zwevegem ?
2. Is dit een tendens over gans Vlaanderen ?
3. Kan de minister-president een overzicht geven van de achterstallen bij de verschillende steden en gemeenten in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt ?
4. In het antwoord van de minister-president op een schriftelijke vraag over hetzelfde onderwerp werd gesteld dat de betrokken problematiek tegen februari 2000 zou worden genormaliseerd (*vraag nr. 27 van 16 november 1999 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 4 februari 2000, blz. 563 – red.*).

Welke termijn wordt nu vooropgesteld ?

Antwoord

1. Het totaal nog door te storten bedrag bedroeg 7.559.840 frank op 7 september 2000. Hierin is het ingekohierde bedrag begrepen van 4.088.428 frank waarvoor de verzending van de aanslagbiljetten gebeurde op 1 augustus 2000. De belastingplichtigen hebben een betalingstermijn van twee maanden, dus tot 1 oktober.

Rekening gehouden met deze betalingstermijn kunnen wij redelijkerwijze aannemen dat het voormelde bedrag van 7.559.840 gestort zal zijn tegen de eerstvolgende doorstorting, op 20 oktober 2000.

2. Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap leeft nauwgezet de bepalingen na van het protocol inzake de doorstorting van de opcentiemen op de onroerende voorheffing dat afgesloten is tussen de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten en de Vlaamse minister van Financiën en Begroting.

Concreet betekent dit dat de geïnde sommen de twintigste van de maand volgend op de maand van de inning worden doorgestort.

3. Zoals voordien meegedeeld, vestig ik er de aandacht op dat bedragen enkel kunnen worden doorgestort voorzover zij door de belastingplichtigen, die over een betalingstermijn beschikken van twee maanden, zijn betaald. Er is soms een grote discrepantie tussen de ingekohierde bedragen en de totaal nog door te storten bedragen.

De cijfergegevens zijn als volgt op 7 september 2000 :

Zwevegem

Aanslagjaar 1999

- Totaal doorgestort : 222.284.844 fr.
- Totaal nog door te storten : 7.559.840 fr.
- Kohierbedrag : 230.919.989 fr.

Aanslagjaar 2000

- Totaal doorgestort : 17.867.448 fr.
- Totaal nog door te storten : 72.338.875 fr.
- Voorlopig kohierbedrag : 90.206.323 fr.

Het voorlopig ingekohierd bedrag is tot en met september 2000 iets lager dan tot en met september 1999, omdat de onroerende voorheffing die moet worden gevestigd op een groot industrieel bedrijf met een belangrijk kadastraal inkomen, wat later wordt ingekohierd.

Kortrijk

Aanslagjaar 1999

- Totaal doorgestort : 728.434.110 fr.
- Totaal nog door te storten : 42.558.533 fr.
- Kohierbedrag : 774.541.948 fr.

Aanslagjaar 2000

- Totaal doorgestort : 105.188.555 fr.
- Totaal nog door te storten : 534.785.805 fr.
- Voorlopig kohierbedrag : 639.974.360 fr.

Roeselare

– Voorlopig kohierbedrag : 137.519.954 fr.

Aanslagjaar 1999

- Totaal doorgestort : 417.462.340 fr.
- Totaal nog door te storten : 26.313.095 fr.
- Kohierbedrag : 446.449.435 fr.

4. Het totale bedrag dat werd ingekohierd voor het aanslagjaar 2000 bedroeg 7,2 miljard frank meer eind september 2000 dan eind september 1999.

Het verzendingsritme van de aanslagbiljetten gebeurt tegen een hoger ritme dan de vorige jaren en naar wens van Vlaamse Steden en Gemeenten.

Aanslagjaar 2000

- Totaal doorgestort : 13.026.058 fr.
- Totaal nog door te storten : 175.446.861 fr.
- Voorlopig kohierbedrag : 188.472.919 fr.

**Vraag nr. 101
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Departementen – Advocaten

Het verschil tussen de ingekohierde bedragen van 1999 en 2000 ligt aan het feit dat de Belastingdienst voor Vlaanderen een zo correct mogelijke koppeling bewerkstelligt van de aangeleverde gegevens van diverse overheidsinstellingen, zoals de Administratie van het Kadaster, de Kruispuntenbank van de Sociale Zekerheid en zo meer. De aanslagbiljetten kunnen dan ook slechts mits een grote zekerheidsgraad worden verstuurd.

De Vlaamse regering is betrokken in allerlei juridische betwistingen voor de burgerlijke rechtbanken, arbeidsrechtbanken, correctionele rechtbanken, de Raad van State en het Arbitragehof.

Voor Roeselare geeft dit blijkbaar meer problemen dan voor andere gemeenten. Aangezien de middelen continu worden geconcentreerd op de resterende probleemgevallen, zal ook hier het inkohieringsritme snel oplopen.

1. Hoeveel rechtszaken zijn er thans hangende, en dit opgesplitst per verantwoordelijke minister ?
2. Kan een overzicht worden gegeven van het totale ereloon aan advocaten per departement ?
3. Tijdens de vorige legislatuur is gebleken dat ook advocaten-kamerleden, -senatoren of -Vlaams-Parlementsleden door de betrokken minister werden ingeschakeld.

Tielt

Aanslagjaar 1999

- Totaal doorgestort : 146.612.462 fr.
- Totaal nog door te storten : 4.297.232 fr.
- Kohierbedrag : 151.925.648 fr.

Is dit thans ook nog het geval en hoeveel parlementsleden van de verschillende parlementen werden door een minister van de Vlaamse regering aangewezen als advocaat ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Aanslagjaar 2000

- Totaal doorgestort : 91.534.293 fr.
- Totaal nog door te storten : 45.985.661 fr.

Gecoördineerd antwoord

1. Aantal op 1 september 2000 hangende rechtszaken opgesplitst per verantwoordelijke minister :

Patrick Dewael	Buitenlands Beleid, Communicatiebeleid, Staatshervorming	14
	Financiën en Begroting, Onroerend Patrimonium	240
Steve Stevaert		1.764
Mieke Vogels		96
Bert Anciaux		92
Marleen Vanderpoorten		804
Renaat Landuyt		39
Vera Dua		1.329
Johan Sauwens	Monumenten en Landschappen	393
	Huisvesting	18
	Ambtenarenzaken	195
	Binnenlandse Aangelegenheden	185
	Sport	16
	Buitenlandse Handel	7
Dirk Van Mechelen	Media	24
	Ruimtelijke Ordening	2.976
	Economie	17
	Natuurlijke Rijkdommen	10

2. Overzicht van het totaalbedrag aan erelonen betaald per departement (in fr.)	– Export Vlaanderen :	2.088.595 fr.
Coördinatie	926.408	<i>(Blosa : Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openluchtrecreatie – red.)</i>
Algemene Zaken en Financiën	8.800.000	
Wetenschap, Innovatie en Media	1.701.121	3. Er werden geen advocaten aangesteld die tevens lid zijn van de Kamer, de Senaat of het Vlaams Parlement.
Onderwijs	8.269.468	
Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur	5.444.441	
Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw	3.981.808	Vraag nr. 102
Leefmilieu en Infrastructuur	67.994.770	van 27 juli 2000
Erelonen betaald door Vlaamse openbare instellingen :		van mevrouw PATRICIA CEYSENS
– Toerisme Vlaanderen :	660.000 fr.	<i>Onroerende voorheffing – Bezwaarschriften</i>
– Blosa :	248.125 fr.	Bij ontvangst van de afrekening van het kadastraal inkomen van een onroerend goed komt het geregeld voor dat de bevoegde diensten fouten maken bij de berekening doordat bijvoorbeeld geen rekening wordt gehouden met het feit dat het om een bescheiden woning gaat of doordat het aantal kinderen ten laste niet juist is.

Burgers kunnen de betrokken diensten op de onjuistheden attent maken door een bezwaarschrift in te dienen bij de Belastingdienst voor Vlaanderen.

Men wijst mij erop dat er na de indiening van een bezwaarschrift geen enkele ontvangstmelding volgt. Ook de pogingen om de betrokken dienst telefonisch te bereiken, blijven zonder resultaat, omdat men constant met een antwoordapparaat wordt geconfronteerd.

1. Is de minister-president op de hoogte van de klantvriendelijke behandeling bij de dienst Onroerende Voorheffing? Worden er maatregelen genomen om de dienstverlening aan de burger te verbeteren ?
2. Is het juist dat bij het indienen van een bezwaarschrift geen ontvangstmelding wordt toegestuurd ? Zo ja, waarom niet ?

Antwoord

1. Bij de opstelling van de aanslagbiljetten in het kader van de onroerende voorheffing zijn fouten begaan die inherent zijn aan de opstart van een nieuw systeem van automatische toekenning van verminderingen. De nodige maatregelen werden echter genomen om de klantvriendelijkheid te verbeteren.

Vooreerst kan de Belastingdienst voor Vlaanderen aan de hand van de binnengekomen bezwaarschriften de fouten in de databank elimineren, zodat de belastingplichtige voor het aanslagjaar 2000 wél een correct aanslagbiljet zal ontvangen.

Verder heeft de Vlaamse Gemeenschap een gratis infodienst in werking gesteld om het groot aantal telefonische oproepen naar aanleiding van de verzending van de aanslagbiljetten voor het aanslagjaar 2000 het hoofd te kunnen bieden. Hierdoor wordt een efficiëntere behandeling van de telefonische oproepen van de burger verzekerd.

Het personeel van de Vlaamse Infolijn heeft een opleiding genoten, waardoor de operatoren zowel juridische als operationele kennis hebben van de inning van de onroerende voorheffing.

De inbreng van de Infolijn beperkt zich dus niet louter tot het verstrekken van algemene informatie. Het Infolijnteam gaat onder meer na of

de oproeper al dan niet in aanmerking kan komen voor een vermindering. Indien de persoon in kwestie dit wenst, wordt bij wijze van dienstverlening bovendien een ontwerpbezwaar opgesteld. Dergelijke ontwerpbezwaren zijn dermate geconcipieerd dat ze alle noodzakelijke gegevens bevatten die de Belastingdienst voor Vlaanderen – Onroerende Voorheffing in de mogelijkheid stellen het bezwaar onmiddellijk te behandelen. De burger dient enkel het ontwerpbezwaar te ondertekenen en het te zenden naar de Belastingdienst voor Vlaanderen – Onroerende Voorheffing.

Het telefoonnummer van deze gratis infolijn is vermeld op het aanslagbiljet. Het team staat elke dag van 9.00 uur tot 19.00 uur ter beschikking van de burger.

Wanneer blijkt dat de oproeper reeds een bezwaar heeft ingediend, wordt hij sinds september doorverbonden met de Belastingdienst voor Vlaanderen in Aalst. Aan de hand van het meegedeeld kohierartikel wordt het bezwaardossier geïdentificeerd, waarna betrokkene rechtstreeks in verbinding wordt gesteld met de dossierbeheerder.

2. Voor elk bezwaarschrift dat een administratief onderzoek vergt vóór een beslissing kan worden meegedeeld, wordt een ontvangstmelding verzonden.

Voor vragen om informatie wordt geen ontvangstmelding gestuurd. Hier heeft de Belastingdienst voor Vlaanderen ervoor geopteerd om inhoudelijk te antwoorden zonder ontvangstmelding, omdat er geen administratief onderzoek vereist is.

Vraag nr. 105 van 4 september 2000 van de heer LUDWIG CALUWE

Kleurennota – Studiebureau

Naar verluidt, werd voor de opstelling van de Kleurennota een beroep gedaan op de diensten van het studiebureau McKinsey.

1. Waaruit bestond de opdracht van dit studiebureau ?
2. Welke werkzaamheden werden door het studiebureau uitgevoerd ?

3. Wanneer werd het contract gegund ?
4. Hoe werd het contract gegund ?
5. Wat was de kostprijs van het contract ?
6. Op welke begroting werd dit ingeschreven ?
7. Loopt de opdracht nog steeds ?

Antwoord

1. Het imago en de positionering van Vlaanderen bij zowel de eigen Vlaamse bevolking als de buitenwereld is een belangrijk aandachtspunt voor de Vlaamse regering.

Ik nodigde in het voorjaar enkele krachten uit onze samenleving uit om mee te praten en te luisteren naar hun inzichten over een boodschap voor en van Vlaanderen en over de uitdagingen voor de toekomst waar Vlaanderen zich voor gesteld ziet. Tegen de Vlaamse feestdag van 11 juli 2000 moesten de eerste krachtlijnen van het nieuwe project duidelijk zichtbaar zijn en kunnen worden vastgelegd.

Het politieke niveau werkte een inhoud uit voor het nieuwe project. De goed functionerende elementen van het project Vlaanderen-Europa 2002 werden in al dan niet gewijzigde vorm en aanpak ondergebracht in het nieuwe project.

De opdracht voor de consultant bestond niet in het leveren van een inhoudelijke insteek. Die lag, zoals vermeld, grotendeels vast. De opdracht bestond er wel in consultancy te bieden in verband met de procesopbouw van het project. Deze structurele inbreng was onderworpen aan een heel strikte deadline.

2. Het consultancybureau heeft ondersteuning geleverd op het vlak van opbouw van het project waarbij de nota de aanzet was. Zoals gezegd, waren er verschillende inhoudelijke insteken.

Zij hebben hiervan samen met de projectleiding een aantal analyses gemaakt en hebben voorstellen geformuleerd, die dan door een politieke werkgroep samengesteld uit de diverse kabinetten werden beoordeeld.

3. Het contract werd gegund eind april 2000.

4. Het contract werd gegund via een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking. Het maximaal aan te rekenen bedrag bedroeg immers minder dan 2,5 miljoen frank (excl. BTW).
5. De opdracht werd gegund voor een bedrag van 2 miljoen frank (excl. BTW).
6. Het bedrag is aangerekend op basisallocatie van programma 11.2 (Kanselarij en Voorlichting).
7. De opdracht startte op 1 mei en werd afgerond op 15 juni 2000.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 219
van 4 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetsmedewerkers – Detacheringen

De kabinetten van de nieuwe Vlaamse regering zouden een derde kleiner zijn dan de vorige regering. Voor het niveau van de politieke raadgevers en adviseurs had de vorige regering een reductie van 30 procent gepland.

Dit zou door de nieuwe Vlaamse regering nog wat worden verstrengd. Op bladzijde 62 en 63 van het regeerakkoord wordt duidelijk gesteld dat de rol van de administratie wordt versterkt.

1. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die onder de bevoegdheid van de minister valt ?
2. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die niet onder de bevoegdheid van de minister valt ?
3. Hoeveel medewerkers werden er gedetacheerd vanuit de Vlaamse openbare instellingen ?
4. Hoeveel medewerkers worden overeenkomstig een artikel van de rechtspositieregeling van betrokken Vlaamse openbare instelling die onder de bevoegdheid van de minister valt, belast met beleidsressortterend werk, maar worden niet gedetacheerd naar het kabinet ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

(Gecoördineerd antwoord : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 545 – red.*)

Vraag nr. 232 van 27 juli 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Toegankelijkheidsbeleid – Taalgebruik overheidsdocumenten

De minister is bevoegd voor toegankelijkheid. Toch houdt ze er zelf van, naast haar plastisch taalgebruik, veel afkortingen te lanceren en te gebruiken, en dit zowel schriftelijk als mondeling. Zo werd door de vorige ministers bevoegd voor Gelijke Kansen nooit gesproken over het EER, wel over het emancipatie-effectenrapport.

In haar brief betreffende erkenningen, projecten en experimenten in de bijzondere jeugdbijstand – groep 2000, lanceert de minister de term MVA. In de voetnoot verwijst ze hierbij naar de "Maatschappelijke Beleidsnota Bijzondere Jeugdzorg, Motie van Aanbeveling, Vlaams Parlement, zitting 1998-1999, stuk 1354 (1998-1999) – nr 2. "Alhoewel men uit de voetnoot kan begrijpen dat MVA dus staat voor "motie van aanbeveling", roept dit toch vragen op over de toegankelijkheid van het taalgebruik in overheidsdocumenten.

Een van de aanbevelingen uit het Rapport over de Armoede was het schrijven in een toegankelijker taal. De minister heeft zelfs haar beleidsnota in een toegankelijker taal verspreid binnen de sector die beroepsmatig met welzijn bezig is. Ook voor de omzendbrieven die bedoeld zijn voor de sector lijkt het mij belangrijker te streven naar een eenvoudige, duidelijke taal in de originele documenten, zonder hierbij telkens een vereenvoudigde omzetting te moeten voegen.

De federale regering heeft een adviesdienst opgericht voor een toegankelijker ambtelijk taalgebruik.

1. Kan de minister met het oog op een toegankelijker taalgebruik terugvallen op een dergelijke dienst ?
2. Wie gaat na of de beleidsdocumenten geen overbodige en/of onbegrijpelijke afkortingen bevatten ?
3. Is het niet aangewezen vanuit het gelijkemansbeleid een adviesdienst "toegankelijke overheidsdocumenten" op te richten ?

Antwoord

1. Binnen de administratie Kanselarij en Voorlichting is de cel Taaladvies al enkele jaren actief.

Deze cel houdt zich niet alleen met extern taaladvies bezig (Taaltelefoon), maar geeft ook taaladvies aan de administratie en de kabinetten. Het zorgen voor een toegankelijk taalgebruik bij de Vlaamse overheid is dan ook een van haar kerntaken.

2. De cel Taaladvies.

Zij staat onder andere in voor de verplichte tekstrevisie bij de Vlaamse regelgeving en corrigeert de ambtelijke teksten die voor een groot publiek bestemd zijn.

3. De cel Taaladvies speelt al een belangrijke raadgevende rol inzake toegankelijk taalgebruik.

Bovendien moeten we met zijn allen binnen de Vlaamse Gemeenschap hier extra aandacht aan besteden.

Vraag nr. 235 van 10 augustus 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Nepstatuten welzijnssector – Regularisering

De omzetting van de nepstatuten in de welzijnssector is een goede zaak, maar scheidt toch onzekerheid bij werkgevers en werknemers. Op 1 januari 2001 zullen een aantal sectoren geregulariseerd zijn, althans volgens het antwoord van minister Renaat Landuyt op mijn schriftelijke vraag nr. 29 van 13 januari 2000 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 3 maart 2000, blz. 731 – red.*).

Werknemers weten evenwel niet hoe en wanneer dit zal gebeuren, of ze nadien al dan niet een ande-

re functie zullen krijgen, of de toenmalige selectiecriteria voldoende zijn voor het behoud van de functie. Werkgevers – de beheerders en initiatiefnemers in de welzijnssector zijn vaak geëngageerde vrijwilligers – zullen hun "bedrijf" moeten aanpassen, maar weten niet of ook de financiële middelen zullen volgen. Ze worden niet op de hoogte gehouden, terwijl de impact van dergelijke beslissingen een langetermijnvisie veronderstelt en de regelgeving vraagt dat deze mensen meer vanuit het managementdenken zouden besturen.

De vorige regering maakte in 1998 een inventaris van de DAC-projecten (DAC : Derde Arbeidscircuit). Eind 1999 werd door de huidige regering beslist deze vragenlijst te actualiseren en de regularisatie fase- en sectorgewijze te laten gebeuren, te beginnen met PBW (Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid) en DAC-programma's. Een werkgroep begeleidt dit gebeuren.

De werknemers en de werkgevers gevat door dit veranderingsproces, zullen nu voorbereidende stappen moeten zetten om de rechten van alle personeel te vrijwaren en het management van hun initiatief aan te passen.

1. Volgens welke planning gebeurt de regularisatie in de welzijnssector ?
2. Hoe en wanneer worden de betrokken werkgevers en werknemers hiervan op de hoogte gebracht ?
3. Hoe worden zij daarbij door de minister ondersteund ?

N.B. Een vraag over deze problematiek met betrekking tot de cultuursector werd gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Binnenlandse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Antwoord

1. Op 30 juni 2000 besliste de Vlaamse regering om vanaf 1 januari 2001 alle DAC'-ers uit de welzijns- en gezondheidssectoren te regulariseren.
2. De administratie beschikt over een lijst met de werkgevers en de bij hen tewerkgestelde DAC'-ers. Momenteel worden de bij de administratie bekende werkgevers aangeschreven, zodat deze lijst eventueel kan worden verbeterd en aangevuld.

De correcte lijst met vermelding van de voor de betrokken sector verantwoordelijke ambtenaar zal worden gepubliceerd op het Internet, en via de media zal worden opgeroepen om eventuele fouten kenbaar te maken.

3. Via een omzendbrief zal worden verduidelijkt welke stappen de betrokken werkgevers dienen te zetten.

Verder kunnen deze werkgevers een beroep doen op de verantwoordelijke ambtenaren.

(Antwoord Bert Anciaux : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 469 – red.)

Vraag nr. 238 van 4 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep

Kind en Gezin deed onder andere via de Nieuwsbrief van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten VZW een oproep voor participatie aan de provinciale comités van Kind en Gezin. Men stelt dat zo "alle betrokkenen of belanghebbenden de kans krijgen om te participeren".

1. Wie nam het initiatief voor deze oproep tot kandidaatstelling ?
2. Voor welke andere advies- of beheersorganen die vallen onder de bevoegdheid van de minister (inclusief de Vlaamse openbare instellingen) gebeurde een dergelijke open oproep sedert haar aanstelling als minister ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan alle andere ministers.

Gecoördineerd antwoord

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

1. Een eerste deel van de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreft de oproep tot kandidaatstelling voor de provinciale comités van Kind en Gezin.

Conform artikel 17 van het decreet houdende de oprichting van de instelling Kind en Gezin, worden de provinciale comités van Kind en Gezin door de Vlaamse regering benoemd voor

een periode van zes jaar op dubbele lijsten, voorgedragen door de raad van bestuur van Kind en Gezin.

Met het oog op het opmaken van deze lijsten heeft de raad van bestuur in zijn vergadering van 26 april 2000 beslist om de oproep tot kandidaatstelling bekend te maken in een ruime kring en werden hiervoor de media ingeschakeld.

2. Een dergelijke open werving gebeurde (nog) niet voor andere advies- of beheersorganen.

Bij decreet van 20 december 1996 werden de Vlaamse Gezondheidsraad (VGR) en de Vlaamse Adviesraad voor Erkenning van Voorzieningen opgericht. De Vlaamse Gezondheidsraad verleent aan mij advies over alle gezondheidsaangelegenheden. Binnen de Vlaamse Gezondheidsraad is een werkgroep Medisch Verantwoorde Sportbeoefening (MVS) actief. Deze werkgroep heeft in het verleden reeds enkele keren advies verleend op vraag van mijn collega minister Sauwens. Ik heb met hem de afspraak dat hij advies kan vragen aan de VGR-werkgroep MVS, mits de adviesaanvraag en het advies tevens aan mij worden bezorgd.

Samenstelling van de Vlaamse Gezondheidsraad

Het is de minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid die de leden benoemt. Mijn voorganger heeft in 1997 de Raad samengesteld voor vijf jaar. Het mandaat van de leden duurt vijf jaar en is tweemaal hernieuwbaar. Minstens één vijfde van de leden wordt om de vijf jaar vervangen. Tot op heden is er dus nog geen oproep gepubliceerd. Bij een nieuwe samenstelling kan dit worden overwogen.

De werkgroep Medisch Verantwoorde Sportbeoefening is samengesteld conform de bepalingen in bovengenoemd decreet: de werkgroepen bestaan uit maximum twaalf leden, van wie een derde afkomstig is uit de Raad en van wie de overige leden externe deskundigen zijn. Deze externe deskundigen worden voorgedragen door de VGR-leden. De samenstelling van werkgroepen wordt bekrachtigd door de plenaire vergadering van de VGR.

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Onder het toezicht van de minister van Financiën en Begroting vallen er ook slechts enkele advies- en beheersorganen :

- de boekhoudkundige adviescommissie voor de Vlaamse openbare instellingen (VOI) is bestemd voor de (interne) afstemming van de boekhoudkundige regels die de VOI's toepassen en is aldus niet zinvol openstelbaar ;
- De bevak-erkenningscommissie heeft tot taak : de voorafgaande controle en opvolging van de bevak-vennootschappen. De bevak-erkenningscommissie erkent dus niet de projecten, maar scant de kandidaat-vennootschappen die via het uitgeven van bevaks (beleggingsvennootschap met vast kapitaal) op de kapitaalmarkt aan funding willen doen voor het realiseren van sociale-huisvestingsprojecten, in het bijzonder serviceflats. Ten slotte staat de bevak-erkenningscommissie ook in voor het controleren of de erkende vennootschappen (tot op heden slechts 1 vennootschap : NV Serviceflats Invest) ook aan de erkenningsvoorwaarden blijven voldoen.

De VOI's die onder de minister van Financiën en Begroting ressorteren, zijn van het type A (dus zonder raden van beheer), zijn zeer technisch gericht (rente-egalitatie, lastendelging) en hebben geen adviesraden.

Wat het departement Coördinatie betreft, is het antwoord op deze vraag : nihil.

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Binnen het bevoegdheidsdomein van de administraties Wegen en Verkeer, Waterwegen en Zeewezen, Ondersteunende Studies en Opdrachten en Algemene Diensten zijn geen open oproepen bekend van advies- of beheersorganen.

Een open oproep, naar het voorbeeld vermeld in de vraag, gebeurde niet voor de Vlaamse Vervoermaatschappij.

Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

De beheersorganen, zoals het beheerscomité van de VDAB, hebben een statutair vastgelegde en via een besluit van de Vlaamse regering, bekrachtigde samenstelling, waarbij belanghebbende instanties (i.c. werkgevers- en werknemersorganisaties) hun vertegenwoordiger afvaardigen. Hetzelfde geldt voor de subregionale tewerkstellingscomités, zij het dat de nominatum-aanstellingen daar worden bekrachtigd bij ministerieel besluit.

De opdracht van deze beheersorganen maakt dat het weinig opportuun is, en al evenmin juridisch mogelijk, om via "open oproep" belanghebbenden te laten participeren.

Wat de adviesorganen betreft : deze hebben tot doel voor punctuele maatregelen zoals private arbeidsbemiddeling, premies bij arbeidsduurvermindering, herplaatsingsfondsentegemoetkoming, in reglementair omschreven gevallen technisch advies te verlenen over welbepaalde dossiers. Ook van deze organen ligt de samenstelling reglementair vast : naast overheidsexperten, ook meestal afgevaardigden namens de sociale partners.

De taken van deze adviesorganen lenen zich niet voor "open participatie" ; er werden tijdens de huidige legislatuur bijgevolg geen "open oproepen" verricht.

Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

Voor beheers- en adviesorganen die onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming vallen, is in de huidige legislatuur nog geen oproep gepubliceerd die mensen aanspoort te kandideren.

Op het niveau van het personeel van VOI's als Dienst voor Infrastructuur van het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO), Vlaamse Onderwijsraad (VLOR), Gemeenschapsonderwijs, gebeuren de aanwervingen immers zoals ze voor de openbare diensten gebeuren. Het overgrote deel van de beheers- en adviesorganen voor onderwijs is dan weer samengesteld uit geledingen die autonoom zijn bij de voordracht – en dus rekrutering – van hun kandidaten.

Voor de Vlaamse Onderwijsraad wordt momenteel onderzocht hoe in de toekomst directies en leerkrachten kunnen zetelen als rechtstreekse vertegenwoordigers. Daarbij zal een systeem van verkiezingen uit alle belanghebbenden ingang vinden.

Voor de recente verkiezingen van de lokale schoolraden (gemeenschapsonderwijs) en participatieraden (gesubsidieerd onderwijs) werd wel reeds een dergelijke oproep gelanceerd.

Via Klasse riepen wij op tot actieve deelname. Het zijn weliswaar geen adviesorganen in de zin van het decreet van de evenredige vertegenwoordiging, maar het kan in sommige gevallen inderdaad zinvol zijn om een oproep te adverteren. Deze suggestie wil mijn departement mee aankaarten bij betrokken organen.

Eén belangrijk aandachtspunt daarbij, dat is uit een OBPWO-onderzoek naar participatieraden en lokale raden gebleken, is het belang van duidelijke profielomschrijvingen bij dergelijke oproepen. (*OBPWO : onderwijskundig beleids- en praktijkgericht wetenschappelijk onderzoek – red.*)

Het zou slechts een kortetermijneffect sorteren indien mensen worden aangetrokken die niet de juiste achtergrondkennis of vaardigheden hebben. Participeren mag geen lege doos zijn, maar moet actief en betrokken kunnen gebeuren, met kennis van zaken. In sommige gevallen kan ook vorming van de leden een interessante piste zijn.

Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

Het voornaamste adviesorgaan inzake het wetenschaps- en technologisch innovatiebeleid is de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid (VRWB). De oproep voor participatie aan de provinciale comités van Kind en Gezin werd door de Raad in zijn vergaderingen niet behandeld.

Wat Media betreft, is er in de huidige legislatuur geen participatieoproep gebeurd zoals bedoeld in de vraag. De minister bevoegd voor het mediabeleid wordt geadviseerd door de Vlaamse Mediaraad. De Mediaraad heeft als opdracht op vraag van het Vlaams Parlement, van de Vlaamse regering, of op eigen initiatief advies uit te brengen over alle aangelegenheden die het mediabeleid betreffen.

Het is decretaal vastgelegd dat onder meer de volgende mediasectoren in de Vlaamse Mediaraad zijn vertegenwoordigd : de openbare omroep, de particuliere televisieomroepen, de regionale omroepen, de particuliere radio-omroepen, de dag- en weekbladen, de beroepsjournalisten, de kabel, de audiovisuele sector, de vereniging voor auteursrechten en de reclamesector (art. 116 undecies, § 2, van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995).

De Vlaamse Audiovisuele Selectiecommissie is samengesteld uit vertegenwoordigers van de audiovisuele en filmsector.

De VOI's, de advies- en beheersorganen met een economische finaliteit die onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse minister van Economie :

- de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM's) ;

- het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen (VIZO) ;
- de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) ;
- de Vlaamse Participatiemaatschappij (VPM) ;
- Gimvindus ;
- de Limburgse Reconvertiemaatschappij (LRM)
- de Vlaamse Commissie voor het Preventief Bedrijfsbeleid ;
- het Grindcomité ;
- de Adviescommissie Grindheffingen Limburgs Maasland ;
- het Vlaams Waarborgfonds.

Geen enkele van bovenvermelde advies- en beheersorganen (inclusief de VOI's) deed sinds het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering een participatieoproep zoals bedoeld in de vraag.

Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

In de huidige legislatuur is er wat de administratie Cultuur betreft geen open oproep gebeurd voor participatie aan advies- en beheersorganen.

Bij de voorbereiding van het Vlaams jeugdwerkbeleidsplan werd evenwel op verschillende wijzen een oproep tot participatie gelanceerd.

De stuurgroep die belast was met de opmaak van het Vlaams jeugdwerkbeleidsplan heeft van januari tot juni op verschillende manieren gepoogd zoveel mogelijk jongeren, jeugdwerkers en andere geïnteresseerden te betrekken bij de opmaakprocedure.

- Op 31 maart en 1 april vond in Scoutel in Antwerpen een tweedaagse van werkgroepen plaats (12 in totaal). Per werkgroep werd een thema inhoudelijk besproken en werden een aantal besluiten geformuleerd die richtinggevend waren voor de verdere opmaak van het jeugdwerkbeleidsplan.

De organisatie van de tweedaagse was in handen van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap, die hiervoor samenwerkte met de afdeling Jeugd en Sport. Een uitnodiging tot

deelname werd verstuurd aan alle provinciale jeugdraden, aan het landelijk jeugdwerk en aan individuele deskundigen en deskundige verenigingen.

- In de tweede helft van april werd in elke provincie een hoorzitting gehouden (15.04 Brugge, 19.04 Gent, 20.04 Hasselt, 26.04 Brussel, 27.04 Antwerpen). De bedoeling was informatie te verlenen over de stand van zaken van het jeugdwerkbeleidsplan. Verder werd ook geschetst welke de procedure zou zijn voor de opmaak van het jeugdwerkbeleidsplan, waarmee in het najaar wordt gestart. De deelnemers kregen de kans vragen te stellen en suggesties te doen.

Uitnodigingen voor deze hoorzittingen werden gestuurd naar alle Vlaamse gemeentebesturen (t.a.v. de respectieve lokale jeugddiensten en jeugd raden), aan het landelijk jeugdwerk, aan de provinciale jeugddiensten (t.a.v. de provinciale of regionale jeugdwerkinitiatieven) en aan de provinciale jeugd raden. De hoorzittingen werden georganiseerd door het provinciebestuur (in samenwerking met de afdeling Jeugd en Sport).

- Op 17 en 19 juni werden twee informatie- en discussiedagen gehouden. De infodag van 17 juni vond plaats in de Plantijnhogeschool in Antwerpen en werd georganiseerd door de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap (in samenwerking met de afdeling Jeugd en Sport). De infodag van 19 juni vond plaats in het Cultureel Centrum van Wemmel en werd georganiseerd door de Vereniging van Vlaamse Jeugddiensten en -consulenten (in samenwerking met de afdeling Jeugd en Sport). Op beide infodagen kwamen zowel het Vlaamse jeugdwerkbeleidsplan als de vooropgestelde aanpassingen aan het decreet lokaal jeugdwerkbeleid aan bod. Beide items werden toegelicht en ter discussie gesteld. De deelnemers kregen de kans te reageren en suggesties te formuleren.

Uitnodigingen (folder met antwoordstrook) werden verstuurd naar alle gemeentebesturen, provinciebesturen en naar het landelijk jeugdwerk.

- Op de site www.wvc.vlaanderen.be/jeugdbeleid wordt constant informatie verspreid over de stand van zaken van het jeugdwerkbeleidsplan. Ook de verslagen van de werkgroepen en van de hoorzittingen zijn op deze site te bekijken. De meest recente versie van het jeugdwerkbe-

leidsplan is er beschikbaar. Bovendien biedt de site een mogelijkheid tot interactiviteit : geïnteresseerden die hun mening kwijt willen over het jeugdwerkbeleidsplan, kunnen dit via mail doen.

De site werd steeds vermeld op de bovengenoemde uitnodigingsfolders en -brieven. Ook werd het bestaan ervan nog eens vermeld tijdens de verschillende inspraakmomenten.

Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

In het kader van de bevoegdheid Sport beschik ik over één beheersorgaan, met name de Raad van het Commissariaat voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht-recreatie, en over twee adviesorganen, met name de Vlaamse Sportraad en de Adviserende Beroepscommissie voor Sportaangelegenheden. Voor geen enkele van deze organen gebeurde in de huidige legislatuur een "open" oproep.

De Vlaamse Gezondheidsraad verleent advies aan de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen over alle gezondheidsaangelegenheden. In het kader van de bevoegdheid "medisch verantwoord sporten" kan ik, in afspraak met mijn collega mevrouw Vogels, advies vragen aan de Vlaamse Gezondheidsraad – werkgroep Medisch Verantwoorde Sportbeoefening, maar de adviesvraag en het advies dienen tevens te worden bezorgd aan haar. Voor de samenstelling en de wijze waarop de leden van de Vlaamse Gezondheidsraad worden aangesteld, verwijs ik echter naar mijn collega mevrouw Mieke Vogels.

Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

Sinds mijn aanstelling als minister heb ik nog geen dergelijke open oproep gelanceerd via de Nieuwsbrief van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG).

Wat de advies- of beheersorganen betreft die onder mijn bevoegdheid vallen, kan ik wel volgende initiatieven vermelden.

- De samenstelling van de MINA-raad (Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen) is bepaald in het decreet van 29 april 1991 – in dit decreet is het de bedoeling te komen tot een maatschappelijke raad, die gedragen en beargumenteerde adviezen dient te verstrekken over alle natuur- en milieuaangelegenheden. De samenstelling van de MINA-raad is bepaald in het decreet,

maar wordt ook bepaald door het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesraden.

De samenstelling van de MINA-raad moet ervoor zorgen dat enerzijds de milieu- en natuurbenadering wordt verankerd (door de helft van de zetels toe te kennen aan de milieu- en natuurbeweging) en dat anderzijds de inbreng van de andere maatschappelijke groepen wordt gegarandeerd (zes zetels voor organisaties die ook in de SERV zetelen, vier zetels voor "natuurgebruikers", ...).

De MINA-raad wordt om de vier jaar opnieuw samengesteld, waarbij een oproep wordt gedaan aan alle organisaties die relevant kunnen zijn, gegeven de decreetsbepalingen in dat verband.

- Overeenkomstig de artikelen 12, 13 en 30 van de statuten van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) en artikel 6bis van het huishoudelijk reglement van de regionale comités opgericht in de schoot van de VMW, werd in de loop van de maand februari 2000 een oproep gedaan naar de gemeentelijke vennoten zetelend in het regionaal comité van Limburg om kandidaten voor te dragen voor de vacante functie van lid van de raad van bestuur van de VMW, te benoemen door de algemene vergadering.

Na stemming over de ingediende kandidaturen, werden door het regionaal comité van Limburg van de VMW twee kandidaten voorgedragen aan de algemene vergadering der vennoten van de VMW, die plaats had op 9 juni 2000.

Door deze algemene vergadering werd één van de door het regionaal comité van Limburg voorgedragen kandidaten benoemd tot bestuurder.

Vraag nr. 247 van 14 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Etnisch-culturele minderheden – Projectsubsidies

In het decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden is bepaald dat de Vlaamse regering ten minste 5 % en ten hoogste 10 % van het totale budget dat jaarlijks wordt vastgelegd voor de uitvoering van dit decreet, aanwendt om projecten met een

experimenteel, aanvullend en/of vernieuwend karakter te ondersteunen.

1. Welke projectsubsidiedossiers werden voor 2000 goedgekeurd in de categoriale sector en in de andere sectoren ?
2. Hoeveel aanvragen waren er in totaal uit de categoriale sector ? Uit de andere sectoren ?

Hoeveel werden er voor deze beide sectoren geweigerd ? Waarom ?

Antwoord

1. In totaal waren er 95 projectaanvragen. Er werden 12 projecten goedgekeurd. Er was slechts 17 miljoen beschikbaar (d.i. 5 % van het totale budget).

De verdeling per sector is als volgt :

- 2 projecten uit de categoriale sector (1 van het Provinciaal Integratiecentrum West-Vlaanderen, 1 van de Dienst Integratie Antwerpen, die een aanvraag tot erkenning hebben ingediend) ;
 - 4 projecten van organisaties van migranten ;
 - 3 projecten uit het algemeen welzijnswerk. Eén project hiervan betreft het Ondersteuningscentrum Algemeen Welzijnswerk, dat deze subsidie gedeeltelijk doorstort naar verscheidene andere centra voor algemeen welzijnswerk ;
 - 1 project uit het maatschappelijk opbouwwerk (Viboso);
 - 2 projecten van andere VZW's : Multipop Antwerpen VZW en Kerkwerk Multicultureel Samenleven VZW.
2. Er waren in totaal 14 aanvragen van erkende integratiecentra of -diensten. Hiervan werd er 1 goedgekeurd.
 - Er waren 5 aanvragen van integratiediensten die een aanvraag tot erkenning hebben ingediend. Hiervan werd er 1 goedgekeurd.
 - Uit de andere sectoren waren er 76 aanvragen.

– Vele van deze projectaanvragen waren wel zinvol en goed, maar wegens het beperkte budget konden ze toch geen subsidie ontvangen. Andere projecten waren te weinig vernieuwend of experimenteel, of betroffen veeleer reguliere opdrachten van gesubsidieerde organisaties.

– 11 projecten waren niet ontvankelijk, omdat ze te laat, of niet reglementair, of onvolledig werden ingediend.

Dit antwoord is onder voorbehoud van goedkeuring door de minister bevoegd voor Begroting en is slechts definitief na ondertekening van de ministeriële besluiten.

Vraag nr. 248 van 14 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Ouderenbeleid – Allochtonen

Steeds meer allochtonen worden oud in Vlaanderen. Het aanbod van de zorgsector heeft zich weinig aangepast aan de specifieke noden en behoeften van oudere allochtonen. De oudere allochtonen hebben zich op hun beurt nooit echt geïnteresseerd in wat de zorgsector te bieden had: zij rekenen sterk op de daadwerkelijke hulp van hun kinderen. Zo verkeren migranten of allochtonen in een meervoudige gevarenpositie door de wederzijdse onbekendheid.

Een bijkomend probleem is dat voor deze ouderen de taal een blijvend probleem is. Ofwel kennen ze de taal onvoldoende – zeker op het gebied van vakterminologie, ofwel vallen ze door pijn, ziekte of aftakeling terug op de moedertaal.

Zowel op het gebied van informatieverstrekking als in het garanderen van een aangepast zorgaanbod heeft de minister een verantwoordelijkheid.

1. Welke steun geeft de Vlaamse Gemeenschap nu aan projecten ten voordele van ouder wordende allochtonen ? Zijn er reeds voorbereidingen getroffen om dit te institutionaliseren ?
2. Wordt het systeem van intercultureel bemiddelaar verder uitgebreid in de zorgsector? In de ouderensector ? Voorziet de minister hiervoor in extra financiering ?
3. Werd – om oudere allochtonen en reguliere ouderenvoorzieningen dichter bij elkaar te

brengen – door Vlaanderen reeds een informatieaanbod over de mogelijkheden in verschillende talen verspreid? In welke talen?

Antwoord

1. Een projectgroep van deskundigen en ouderen werkt momenteel aan de voorbereiding van een nieuw decreet op een geïntegreerd ouderenbeleid.

In het kader van de aandacht die hierbij wordt geschonken aan specifieke doelgroepen, heb ik dit jaar een wetenschappelijk onderzoek uitgeschreven naar de huidige en toekomstige behoeften van allochtone ouderen aan welzijns- en gezondheidszorgvoorzieningen.

Dit onderzoek zal ons een beeld geven van de maatschappelijke en financiële positie, de (zorg)behoeften en het gebruik van mantelzorg en formele welzijns- en gezondheidsvoorzieningen van en door allochtone ouderen in Vlaanderen.

De beleidsaanbevelingen en concrete voorstellen om tegemoet te komen aan de vastgestelde knelpunten zullen worden geïntegreerd in het voorstel van nieuw decreet.

Ik heb dit jaar daarenboven volgend project in aanmerking genomen voor een niet-gereguleerde subsidie binnen het minderhedenbeleid: CAW Bond Moyson Gent: de interculturalisering in het centrum algemeen welzijnswerk: ondersteuning van de thuiszorg voor allochtonen (bedrag: 1 miljoen). (*CAW: centrum voor algemeen welzijnswerk – red.*)

2. Om de gezondheidsvoorzieningen beter toegankelijk te maken voor allochtonen is begin van de jaren negentig binnen de Vlaamse Gemeenschap het project "interculturele bemiddelaars in de gezondheidszorg" opgestart.

Vanaf dit jaar zijn de bemiddelaars, om statutaire redenen, opgenomen in de nieuw opgerichte centra voor leerlingenbegeleiding (departement Onderwijs).

De eventuele uitbreiding van het systeem in de ouderen(zorg)sector wordt momenteel onderzocht en zal afhangen van de resultaten van het hierboven beschreven wetenschappelijk onderzoek.

Het federale experiment "interculturele bemiddeling in de ziekenhuizen" is beëindigd. Thans bestaat de mogelijkheid voor de ziekenhuizen om de tewerkstelling van de bemiddelaars te financieren via de middelen in het kader van de bevordering van de tewerkstelling in de non-profitsector en de verpleegdagprijs. Langs die weg is momenteel in 44 ziekenhuizen een intercultureel bemiddelaar tewerkgesteld.

De federale overheid heeft de subsidiëring hiervoor verhoogd (van 20 miljoen in 1999 naar 38 miljoen in 2001).

3. Het Provinciaal Integratiecentrum Limburg heeft, onder impuls van de Vlaamse Gemeenschap, in samenwerking met de provincie Oost-Vlaanderen het project "Ouder worden in Vlaanderen" opgezet. In dit kader kregen Italiaanse en Turkse senioren in groep een vormingsreeks aangeboden en werden ouderen- en thuiszorgvoorzieningen gesensibiliseerd voor de noden van allochtone ouderen.

Dit project heeft geleid tot een voorlichtingsbrochure in het Turks en het Italiaans.

Het initiatief wordt positief geëvalueerd en zal worden voortgezet en uitgebreid naar Marokkaanse ouderen.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 145 van 3 juli 2000 van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Personeel vrije basisscholen Brussel – Vervoerskosten

Een aantal Brusselse vrije basisscholen werd het recht ontzegd op vervoerskosten voor personeelsleden tijdens het schooljaar 1998-1999, op grond van een aantal administratieve redenen.

Tijdens de zitting van de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid van 22 juni 2000 deelde de minister mee dat de betrokken ambtelijke dienst contact zou opnemen met het Rekenhof teneinde deze dossiers te regulariseren.

Dit contact zou op zeer korte termijn plaatshebben. (*Handelingen Commissievergadering nr. 199 van 22 juni 2000, blz. 14 e.v. – red.*)

Vond dit contact reeds plaats en zo ja, wat is het resultaat ?

Antwoord

In het kader van het Proces-implementatieproject van het departement Onderwijs wordt er een inventaris gemaakt van alle huidige procedures en werkwijzen. Niet enkel de interne, maar ook de procedures waarbij externen betrokken zijn.

Bedoeling is om de procedures te stroomlijnen en eventueel te hertekenen, om zo zichtbare verbeteringen te bereiken in performantiemaatstaven als kosten, kwaliteit, snelheid.

In dit kader heeft het departement Onderwijs een gesprek gehad met het Rekenhof om de huidige procedures te bespreken, te evalueren en zo nodig (in onderling overleg) aan te passen.

Tijdens dit onderhoud met het Rekenhof werden ook deze "probleemdossiers" besproken en is voorgesteld om deze dossiers alsnog te regulariseren.

Het Rekenhof is ermee akkoord gegaan dat de dossiers opnieuw aan het Hof worden voorgelegd. Dit zal binnenkort gebeuren.

Vraag nr. 157 van 7 juli 2000 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Opvoedingsondersteuning – Initiatieven

Omdat vele ouders bij de opvoeding van kinderen vaak meer vragen dan antwoorden hebben, heeft de Vlaamse Confederatie van Ouders en Ouderverenigingen (VCOV) een initiatief genomen om de ouders bij te staan, dit onder begeleiding van een deskundige kinderpsychiater. Zo worden er voordrachten gegeven aan ouderverenigingen binnen het onderwijs.

1. Is er samenwerking met het departement Onderwijs m.b.t. dit initiatief ?

Worden er middelen vrijgemaakt om dit initiatief te ondersteunen ?

2. Heeft de minister zicht op het gevolg dat ouderverenigingen aan dit initiatief geven ?

3. Heeft de minister op dit vlak ook zelf initiatieven genomen en/of gepland ?

Antwoord

De vraag die wordt gesteld, is mij niet helemaal duidelijk.

In de vraag wordt gesproken over "het bijstaan van ouders bij het opvoeden van hun kinderen". Professionele ondersteuning van ouders doet me denken aan gezinseducatie. Vandaar dat ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger voor deze vraag wens door te verwijzen naar mijn collega bevoegd voor Welzijn.

De verwijzing naar voordrachten en de vraag naar samenwerking met het departement Onderwijs doen me denken aan de vormingsprojecten voor ouders. Binnen de onderwijsreglementering bestaat er een mogelijkheid om vormingsprojecten voor ouders te subsidiëren (decreet van 20 juni 1996 betreffende de subsidiëring van de ondersteuningscentra van ouderverenigingen en van erkende verenigingen die vorming voor ouders van schoolgaande kinderen organiseren). Bij deze projecten gaat het uiteraard steeds om vormingsthema's die te maken hebben met de schoolse context.

Zomaar voor losse vormingsinitiatieven financiële middelen ter beschikking stellen, kan niet binnen de huidige onderwijsregelgeving. Subsidiëring van vormingsinitiatieven voor ouders door de overheid, kan alleen op voorwaarde dat er een projectaanvraag gebeurde en dat deze werd goedgekeurd. De aanvragen voor het schooljaar 2000-2001 dienden te gebeuren tegen eind mei. Het initiatief van het VCOV om, onder begeleiding van een kinderpsychiater, voordrachten over "de opvoeding van kinderen" te geven aan ouderverenigingen binnen het onderwijs, is het departement Onderwijs onbekend. Aangezien dit initiatief niet als project werd ingediend, kan het bijgevolg niet voor subsidiëring in aanmerking komen. Ook is het zo dat deze vormingsprojecten alleen kunnen worden gesubsidieerd indien er een duidelijk verband is met de onderwijsproblematiek.

Naast deze werkingsorganisaties kunnen de ondersteuningscentra ook nog een beroep doen op een personeelsformatie – in totaal vijf personeelsleden voor ouderverenigingen – die wordt gesubsidieerd vanuit onderwijs. Ook kunnen de ouderver-

enigingen nog een beroep doen op een subsidiëring via het decreet volkswontwikkelingswerk. Voor meer concrete informatie hierover wens ik te verwijzen naar mijn collega bevoegd voor Cultuur.

Behalve voor de projecten die werden ingediend in het kader van de vormingsprojecten voor ouders, heeft de overheid geen concreet zicht op de initiatieven die ouderverenigingen nemen. Eind mei wordt er – samen met de aanvraag om werkings-subsidies te krijgen – een overzicht bezorgd van de initiatieven die werden gerealiseerd tijdens het voorbije schooljaar.

Op de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar de respons die lokale ouderverenigingen geven aan vormingsinitiatieven van de ondersteuningscentra, kan moeilijk worden geantwoord. Alleen voor de vormingsprojecten die door de overheid worden gefinancierd, beschikt het departement Onderwijs over gegevens. Een eenduidige lijn is hierin niet te trekken. Diverse (f)actoren zijn bepalend voor de respons van lokale ouderverenigingen op dergelijke vormingsinitiatieven.

Vraag nr. 162
van 27 juli 2000
van de heer DIRK DE COCK

Vervroegd lerarenpensioen – Werkgroep

Op 28 juni jongstleden kondigde de minister, in samspraak met de heer Frank Vandenbroucke, federaal minister van Sociale Zaken en Pensioenen, aan dat een technische werkgroep zich zou buigen over het vervroegd lerarenpensioen.

Twee opties werden overwogen : het vervroegd lerarenpensioen nog even langer laten gelden dan tot 2010. Daarnaast werd het mogelijk geacht dat sommige lerarenjobs, bijvoorbeeld in het buitengewoon onderwijs of het beroepsonderwijs, als "zware beroepen" zouden worden bestempeld. Voor die beroepen zou een gunstiger regeling worden uitgewerkt.

1. Welke precieze opdrachten kreeg deze werkgroep mee ?
2. Wanneer werd de werkgroep geïnstalleerd ?
3. Wie heeft de minister betrokken bij deze werkgroep ?
4. Wat is het werkschema (tussentijdse rapportering, vergadering, ...) ?

5. Wanneer wordt het advies van deze werkgroep verwacht ?

6. Wordt het parlement op de hoogte gebracht van dit advies ? Zo ja, wanneer en op welke wijze ?

Antwoord

1, 2, 4 en 5. De werkgroep m.b.t. het vervroegd lerarenpensioen wordt weldra opgericht.

Op dat ogenblik zullen de precieze opdrachten evenals het werkschema worden vastgelegd.

3. Het is mijn bedoeling zowel de vakorganisaties, als de vertegenwoordigers van de inrichtende machten bij dit dossier te betrekken. Zo nodig zal ik ook een beroep doen op deskundigen terzake. Momenteel wordt door de administratie een omstandig achtergrondossier samengesteld.

6. Het is evident dat het parlement op de hoogte zal worden gebracht van het advies.

Vraag nr. 165
van 10 augustus 2000
van de heer JAN LOONES

Instituut voor Journalistiek – Steun

De Vlaamse Vereniging van Beroepsjournalisten (VVJ) is sinds enige tijd vragende partij om het Instituut voor Journalistiek, in 1922 opgericht door journalisten en uitgevers, op te waarderen (De Journalist – magazine van de VVJ – nummer 13 van 4 juli 2000).

De VVJ meent dat het instituut zou moeten uitgroeien tot een spil in het opleidingsgebeuren voor journalisten waar de bestaande opleidingen beter op elkaar zouden kunnen worden afgestemd. Het instituut zou subsidiair zelf de nodige initiatieven kunnen ontwikkelen en worden uitgebouwd tot een hoogwaardige mediatheek voor journalistiek en media.

Bovenal zou het instituut kunnen dienen voor de patronering en begeleiding van journalistenstages op de werkvloer waar, volgens de VVJ, het zwaartepunt van elke journalistieke opleiding zou moeten liggen.

Wil elke journalist een basiskennis hebben over het beroep en de journalistieke rechten en plich-

ten, dan moet die vorming er komen na de erkenning als stagiair. De VVJ is er dan ook voorstander van om een klein deel van de twee jaar journalistieke stage ook echt te gebruiken voor stages bij mediabedrijven en voor een minimale theoretische vorming. De financiering daarvan zou moeten gebeuren door de Vlaamse overheid.

1. Heeft de minister een vraag ontvangen van de VVJ om het Instituut voor Journalistiek op te waarderen? Werd dit reeds geëvalueerd?
2. Heeft de minister een vraag ontvangen inzake financiële ondersteuning voor theoretische vorming tijdens de journalistieke stages?
3. Welke maatregelen heeft hij daartoe eventueel reeds genomen of gepland?
4. Is er terzake reeds overleg gepleegd tussen de administratie bevoegd voor Media enerzijds en Onderwijs en Vorming anderzijds?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 542 – red.)

Vraag nr. 166 van 4 september 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Federale Planningscommissie Medisch Aanbod – Betrokkenheid

De federale Planningscommissie Medisch Aanbod geeft advies over de beroepen die vallen onder het koninklijk besluit nr. 78 (KB 78) en regelt zo de toegang tot de zorgberoepen. Het is bijvoorbeeld deze planningscommissie die bepaalt hoeveel afgestudeerde kinesitherapeuten en artsen er in Vlaanderen en Wallonië mogen zijn.

Zowel de federale minister bevoegd voor Volksgezondheid als de federale minister bevoegd voor Sociale Zaken kunnen leden voordragen.

Nochtans zijn ook de gemeenschapsministers bevoegd voor Volksgezondheid, Welzijn, Onderwijs en Tewerkstelling betrokken, omdat de conclusies een weerslag hebben op hun respectieve beleidsdomeinen. Ze zijn echter – volgens mijn informatie – niet aanwezig.

Zeker voor het onderwijs – waar de toegangsproof bij de artsen telkens weer tot grote discussies leidt – is het essentieel dat de federale en Vlaamse maatregelen op elkaar zijn afgestemd.

Welke stappen heeft de minister reeds gezet om, samen met haar collega's uit de andere gemeenschappen, actief bij deze gesprekken te worden betrokken?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen en aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

De kwestie die de Vlaamse volksvertegenwoordiger aan de orde stelt, behoort ten gronde tot de bevoegdheid van mijn collega mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister bevoegd voor Gezondheid. Zij zal dan ook de vraag ten gronde beantwoorden.

Wat het onderwijs aangaat, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger mededelen dat wij in de voorbije maanden geregeld hebben geparticipeerd aan het overleg tussen de federale minister bevoegd voor Volksgezondheid en de ministers bevoegd voor Onderwijs in elk van de drie gemeenschappen. Dat overleg heeft trouwens geleid tot het covenant in verband met de verpleegkundigen en tot het uitstel van de contingentering in de kinesitherapie.

Wij zetten deze contacten voort en het is evident dat ook de problematiek van de beperking van het aantal artsen en tandartsen opnieuw ter tafel zal komen. Nu wij in Vlaanderen reeds vier jaar het toelatingsexamen arts en tandarts hebben georganiseerd en de Franse Gemeenschap voor het eerst de toegang tot het vierde jaar van de opleiding tot arts heeft beperkt, is het tijd voor reflectie. Wij verwachten in komende maanden constructieve gesprekken hieromtrent.

(Antwoord Mieke Vogels : blz. 595 ; antwoord Renaat Landuyt : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 508 – red.)

Vraag nr. 167
van 4 september 2000
van de heer JAN LOONES

Academische opleiding Toerisme – Stand van zaken

Het huidige academische landschap in Vlaanderen is gekenmerkt door de afwezigheid van een coherente en geprofileerde toerismeonderwijs. In Vlaanderen komt "toerisme" in de universitaire onderwijsprogramma's erg versnipperd aan bod, en niet als hoofdstroom of specialisatierichting. Hier en der wordt, vanuit verschillende disciplines, wel aandacht besteed aan toerismeonderwerpen en -vraagstukken, maar dan als keuzevak of als subthema in andere cursussen.

Nochtans is een toerismeopleiding op topniveau onontbeerlijk, aangezien toerisme een groeiende arbeidsmarkt vertegenwoordigt in Vlaanderen.

In het kader daarvan heeft het dagelijks bestuur van de Vlaamse Raad voor het Toerisme een memo "Toerisme onderwijs en onderzoek op academisch niveau in Vlaanderen" (april 2000) opgesteld, met onder meer als doel aandacht te vragen voor het toerismeonderwijs.

In zijn advies van 14 juni 2000 (VRTADV-00.03) pleit de Vlaamse Raad voor het Toerisme dan ook voor de oprichting van een voortgezette academische opleiding "Toerisme" in Vlaanderen, dit in de vorm van een partnership tussen de Vlaamse hogescholen en universiteiten, bestaande uit een tweejarig programma, equivalent van de Europese normen van een mastersopleiding.

Verder pleit de Vlaamse Raad voor het Toerisme ervoor dat er, parallel aan de ontwikkeling van een hogere toerismeopleiding, een interuniversitair onderzoekscentrum wordt opgericht voor wetenschappelijk/fundamenteel onderzoek (bv. doctoraatsopleiding), voor beleidsondersteunend onderzoek en voor toegepast marktonderzoek m.b.t. toerisme.

De toekomst van een kwalitatief toerismeonderwijs in Vlaanderen – op alle niveaus – moet worden gegarandeerd door de opleiding van hooggeschoolde docenten. Hier scoort Vlaanderen momenteel bijzonder laag, aldus de Vlaamse Raad voor het Toerisme.

Om tot een concreet en haalbaar voorstel te komen voor een masters- (of equivalente) onder-

wijscyclus Toerisme, adviseert de Vlaamse Raad voor het Toerisme de oprichting (op korte termijn) van een werkcommissie, met een uitgestippeld takenpakket.

1. Heeft de minister het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme inzake een voortgezette academische opleiding Toerisme in Vlaanderen reeds geëvalueerd? Zo ja, wat zijn de conclusies?
2. Gebeurde dit eveneens m.b.t. het voorstel voor de oprichting van een werkcommissie terzake? Met welke conclusies?
3. Heeft de minister terzake reeds initiatieven genomen of gepland en zo ja, welke?
4. Is er reeds overleg gepleegd tussen de minister en haar collega bevoegd voor Toerisme?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

De voorzitter van de Vlaamse Raad voor het Toerisme heeft mij op 29 augustus 2000 een adviesnota bezorgd betreffende deze problematiek.

Mijn administratie onderzoekt het verzoek van de Vlaamse Raad en zal een evaluatie opmaken. Op basis van deze evaluatie zal ik verdere initiatieven overwegen.

(Antwoord Renaat Landuyt : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 510 – red.*)

Vraag nr. 171
van 14 september 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leeftijdscriminatie – Beleid

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
 Vraag nr. 418
 van 13 september 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 575

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 180
van 22 september 2000
van mevrouw SIMONNE JANSSENS-VANOPPEN**

Resolutie studietoelagen – Stand van zaken

Studeren kost geld, we weten het allemaal. Elk jaar worden er studietoelagen gegeven als financiële hulp bij de studies secundair en hoger onderwijs van jongeren uit gezinnen die het financieel moeilijk hebben.

De financiële voorwaarden om een toelage te krijgen, sluiten echter nog steeds bepaalde groepen gezinnen uit. Op 18 december 1997 werd in het Vlaams Parlement de resolutie betreffende de studietoelagen, met alle vaststellingen en aanbevelingen, eenparig aangenomen (*Stuk 843 (1997-1998) – Nr.1 – red.*).

Drie jaar na de goedkeuring van de resolutie lijken volgende aspecten nog steeds onaangeroerd te zijn.

- Het is wenselijk dat het systeem van de vermoedelijke inkomsten, waarbij de meest recente inkomenssituatie in rekening wordt gebracht, ook bij vrijwillig verminderde arbeidsprestaties met inkomensverlies tot gevolg, wordt toegepast.
- Een groep van rechtmatige gebruikers wordt ten onrechte uitgesloten, omdat hun gezinsinkomen zo laag is dat hun kadastraal inkomen sowieso hoger ligt dan 20 %, en een groep onrechtmatige gebruikers met een hoog KI dat de 20 % van het inkomen niet overstijgt, wordt ongemoeid gelaten. Daarom is het wenselijk dat de KI-toets wordt aangepast, met invoering van een bodem-KI en een plafond-KI.
- De discrepantie tussen de lage minimumgrens is te groot en daardoor moet een progressieve toename van het bedrag van de studietoelage onder de minimumgrens worden ingevoerd.
- Jongeren in het onderwijs voor sociale promotie en bij de overgang naar het hoger onderwijs van één cyclus hebben geen recht op een studiebeurs. Het is wenselijk dat de studie-

toelagevoorwaarden van deze categorie voor het behalen van een eerste diploma worden aangepast.

De Vlaamse regering werd opgedragen om de huidige regelgeving met betrekking tot de studietoelagen aan te passen. In de Beleidsnota Onderwijs en Vorming 2000-2004 is het wegwerken van mogelijke financiële drempels een duidelijke prioriteit. In het hoofdstukje "Optimaliseren van de studietoelagen" wordt gesteld dat allerlei initiatieven, zoals het verruimen van het systeem van de vermoedelijke inkomsten, het invoeren van een bodem-KI en de invoering van een jokerbeurs, vanaf het schooljaar 2003 -2004 zullen worden ingevoerd.

De inspanningen om het systeem van de studietoelagen meer toegankelijk te maken, werpen onder tussen hun vruchten af. De campagne in populaire weekbladen en op teletekst is zeker een toe te juichen initiatief om ouders ertoe aan te zetten zich te informeren. Toch vallen er nog steeds groepen gezinnen uit de boot die nochtans het volste recht hebben op een tegemoetkoming in de studiekosten van hun kind(eren).

1. Hoever staat het met de uitvoering van deze goedgekeurde resolutie ?
2. Welke concrete maatregelen zijn reeds genomen om bepaalde aspecten van de resolutie aan te passen aan de maatschappelijke realiteit ?
3. Welke maatregelen overweegt de minister te nemen om tegemoet te komen aan de andere aspecten ? Is er hiervoor een timing ?
4. Wordt er naast de invoering van een bodem-KI ook in een plafond-KI voorzien, zoals voorgesteld in de aangenomen resolutie ?
5. In welke concrete gevallen kunnen studenten een beroep doen op de "jokerbeurs" ?

In de goedgekeurde resolutie werd uitdrukkelijk aandacht gevraagd voor probleemsituaties waarin "samenwonende studenten", "deeltijdse studenten" en "zittenblijvers" zich bevinden.

Biedt de jokerbeurs hier een oplossing, of komt de minister op een andere wijze tegemoet aan de concrete noden en behoeften van deze doelgroepen ?

Antwoord

1. Bij besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 22 september 1998 werden artikel 7 van het BVR van 13 juli 1983 betreffende de studietoelagen voor hoger onderwijs en artikel 7 van het koninklijk besluit (KB) van 23 augustus 1972 tot vaststelling van de minvermogensgrens van de kandidaten voor een studietoelage voor secundair onderwijs geactualiseerd en uitgebreid naar meer gezinssituaties die leiden tot een vermindering van het inkomen in vergelijking met het inkomen van twee jaar vóór het jaar waarin de studietoelage wordt aangevraagd.

Sindsdien wordt ook bij vrijwillige gehele of gedeeltelijke opschorting van de hoofdbetrekking, zoals loopbaanonderbreking of deeltijdse presentaties, rekening gehouden met het vermoedelijk inkomen.

2. Het kadastraal inkomen als bijkomende financiële voorwaarde tot het verkrijgen van een studietoelage wordt omschreven in artikel 12, § 2, van het BVR van 13 juli 1983 en in artikel 3 van het KB van 23 augustus 1972.

Indien het kadastraal inkomen in verhouding tot het in de personenbelasting bekende inkomen ongewoon hoog is, namelijk meer dan 20 %, wordt er geen studietoelage toegekend.

Een aantal aanvullingen aan deze basisregel heeft ook echte minvermogene kandidaten opgevangen (BVR van 31 augustus 1992 en BVR van 17 december 1992).

Zo kunnen personen die getroffen worden door een tijdelijke daling van het belastbaar inkomen zich beroepen op de regel van het aansluitend referentiejaar : indien zij worden afgewezen omdat het kadastraal inkomen te hoog is in verhouding tot het inkomen van het normaal in aanmerking te nemen jaar, kan dit kadastraal inkomen worden vergeleken met het inkomen van een aansluitend jaar.

Daarenboven is de uitsluitingsfactor niet van toepassing op kandidaten waarvan het in aanmerking te nemen inkomen geheel of gedeeltelijk is samengesteld uit het bestaansminimum of voor minstens 70 % bestaat uit alimentatiegeld, uit vervangingsinkomsten en uit tegemoetkomingen aan mindervaliden.

De uitsluitingsfactor is evenmin van toepassing op gehuwde studenten, zelfstandige studenten

en alleenstaande studenten die door niemand kunnen worden onderhouden.

Indien de kadastraalinkomentest wel moet worden toegepast, worden vervangingsinkomsten, alimentatiegeld en pensioenen (voor hoger onderwijs enkel indien lager dan de minimumgrens) vervat in het belastbaar inkomen, verdubbeld vooraleer dit belastbaar inkomen getoetst wordt aan het kadastraal inkomen.

3. Momenteel wordt gewerkt aan de aanpassing van de regelgeving ten voordele van de studenten uit het onderwijs voor sociale promotie die later hoger onderwijs van één cyclus wensen te volgen.
4. Verder kan ik meedelen dat ik de toelagebedragen wens aan te passen aan de reële studiekosten die gebleken zijn uit de gezamenlijke studie van de KU Leuven en de Universiteit Gent.

Wat de progressieve toename van de 100 %-toelage naar de 150 % toelage, een verdere uitbreiding van het systeem van de vermoedelijke inkomsten, het invoeren van een bodem-KI en de jokerbeurs betreft, wens ik een breed overleg te voeren met de betrokken instanties vooraleer concrete maatregelen te nemen.

Ik gaf tevens opdracht aan mijn administratie om reeds een aantal voorstellen uit te werken.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 114
van 19 september 2000
van de heer JAN LOONES

Zonevreemde campings – Advies Vlaamse Raad voor het Toerisme

Inzake de problematiek van (deels) zonevreemde campings in het kader van het kampeerdecreet, adviseert de Vlaamse Raad voor het Toerisme dat zowel de betrokken uitbaters als de gemeente- en provinciebesturen, na de goedkeuring door de Vlaamse regering van een overgangsbeslissing, tijdig zouden worden geïnformeerd. Tijdens de duur van de overgangsmaatregel zou de Interdisciplinaire Technische Werkgroep (ITW) op provinciaal ni-

veau als overleg- en adviesorgaan moeten worden bestendigd.

Verder wordt er in het advies voor gepleit om bij de goedkeuring van de overgangsmaatregel tegelijk een lijst op te stellen met de terreinen die niet in aanmerking komen voor een regularisatie, kwestie van geen valse hoop te creëren bij tal van uitbaters en gebruikers.

Aangezien er nog geen besluitvorming is inzake de opmaak (uiterlijk op 30 september 2000) door de gemeente- of provincieraad van een bijzonder plan van aanleg (BPA) of ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) met het oog op een bestemmingswijziging – waardoor de aanspraak op de overgangsmaatregel vervalt – pleit de Vlaamse Raad voor het Toerisme ervoor dat de ITW als coördinerend en adviserend orgaan op provinciaal niveau bemiddelt, teneinde alsnog tot een duidelijke en gemotiveerde besluitvorming te komen.

In de periode van 21 maanden – tussen de opmaak van een BPA (uiterlijk op 30 september 2000) en de eventuele definitieve regularisering van de (deels) verkeerde gezoneerde terreinen (uiterlijk op 21 juli 2001) – verkeren de uitbaters en gebruikers verder in onzekerheid omtrent het al of niet voortbestaan van hun terrein. Daarom pleit de Vlaamse Raad voor het Toerisme – voorzover dit juridisch haalbaar is – voor een verkorting van deze termijn "in dubio", door een tussenstap in de procedure waarbij de ITW binnen drie maanden na 30 september 2000 (dus uiterlijk op 31 december 2000) tot een advies komt nopens de haalbaarheid tot goedkeuring van het voorgestelde BPA of RUP.

Verder is de Vlaamse Raad voor het Toerisme van oordeel dat de termijn van 31 maart 2000, bepaald in de overgangsmaatregel voor de uitbaters van de betrokken terreinen, in de praktijk niet haalbaar is en stelt dan ook voor deze termijn te verlengen tot minstens 30 juni 2001.

Om aan de brandveiligheidsnormen te voldoen, adviseert de Vlaamse Raad voor het Toerisme eveneens een overgangsmaatregel.

1. Worden er maatregelen genomen om de betrokken uitbaters en gemeente- en provinciebesturen tijdig te informeren na de goedkeuring door de Vlaamse regering van een overgangsbepaling? Op welke wijze?

2. Is het de bedoeling om de Interdisciplinaire Technische Werkgroep op provinciaal niveau als overleg- en adviesorgaan te bestendigen?
3. Wordt er inderdaad een lijst opgemaakt van de terreinen die niet in aanmerking komen voor een regularisatie, teneinde geen valse hoop te creëren bij tal van uitbaters en gebruikers?
4. Is er al overwogen om, bij ontstentenis van besluitvorming inzake de opmaak van een BPA of RUP, de ITW als coördinerend en adviserend orgaan op provinciaal niveau te laten bemiddelen?
5. Wordt de noodzaak erkend van een verlenging van de overgangstermijn tot minstens 30 juni 2001?
6. Wordt er een overgangsmaatregel op het vlak van de brandveiligheidsnormen overwogen?

Antwoord

Voorafgaandelijk dient verduidelijkt te worden dat de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger blijkbaar uitgaat van het voorontwerp van besluit zoals het voor advies aan de Vlaamse Raad voor het Toerisme werd voorgelegd, maar naderhand werd aangepast. Het definitieve besluit dateert van 8 juni en werd op 22 augustus 2000 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad (blz. 28.209). In die zin is de beschrijving van de problematiek door de Vlaamse volksvertegenwoordiger niet meer in overeenstemming met de procedure zoals definitief opgenomen in het besluit van 8 juni voormeld, en dienen de onderstaande antwoorden in die zin te worden begrepen.

1. Zowel de voorbereiding als de uitvoering van het besluit geschiedde en blijft verder geschieden in nauw overleg tussen de provinciale en gewestelijke administraties en beleidsniveaus. Alle provincies waren vertegenwoordigd in de werkzaamheden van de ITW, die als opdracht had een ontwerpbesluit voor te bereiden en aan de Vlaamse regering voor te leggen.

Zodra het besluit definitief was goedgekeurd, werd met al de bevoegde provinciale administraties en beleidsniveaus op 16 juni 2000 een werkvergadering belegd, waarop de diensten van Toerisme Vlaanderen en de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) het besluit toelichtten en de nodige werkafspraken voor-

stelden. De betrokken gemeentebesturen en provincies werden door Toerisme Vlaanderen officieel bij brief van 24 juli 2000 ingelicht de overgangsmaatregel. Hetzelfde geschiedde bij brief van 26 juli 2000 voor de betrokken uitbaters. Een tweede opvolgingsvergadering tussen de gewestelijke en provinciale organisaties vond plaats op 12 oktober laatstleden en een derde vergadering is gepland voor 29 november aanstaande.

2. Gelet op het feit dat de overgangsregeling gebaseerd is op artikel 188bis van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, komt het de provincies toe om te bepalen of er op provinciaal niveau behoefte is aan een interdisciplinair technisch overleg- en adviesorgaan.

Zoals hierboven onder 1 is gesteld, beperkte de rol van de ITW zich tot het opstellen van een ontwerpbesluit.

3. Met betrekking tot dit punt werd in de overgangsregel vooreerst een uitsluitingsgrond opgenomen. Terreinen die gelegen zijn in reservatiegebieden en/of in duingebieden die werden afgebakend in het kader van het duinendecreet, komen niet in aanmerking voor de toepassing van de overgangsregel.

Voor alle overige terreinen komt het de provincies toe om ze al dan niet op te nemen in hun gemotiveerd verzoek, dat vóór 28 februari 2001 moet ingediend zijn bij de Vlaamse regering. Dit verzoek dient vergezeld te zijn van een volledig uitgewerkt voorstel tot opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan. Pas nadat dit gebeurd is, zal uit de toetsing met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen blijken of één of meerdere terreinen opgenomen in het RUP-voorstel al dan niet in aanmerking komen voor een bestemmingswijziging.

Nochtans werden tijdens de onder 1 voormelde werkvergaderingen duidelijk de principes meegedeeld op basis waarvan de evaluatie op gewestelijk niveau zal plaatsvinden en werd bij wijze van voorbeeld de lijst overlopen van de zonevreemde terreinen die voor de overgangsmaatregel in aanmerking komen.

Het is perfect mogelijk dat een provincie, in het kader van haar bevoegdheid tot het bepalen van de ontwikkelingsperspectieven van de toeristisch-recreatieve infrastructuur, van oordeel is dat een bepaald terrein niet in aanmerking komt voor opname in deze ontwikkelingsperspectieven en bijgevolg niet zal worden opgenomen in het provinciale voorstel aan de Vlaamse regering. Bij de toepassing van artikel 188bis van het decreet betreffende ruimtelijke ordening dient er immers niet alleen rekening te worden gehouden met het subsidiariteitsprincipe, maar evenzeer met de provinciale autonomie.

Ingeval een terrein niet werd in aanmerking genomen op provinciaal niveau, of wanneer het vanwege de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen dient te worden geschrapt uit het provinciale voorstel, bepaalt de overgangsregel dat dit terrein dient te worden gesloten, en dit uiterlijk binnen zes maanden nadat deze beslissing bekend werd gemaakt aan de uitbater.

4. Dergelijke handelwijze druist in tegen het bovenvermelde subsidiariteitsprincipe. Uit de vergadering van 12 oktober blijkt evenwel dat alle bestendige deputaties de beslissing hebben genomen om een voorstel van RUP vóór 28 februari 2001 bij de Vlaamse regering in te dienen.
5. Op grond van het opmaken van een provinciaal voorstel en de te volgen procedures voor de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan werd deze termijn gebracht op 30 juni 2003, voor die terreinen alvast die trapsgewijze telkens voldoen aan de voorwaarden gesteld in het besluit van 8 juni voornoemd.
6. Wat de brandveiligheidsnormen betreft, is in de overgangsregel opgenomen dat de betrokken terreinen in tussentijd moeten voldoen aan de brandveiligheidsnormen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is om ze uit te voeren (cfr. de nieuwe § 2 van artikel 25, punt 3°, a).

Ondertussen is, ingevolge artikel 4 van het besluit, nog geen brandveiligheidsattest nodig.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

PATRICK DEWAEL

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 4
van 25 oktober 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Zorgfonds – Dotatie

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 91 van 23 juni 2000 met betrekking tot het Zorgfonds antwoordde de minister-president dat de dotatie van vier miljard van het jaar 2000 nog niet op de rekening van het Zorgfonds werd gestort.

1. Wanneer wordt de vier miljard van de begroting 2000 gestort op de rekening van het Zorgfonds ?

Wat gebeurt er met de intresten die de vier miljard in 2000 zullen hebben opgebracht ?

2. Wanneer wordt de dotatie in de toekomst op de rekening van het Zorgfonds gestort ? Bij het begin of op het einde van het jaar ? Indien dit slechts op het einde van het jaar is, derft het Zorgfonds heel wat intresten.

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

* datum van afsluiting : 10/12

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
91	23.06.2000	P. Ceysens	<i>Zorgfonds – Opbrengst reserves</i>	704
96	07.07.2000	C. Decaluwe	<i>Doorstorting onroerende voorheffing – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	704
△ 101	07.07.2000	M. Dillen	<i>Departementen – Advocaten</i>	706
102	27.07.2000	P. Ceysens	<i>Onroerende voorheffing – Bezwaarschriften</i>	707
105	04.09.2000	L. Caluwe	<i>Kleurennota – Studiebureau</i>	708
106	04.09.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaams-Brabant – Territorialiteitsbeginsel</i>	565
108	04.09.2000	P. Van Grembergen	<i>Logo Vlaamse Gemeenschap – Belgisch EU-voorzitterschap</i>	566
115	20.09.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Europees Raadgevend Forum Milieu – Vertegenwoordiging</i>	567
116	20.09.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Verdragen – Nederlandse vertaling</i>	568
117	22.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beleidsnota's – Verspreiding</i>	570
○ 4	25.10.2000	P. Ceysens	<i>Zorgfonds – Dotatie</i>	726
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
404	04.09.2000	S. Becq	<i>Wegenwerken – Signalisatie</i>	572
408	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Verkeersdichtheid – Perifere gebieden</i>	572
410	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep</i>	574
413	04.09.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetten – Adressenbestanden</i>	575
417	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	575
418	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdscriminatie – Beleid</i>	575
420	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Jaagpaden – Onderhoud</i>	576
421	14.09.2000	W. Demeester-De Meyer	<i>Innovatieve transportsystemen – Stedelijke distributie</i>	577
422	14.09.2000	J. Loones	<i>Redeboten – Operationaliteit</i>	579
423	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gratis openbaar vervoer – Leuvense studenten</i>	579
424	14.09.2000	P. Ceysens	<i>Tervuursevest Leuven – Wegdek</i>	581
425	14.09.2000	D. De Cock	<i>N70 Waasmunster – Verkeersveiligheid</i>	581
427	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Samenwerkingsakkoord openbaar vervoer – Herziening</i>	582
428	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gratis openbaar vervoer – Vrijwilligers</i>	582
429	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Hinder bij openbare werken – Expansiesteun</i>	582
430	19.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Nachtvluchten – Zuid-Oost-Limburg</i>	583

△ 431	19.09.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Schelde Informatiecentrum – Participatie</i>	583
△ 432	19.09.2000	J. Loones	<i>Jetski's – Reglementering</i>	586
433	19.09.2000	J. Coens	<i>A17 Torhout – Aanleg op- en afrit</i>	587
434	20.09.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Planningsbevoegdheid – Draagwijdte</i>	588
435	22.09.2000	B. Grouwels	<i>Gewestoverschrijdend openbaar vervoer – Taalgebruik</i>	590
436	22.09.2000	C. Decaluwe	<i>Leiewerken Kortrijk – Grondafvoer</i>	591
438	22.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kruispunt N79-N618 Tongeren – Verkeersveiligheid</i>	592
5	05.10.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Energiedistributie – Provisiesysteem</i>	593

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

197	23.06.2000	M. Dillen	<i>Kindermishandeling – Beleid</i>	594
219	04.07.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetsmedewerkers – Detacheringen</i>	709
232	27.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Toegankelijkheidsbeleid – Taalgebruik overheidsdocumenten</i>	710
235	10.08.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Nepstatuten welzijnssector – Regularisering</i>	710
237	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Federale Planningscommissie Medisch Aanbod – Betrokkenheid</i>	595
△ 238	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep</i>	711
239	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Bijkomende plaatsen – Betaalbaarheid</i>	596
240	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Politiek manifest welzijnszorg – Ouderenmobiliteit</i>	597
241	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Politiek manifest welzijnszorg – Woonsituatie ouderen</i>	598
242	04.09.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetten – Adressenbestanden</i>	599
244	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	599
246	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Toegankelijke beleidsnota – Evaluatie</i>	599
247	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Etnisch-culturele minderheden – Projectsubsidies</i>	715
248	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ouderenbeleid – Alloctonen</i>	716
249	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijkekansenbeleid – Projectsubsidies</i>	601
250	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>VIPA-subsidiëring rusthuizen – Kameroppervlakte (2)</i>	602
251	19.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Bijkomende middelen</i>	602
252	19.09.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Salmonellabacterie – Zwembaden</i>	603
253	19.09.2000	P. Ceysens	<i>Kind en Gezin – Steun website Zappybaby</i>	605
255	20.09.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Geneesmiddelenonderzoek – Proefpersonen</i>	606
256	22.09.2000	B. Grouwels	<i>Vlaamse Rand – Taalgebruik Dienst 100</i>	607
257	22.09.2000	P. Ceysens	<i>Rusthuisanimatoren – Subsidiëring</i>	608
258	22.09.2000	P. Ceysens	<i>Motie bijzondere jeugdzorg – Behoeftedonderzoek</i>	609
259	22.09.2000	P. Ceysens	<i>Motie bijzondere jeugdzorg – Uitvoering</i>	610
261	22.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gezondheidsdoelstellingen – Stand van zaken</i>	613

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

175	04.09.2000	D. Lootens-Stael	<i>Naleving taalwetgeving – Initiatieven</i>	615
178	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	616
179	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdscriminatie – Beleid</i>	616
180	19.09.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Gordel – Vlaams karakter</i>	616
181	20.09.2000	D. Vandebossche	<i>Dienstendecreet – Begeleiding, ondersteuning en advisering</i>	617
182	20.09.2000	D. Vandebossche	<i>Dienstendecreet – Documentatiecentra</i>	618
183	20.09.2000	D. Vandebossche	<i>Dienstendecreet – Uitgave kwartaaltijdschrift</i>	619
184	20.09.2000	D. Vandebossche	<i>Dienstendecreet – Educatieve publicaties</i>	620
185	20.09.2000	D. Vandebossche	<i>Dienstendecreet – Informatiecampagnes</i>	621
186	20.09.2000	D. Vandebossche	<i>Dienstendecreet – Onderzoek</i>	622
187	22.09.2000	B. Grouwels	<i>Onwettige benoemingen – VCT-procedure</i>	623

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

145	03.07.2000	W. Vandebossche	<i>Personeel vrije basisscholen Brussel – Vervoerskosten</i>	717
157	07.07.2000	M. Dillen	<i>Opvoedingsondersteuning – Initiatieven</i>	718
162	27.07.2000	D. De Cock	<i>Vervroegd lerarenpensioen – Werkgroep</i>	719
165	10.08.2000	J. Loones	<i>Instituut voor Journalistiek – Steun</i>	719
166	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Federale Planningscommissie Medisch Aanbod – Betrokkenheid</i>	720
167	04.09.2000	J. Loones	<i>Academische opleiding Toerisme – Stand van zaken</i>	721
168	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep</i>	624
169	04.09.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetten – Adressenbestanden</i>	624
170	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	624
171	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdscriminatie – Beleid</i>	721
172	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Scholen – "Welzijn op het werk"</i>	624
173	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gratis woon-werkverkeer – Leerkrachten (2)</i>	625
174	19.09.2000	D. De Cock	<i>Sint-Lucasarchieff – Samenwerking met Hogeschool Sint-Lucas</i>	626
△ 175	19.09.2000	F. Sarens	<i>Wereldforum voor Onderwijs – Vlaamse afwezigheid</i>	628
176	19.09.2000	C. Decaluwe	<i>Brandveiligheid scholen – Controle</i>	630
177	19.09.2000	B. Grouwels	<i>Schoolbudget – Olieprijs</i>	631
178	19.09.2000	C. Vandebroeke	<i>Verhoogde wegingscoëfficiënt kleuters – Impact</i>	632
179	20.09.2000	T. Merckx-Van Goey	<i>Leerkrachtenopleiding – Zelfdoding bij jongeren</i>	633
180	22.09.2000	S. Janssens-Vanoppen	<i>Resolutie studietoelagen – Stand van zaken</i>	722

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

107	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Loopbaanonderbreking – Regelgeving</i>	635
110	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	636
111	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdscriminatie – Beleid</i>	636
112	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Lokale werkwinkels – Stand van zaken</i>	636
113	14.09.2000	J. Coens	<i>Visserij – Bemanningstekort</i>	638
114	19.09.2000	J. Loones	<i>Zonevreemde campings – Advies Vlaamse Raad voor het Toerisme</i>	723
115	19.09.2000	J. Loones	<i>Jetski's – Reglementering</i>	639

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

292	04.09.2000	J. Loones	<i>Vogelbescherming – Evaluatie</i>	639
293	04.09.2000	J. Loones	<i>Distelbestrijding – Beleid</i>	641
294	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep</i>	643
296	04.09.2000	C. Decaluwe	<i>Ooigembos Wielsbeke – Aankoop</i>	643
297	04.09.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetten – Adressenbestanden</i>	644
299	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	644
300	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdscriminatie – Beleid</i>	644
301	14.09.2000	D. De Cock	<i>Benzeenconcentraties – Doel</i>	644
△ 302	19.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Nachtvluchten – Zuid-Oost-Limburg</i>	646
303	19.09.2000	T. Merckx-Van Goeij	<i>Schelde Informatiecentrum – Participatie</i>	647
304	19.09.2000	F. Vermeiren	<i>Aquafinwerken Grimbergen – Woningschade</i>	647
305	19.09.2000	J. Loones	<i>Afvalbeheersing – Kustgemeenten</i>	649
306	19.09.2000	T. Merckx-Van Goeij	<i>Waterzuiveringsstation Vossem (Tervuren) – Concept</i>	651
307	19.09.2000	T. Merckx-Van Goeij	<i>Wasserijen – Milieu-inspectie</i>	654
308	19.09.2000	F. Vermeiren	<i>Doelstellingen afvalwaterzuivering – Kostprijs</i>	655
309	19.09.2000	J. Loones	<i>Jetski's – Reglementering</i>	657
310	19.09.2000	C. Decaluwe	<i>Geurhinder Menen – Metingen – Overleg met Frankrijk</i>	657
311	20.09.2000	T. Merckx-Van Goeij	<i>Grensoverschrijdende waterlopen met Wallonië – Overleg waterkwaliteit</i>	658
312	20.09.2000	T. Merckx-Van Goeij	<i>Solventhoudend afval – Milieu</i>	660
313	22.09.2000	J. Loones	<i>Visserij – Vlootbeleid</i>	663
314	22.09.2000	C. Decaluwe	<i>VLM en VMM – Diensthooftoelage</i>	664
315	22.09.2000	C. Decaluwe	<i>Vlaamse Milieumaatschappij – Vergoedingen en toelagen (2)</i>	665
316	22.09.2000	C. Decaluwe	<i>Investeringsprogramma Aquafin – Wijzigingen</i>	666
317	22.09.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Overstort Oude Schelde Bornem – Vergunning</i>	667

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

164	04.09.2000	A. Van Nieuwerkerke	<i>Ambtenaren – Sport op het werk</i>	668
165	04.09.2000	J. Loones	<i>Gemeentelijke ontmoetingscentra – Muziekbelasting</i>	670
166	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Heffing leegstand – Tongeren-Maaseik-Hasselt</i>	670
167	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Monumenten – Beveiligingspremie</i>	671
168	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>OCMW-ziekenhuizen – Personeelsevaluatie</i>	672
169	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>SIF+-gemeenten – Verslaggeving</i>	673
170	04.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beheers- en adviesorganen – Participatieoproep</i>	675
171	04.09.2000	C. Decaluwe	<i>Overheidsopdrachten – Sociale clausule</i>	675
172	04.09.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetten – Adressenbestanden</i>	679
173	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	679
174	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdscriminatie – Beleid</i>	680
175	14.09.2000	S. Becq	<i>Kinderen – Woonsituatie</i>	680
△ 176	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Agnetenklooster Tongeren – Aankoop</i>	681
177	19.09.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Gordel – Vlaams karakter</i>	681
178	19.09.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Faciliteiten – Kraainem (2)</i>	682
179	19.09.2000	J. Loones	<i>Jetski's – Reglementering</i>	682
180	20.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeenterekeningen – Tijdigheid</i>	682
181	22.09.2000	B. Grouwels	<i>Gemeenteraadsverkiezingen – Meldpunt tegenwerking kandidaturen</i>	683
182	22.09.2000	B. Grouwels	<i>Gewestoverschrijdende intercommunales – Stand van zaken</i>	684
183	22.09.2000	B. Grouwels	<i>Vernederlandsing straatbeeld Vl.-Brabant – Initiatieven</i>	685
184	22.09.2000	W. Demeester-De Meyer	<i>Bouwdossiers – Inhaalvergoedingen</i>	685
185	22.09.2000	C. Decaluwe	<i>Sociale woningbouw – Extra middelen</i>	686

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

176	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen – Stand van zaken</i>	688
177	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Streekplatforms – Hefboomprojecten</i>	693
178	14.09.2000	C. Decaluwe	<i>Zonevreemde woningen – Sectorale BPA's</i>	695
179	14.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Hinder bij openbare werken – Expansiesteun</i>	696
180	19.09.2000	J. Timmermans	<i>Decreet ruimtelijke ordening – Herlokalisatieregeling</i>	696
181	19.09.2000	C. Decaluwe	<i>Regionale televisie – Steun via overheidsadvertenties</i>	698
182	19.09.2000	C. Decaluwe	<i>Verkaveling Koninksem (Tongeren) – Goedkeuring</i>	699
183	19.09.2000	J. Coens	<i>Decreet ruimtelijke ordening – Gemeentelijke verplichtingen</i>	700
184	20.09.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdscriminatie – Beleid</i>	701
185	20.09.2000	C. Vandebroek	<i>Decreet ruimtelijke ordening – Vaststellingsbevoegdheid</i>	701
186	22.09.2000	W. Demeester-De Meyer	<i>Bouwdossiers – Inhaalvergoedingen</i>	702

187	22.09.2000	C. Decaluwe	<i>Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren – Benoeming</i>	702
188	22.09.2000	C. Decaluwe	<i>Audit AROHM – Implementatie</i>	703